92

Sara Craven

Zori întunecați

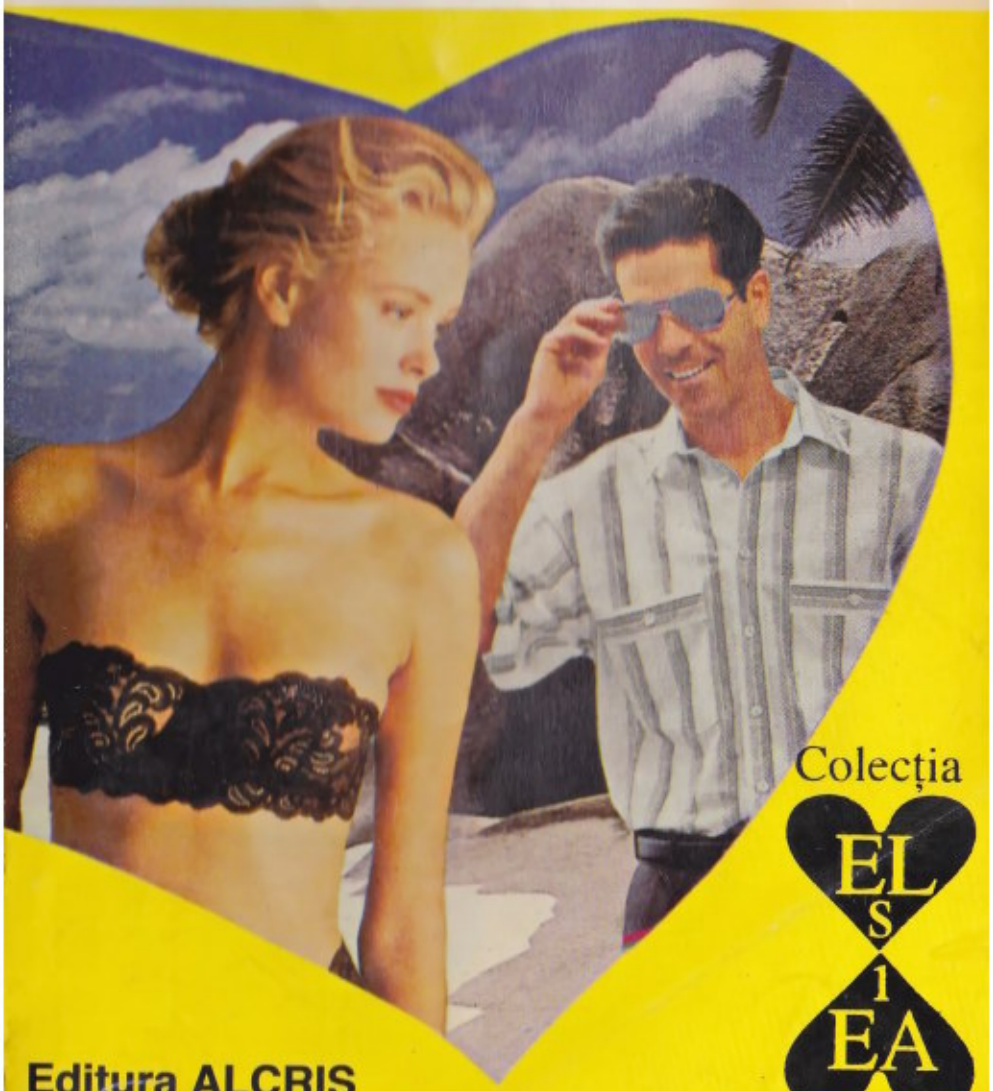

Colecția ELS 1 EA

Editura ALCRIS

upă toate cele întâmplate între ea și
le ei vitreg, Lisa Grayson se
râse să nu se mai întoarcă
dată acasă. Fotomodel de
succes, ea începuse o
viață la Londra, încercând
ite trecutul.
doi ani de la acea
nplare nefericită, Julie,
Lisei, o invită pe
sta la nunta sa.
vând încotro, Lisa se
rce acasă, temându-
să de fratele ei vitreg
ai ales de vechea ei
ne pentru el.

luase în brațe și o dusese
mera lui, închizând ușa cu
rul în urma lui. Ea se luptase ca
animal sălbatic, mușcându-l și
ndu-l, dar el nici măcar nu păruse
serve.
îmbetul lui batjocoritor îl făcuse să
ca un diavol în timp ce arunca rochia ei
s.

THE BEST

.N - 973-9597-61-2

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836

Coperta: ANDY

© by Sara Craven, 1981

DARK SUMMER DAWN

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii ALCRIS

SARA CRAVEN

ZORI ÎNTUNECAȚI

Traducere din limba engleză de
ANNEMARIE IANCIUȘ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973–9197–61–2

Colecția „EL și EA“

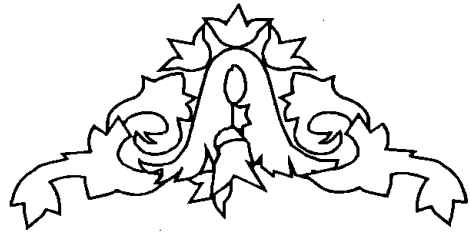

CAPITOLUL I

Era atât de obosită încât abia reuși să introducă cheia în broască. Fusese un zbor lung și agitat, iar aterizarea fusese amânată din cauza ceții. Una dintre fete devenise aproape isterică în timpul zborului și Lisa fusese aceea care stătuse alături de ea ca s-o liniștească atunci când avionul făcuse ultima tentativă, de această dată reușită, de a ateriza.

Închise mulțumită ușa în urma ei și rămase o clipă pe loc, uitându-se prin camera de zi. Era deosebit de curată și ordonată – doamna Hargreaves avusese grijă de asta – dar aerul era stătut. Lisa deschise fereastra și lăsă aerul proaspăt al nopții de ianuarie să pătrundă în cameră.

Se înfioră puțin, încă nostalgică după căldura soarelui din Caraibe pe care tocmai le părăsise, dar mintea ei obosită se bucură de confortul și de curentul de aer rece care o înviora.

O mulțime de plicuri sosite prin poștă o așteptau pe măsuța de lângă fereastră, plicuri la care se adăugau și cele găsite în cutia de scrisori, dar toate aceastea puteau să mai aștepte până dimineață, gândi ea, descălțându-se. Simțea nevoia imperioasă de a face o baie. Era murdară și transpirată după orele

lungi petrecute în avion, urmate de drumul cu taxiul, înghesuită între celelalte fete. Dar și baia putea să mai aștepte.

Intră în dormitor, dezbrăcându-se din mers. Patul o aștepta, cu cuvertura dată la o parte, iar cămașa ei de noapte era aranjată frumos de către doamna Hargreaves care în tinerețe fusese comeristă la un hotel. Dar Lisa nu se mai obosi să se îmbrace. Totuși se demachie – obicei de care n-ar fi putut scăpa nici pe patul de moarte – și apoi se întinse goală în pat și căzu pradă unui somn profund.

Se foi de câteva ori și chiar deschise ochii, deranjată de zgomotele de pe stradă și de un aspirator din apartamentul de deasupra. Totuși nu se trezi. Când în cele din urmă o făcu, se întinse și se ridică din pat, constată că dormise aproape douăsprezece ore. „Probabil am început să îmbătrânesc", gândi ea amărâtă. Da, se simțise bătrână în timpul călătoriei. Toate celelalte fotomodele erau mai tinere decât ea, Lisa fiind singura care avea douăzeci de ani.

Jos râsese de ea. „Ai cumva părul cărunt?" o ironizase el. „Nu i te plânge Myrei în legătură cu vârsta ta, pentru că ea are cu doi ani mai mult decât tine."

Lisa nu se obosise să-i mai spună lui Jos ceea ce era atât de evident și anume faptul că Myra nu era și nu avea să fie vreodată fotomodel. Când Jos o întâlnise și se însurase cu ea, Myra nu era decât o studentă drăguță și dolofană, iar căsnicia și copilul n-o schimbaseră absolut deloc. Chipul și silueta ei n-o avantajaseră niciodată prea mult.

Asta este valabil și pentru mine, gândi Lisa coborând din pat, dar oricum, reușesc să-mi câștig existența.

Se privi toată în oglindă în timp ce intra în baie și dădu drumul la duș. Nu era nimic narcisist în această acțiune, dar probabil că nici absolut necesar nu era. Fusese în Indiile de Vest ca fotomodel pentru o revistă foarte cunoscută care prezentase costume de baie și cu siguranță că Jos i-ar fi spus dacă ar fi luat măcar un gram în greutate. O cunoștea de doi ani, de când Lisa venise prima oară la Londra căutând de lucru și tot el fusese acela care o învățase tot ceea ce trebuie să știe despre ceea ce se face în fața unui aparat de fotografiat.

De fapt, Lisa nu se gândise foarte serios să devină model. Niciodată nu-și considerase aspectul fizic prea impresionant. Jos îi sugerase însă această idee încă de pe vremea când era la școală. El venise la școală ca s-o viziteze pe verișoara lui Dinah, care era cea mai bună prietenă a Lisei. Le invitase pe amândouă la masă. El era deja un nume în lumea fotografiei, iar Lisa n-ar fi fost om dacă nu s-ar fi simțit flatată de interesul lui. Totuși, în același timp, ea își vedea cu totul altfel viitorul.

Datorită lui Jos obținuse primul contact ca fotomodel în lansarea unei noi linii de cosmetice. Cu părul auriu și cu ochii căprui care puteau lua nuanțe de verde și galben în funcție de culoarea pe care o purta, Lisa fusese cea mai bună alegere pe care să se centreze campania de publicitate. Fusese

o experiență fantastică pentru ea. Costume exotice în tonuri de galben și auriu fuseseră anume lucrate pentru ea, iar efectul lor pe pielea ei de culoarea mierii fusese inpresionant. Fusese îmbrăcată în voal semi-transparent, în mătase și rochii făcute în întregime dintr-o plasă de mărgele. Chipul ei apăruse pe coperta revistei pe care ochii ei păreau să se mărească la nesfârșit, în timp ce gura schița un zâmbet vag, inocent și senzual în același timp. Casa de modă franceză care lansase colecția de cosmetice fusese pur și simplu încântată, iar vânzările crescuseră considerabil.

Totuși Jos o sfătuise să nu mai participe la următoarea campanie organizată de aceeași casă.

„Dacă vei continua, vei intra într-un tipar. Toată lumea te va asocia cu respectiva colecție și cu nimic altceva", o avertizase el. „O vreme merg, dar ce te faci când te plictisești, sau când se plictisesc ei?"

Lisa îi urmase sfatul și nu regretase niciodată, mai ales că ofertele de lucru apăruseră imediat și în număr foarte mare. Dar cel mai mult îi plăcea să lucreze cu Jos. El fusese primul care-i cunoscuse potențialul iar ea avea să-i fie toată viața recunoscătoare pentru asta. Fusese foarte norocoasă. După cum auzise de la celelalte fete, lansarea în profesiunea de fotomodel putea fi o afacere foarte murdară.

Faptul că-și găsise acest apartament fusese al doilea noroc, gândi ea intrând sub duș și lăsând apa caldă să i se prelingă prin păr și pe corp. Nu era prea ieftin, dar împărțindu-l cu Dinah, reușeau amândouă

să se descurce din punct de vedere financiar. Dinah juca într-o comedie în West End și reușise să obțină acest rol imediat ce terminase Academia de Teatru și Film.

Își limpezi părul și închise apa. Se șterse și se îmbrăcă într-un halat de baie alb, mai vechi. Nu era prea elegant dar era destul de potrivit pentru seara pe care avea de gând s-o petreacă relaxându-se lângă foc și poate, ceva mai târziu, ascultând o piesă de teatru la radio.

Somnul lung îi făcuse bine, iar acum Lisei îi era foame. Hotărî să-și pregătească ceva de mâncare și să citească scrisorile în timp ce mânca și își usca părul. Asta nu pentru că s-ar fi așteptat la ceva interesant în privința corespondenței primite. Probabil primise mai ales reclame și note de plată. Totuși avea și alți prieteni, în afară de Dinah, prieteni cu care purta o corespondență neregulată dar permanentă. Lisa se gândi că poate Claire născuse deja, iar Frances se hotărâse să accepte sau să refuze slujba pentru Statele Unite ale Americii.

Doamna Hargreaves umplea frigiderul cu toate cele necesare, așa că Lisa, cu un prosop înfășurat pe cap, își pregăti o friptură și o salată drept garnitură.

Nu avea un apetit prea mare – fapt care-l alarmase pe tatăl ei vitreg atunci când ea se dusese prima oară să locuiască la Stoniscliffe. „Nu mănâncă nici măcar cât o muscă", mormăia el la fiecare masă. Dar ei îi plăceau mâncărurile simple, bine gătite și era bucuroasă că nu avea probleme cu greutatea.

După ce mâncă spălă vasele, își duse cafeaua în camera de zi și își luă scrisorile.

Așa cum bănuia, majoritatea plicurilor cuprindeau numai lucruri neinteresante, așa că le puse deoparte. Ultima scrisoare însă era de la Julie.

Lisa privi încruntându-se plicul alb, acoperit cu un scris lăbărțat pe care îl cunoștea atât de bine. Instinctul îi spunea că Julie îi putea scrie numai din cauza vreunei crize iar asta o făcuse să creadă că ea vorbea despre ceva ce ar prefera să nu știe.

Numai dacă nu cumva era ceva legat de Chas, gândi ea, intrând brusc în panică. El nu prea se simțea bine în ultima vreme, aflase ea din rarele scrisori și de la un timp nu mai primise nimic de la el în afară de obișnuitele felicitări de Crăciun.

Continuă să privească plicul încă nedeschis în timp ce în sufletul ei se ducea o luptă între grija pentru Chas și dorința de a face bucățele scrisoarea lui Julie. Nu-i datora nimic surorii ei vitrege, gândi ea cu vehemență. De fapt, lucrurile stăteau tocmai pe dos.

Dar cu Chas era cu totul altceva. Din partea lui nu primise până atunci decât bunătate și respect și din cauza asta Lisa considera că îi datora multe. Oh, nu era vorba de banii pe care-i depunea o dată pe trimestru în contul ei, gândi ea, mai ales că pe aceștia i-ar fi putut da înapoi oricând, pentru simplul motiv că nu se atinsese niciodată de ei. După ce plecase de la Stoniscliffe, jurase că niciodată nu va mai accepta nici măcar un penny din banii familiei Riderwood. Voia să nu mai fie dependentă, mai ales față de...

Mintea i se blocă brusc, pentru că gândurile ei amenințau să intre pe un teren interzis. Se străduia din răsputeri să nu se mai gândească la Stoniscliffe. Se hotărâse să nu se mai întoarcă acolo niciodată, cu toate că propria ei conștiință nu-i permitea să rupă contactul cu Chas, care fusese rănit profund de hotărârea ei de a pleca. Iar crudul adevăr era că îi fusese imposibil să-i spună de ce fusese nevoită să plece.

Încet și fără tragere de inimă, deschise plicul și scoase din el foaia de hârtie.

„Dragă Lisa". Scrisul exuberant al Juliei ocupa toată pagina. „Ghici despre ce-i vorba? Mă mărit! De fapt am de gând să uluiesc pe toată lumea, făcând pentru prima oară în viața mea lucrul cel mai potrivit. Mirele esre Tony Bainbridge, desigur, iar tata este în al nouălea cer. Căsătoria are loc luna viitoare și eu aș vrea ca tu să fii domnișoara mea de onoare! Te rog, te rog mult de tot să spui da, draga mea. Pregătirile de nuntă mă depășesc deja iar mama Bainbridge amenință să preia conducerea. Te rog, vino acasă, Lisa. Am mare nevoie de tine. Sunt sigură că poți să-ți iei un concediu. Aștept cu nerăbdare răspunsul tău. Cu dragoste, Julie."

Bomba se afla într-un post-scriptum, care probabil fusese scris mai târziu: „Desigur, cel care mă va duce la altar va fi Dane".

Lisa rămase pe loc, privind fix la bucata de hârtie. Apoi mâna i se strânse convulsiv peste scrisoare, transformând-o într-un ghemotoc de hârtie.

Spuse cu voce tare și cu un ton disperat:

– Nu! Doamne, nu!

Se înfioră deodată și își strânse halatul pe ea, după care înteți focul în cămin, de parcă răceala care-o învăluise ar fi fost de natură fizică și ar fi putut fi spulberată cu ajutorul unor mijloace casnice.

Își umezi buzele și încercă să se gândească la Julie, care urma să se mărite cu bărbatul pe care Chas și-l dorise dintotdeauna ca ginere. Poate că decizia lui Julie nu avea să uimească pe toată lumea așa cum glumise fata, dar oricum era destul de greu de acceptat. De doi ani n-o mai văzuse pe Julie, iar Lisa presupunea că sora ei vitregă se mai maturizase între timp. Dar când se gândea la tânăra și sălbatica Julie pe care o văzuse ultima oară, cu greu își putea imagina cum va arăta mireasă.

Încercă să-și amintească pe Tony Bainbridge. Fusese întotdeauna prin preajmă în timpul copilăriei lor, pentru că tatăl lui era proprietarul reședinței vecine cu a lor. Lisei, însă, băiatul nu-i făcuse niciodată vreo impresie prea puternică. Era blond, plăcut și categoric destul de bogat. Dar Juliei, fiica răsfățată și voluntară a unui om de afaceri foarte bogat, oare cum i se părea?

Lisa ridică din umeri. Ei bine, uneori dragostea este mai ciudată. Și cu siguranță că Julie era tânără, frumoasă și plină de viață. Trebuia să se mărite din dragoste și nu numai pentru că știa că această căsătorie era dorința fierbinte a celor două familii. Nici măcar Julie nu ar da curs unui asemenea impuls nebunesc, gândi Lisa fără a fi convinsă de acest fapt.

Netezi foaia de hârtie și o citi din nou, încercând să ignore post-scriptumul. Era stilul obișnuit al Juliei, plin de sublinieri și semne de exclamare, dar oare așa arăta scrisoarea unei viitoare tinere mirese?

Lisa închise ochii. De la vârsta de zece ani, de când ajunsese prima oară la Stoniscliffe, o protejase mereu pe Julie. În prima noapte, când Lisa era încă zăpăcită de viteza cu care se petrecuseră toate și neobișnuită încă cu patul și camera străină, fusese teribil de surprinsă când se deschisese ușa. Julie spusese: „Doamna Arkwright zice că sunt prea mare ca să mai dorm cu lumina aprinsă, dar mie îmi este groază de întuneric. Pot să vin lângă tine? Te rog, Lisa, te rog!

Lisa petrecu o noapte foarte puțin confortabilă. A doua zi, Chas se tăvălise de râs, neluând deloc în considerare dezaprobarea menajerei și dădu dispoziție ca patul Juliei să fie mutat în camera Lisei.

„Ți-am spus eu, nu-i așa? se adresase el mamei Lisei. „Ți-am spus eu că vor fi surori?“

Jennifer Riderwood aprobase din cap, vag îngrijorată, știind foarte bine că obligația de a împărți camera cu cineva pentru prima oară în viață era numai una din schimbările pe care Lisa avea să le trăiască în noua ei viață.

Când primise premiul Bond, Jennifer era deja văduvă de cinci ani, iar fericitul eveniment nici nu și-ar fi putut găsi un moment mai potrivit ca să apară. Nu prea știa să facă mare lucru. Nu avea nici vreo

carieră spre care să se întoarcă atunci când rămăsese singură și cu un copil mic de crescut. Fusese nevoită să accepte cu recunoștință orice slujbă i s-ar fi oferit. Tot recunoscătoare trebuia să fie și pentru faptul că aveau un acoperiș deasupra capului, chiar dacă acesta aparținea de fapt cumnatei și soțului acesteia.

Clive și Enid Farrel fuseseră conștienți că era în avantajul lor să le primească pe Jennifer și pe fetița acesteia în casa lor. În definitiv, nu aveau nici un fel de obligație față de ele, fapt pe care nu pierdeau niciodată ocazia să-l sublinieze. Totul părea să fie un gest de mare bunătate din partea lor, când de fapt Jennifer plătea o chirie destul de mare, numai ca să fie tratată ca un fel de rudă săracă.

Totuși, nimic nu era destul sau prea mult. Primele amintiri ale Lisei erau legate de mătușa Enid, care se plângea tot timpul de inflație și creșterea prețurilor. Lisa era obligată să nu uite niciodată să stingă lumina după ea și să știe exact câți metri cubi de apă avea voie să folosească atunci când făcea baie, pentru că „N-ai voie să faci risipă de energie electrică și pentru apa caldă se plătesc bani buni, draga mea". Lisa observa că de la o zi la alta mama ei arăta din ce în ce mai obosită și înfrântă.

În cele din urmă, Jennifer fusese nevoită să-și mai ia pe lângă slujba de funcționară încă o slujbă, de chelneriță. Rareori ajungea acasă înainte de miezul nopții. De fapt ea nu era decât o femeie fragilă și, inevitabil, până la urmă se prăbușise și fusese adusă acasă, iar Lisa își mai amintea și acum cât de tare se

supărase mătușa Enid din această cauză. Perdelele de la casele alăturate fuseseră date fără pic de discreție la o parte atunci când Jennifer fusese purtată în brațe spre casă. Deși pe atunci nu era decât un copil, Lisa observase cu acea ocazie că unchiul și mătușa ei nu erau prea iubiți de către vecinii lor.

Mătușa Enid fusese totuși obligată să cheme un medic. Doctorul Chalmers i se adresase cu sinceritate lui Jennifer:

– Ai nevoie de o pauză, draga mea. Odihnă absolută, departe de toate acestea, chiar și de fiica ta. Nici ei n-o să-i strice să stea fără tine o perioadă de timp. Sunt sigur că asta ar fi și alegerea ei, mai degrabă decât să te vadă bolnavă pentru totdeauna.

Totuși ele nu aveau bani, pentru nici un fel de vacanță. După pierderea slujbei, pentru Jennifer premiul Bond fusese un adevărat miracol. Nu fusese el chiar o avere, dar fusese suficient pentru niște haine noi și o croazieră în Mediterană la sugestia doctorului Chalmers.

După câtva timp, Lisa realiză cât de recunoscătoare ar fi trebuit să-i fie doctorului Chalmers pentru că acesta o condusese aproape cu forța la agenția de turism. Omul îi cunoștea de mulți ani pe soții Farrell și înțelesese foarte bine ce viață ar fi trebuit să ducă Jennifer mai departe dacă nu folosea premiul pentru a-și lua o vacanță.

Mătușa Enid se lansase într-o serie de remarci legate de „egoism și lăcomie" și observase că acope-

rișul avea nevoie de reparații, la care Jennifer ar fi putut să ajute cu bani, întrucât era și acoperișul ei.

Dar de această dată Jennifer nu se mai lăsase terorizată. Plătise croaziera și profitase de ea. Când se întorsese, nimic nu mai fusese la fel. Nu era vorba numai despre faptul că se relaxase, se îngrășase puțin și se bronzase. Erau și alte diferențe, mai subtile. În zâmbetul ei, în ochii ei, care deveneau mai visători, atunci când credea că n-o privește nimeni.

După un timp apăruse Charles Riderwood; înalt, bine legat și cu un chip deschis care datorită șuvițelor cărunte de la tâmple avea o anume distincție.

Îi zâmbise Lisei și-i spusese: „Salut, scumpo, am și eu o fetiță, cu câțiva ani mai mică decât tine."

Lisa îi răspunsese la zâmbet puțin nesigură. Recunoscuse totuși bunătatea din ochii lui și înțelesese că și el dorea mult ca ea să-l placă, chiar dacă micuța Lisa nu prea pricepuse de ce.

Aflase după ce plecase el cu mașina lui superbă, marca Jaguar.

– Ce obrăznicie! izbucni Enid Farrell. Ideea aceasta nebună de a-ți aduce aici... amantul. Cum îndrăznești?!

Jennifer se înroșise, dar vocea ei răsună calmă.

– Înainte de a mai spune ceva, Enid, cred că ar trebui să știi că Charles și cu mine intenționăm să ne căsătorim.

– Să vă căsătoriți?! țipase Enid. Te măriți cu un bărbat pe care l-ai cunoscut într-o croazieră? Dar nu

știi absolut nimic despre el. Ar putea să fie chiar deja însurat.

Pe chipul lui Jennifer înflorise un zâmbet.

– Știu destule, spuse ea. Este văduv. Soția lui a murit cu câțiva ani în urmă. Are un fiu de douăzeci și patru de ani și o fiică de opt ani. Lucrează în domeniul electronicii și locuiește în Yorkshire. Mai dorești să afli ceva?

Enid Farrell își luase un aer jignit.

– De ce fiul este cu atâția ani mai mare decât fata? întrebase ea acuzatoare.

– Nu știu. Poate că așa s-a întâmplat să fie.

Chipul lui Enid devenise mai dezaprobator ca niciodată. Era evident că era de părere că după șaisprezece ani oamenii ar trebui să se gândească la alte lucruri și nu să facă copii.

Își păstrase aerul dezaprobator până în ziua nunții. În afară de Lisa, Enid și soțul ei fuseseră singurii invitați din partea lui Jennifer. Totuși, mulți prieteni ai lui Charles Riderwood sosiseră la recepția oferită de el la hotelul Londra unde dealtfel, avea și un apartament închiriat.

Acolo îi așteptase cineva, un tânăr înalt și brunet care la apariția lor se ridicase repede de pe canapea.

Charles se arătase foarte încântat de prezența lui.

– Dane, până la urmă ai reușit să ajungi! Apoi se întoarse spre Jennifer. Hai să-ți cunoști noul fiu. Dacă n-ar fi fost plecat în America la un curs postuniversitar, l-ai fi întâlnit mai de mult.

Dane Riderwood spusese atunci în glumă:

– Totul pare să arate că este mai bine să nu mi se întoarcă spatele nici o secundă. Făcuse un pas înainte ca să dea mâna cu Jennifer, după care toată lumea izbucnise în râs, dar Lisa, care rămăsese ezitând undeva în spate, realizase instinctiv că acel străin care era fratele ei vitreg nu era deloc amuzat. Zâmbise, dar zâmbetul lui nu se reflectase și în ochi. Iar când Charles o împinsese pe Lisa mai în față cu mâna lui caldă și puternică, Dane o privise cu o indiferență care friza ostilitatea. Apoi îi întorsese spatele imediat, făcând-o pe Lisa să gândească: „Nu-mi place de el – iar lui nu-i place deloc de noi".

O auzise pe mama ei adresându-i-se proaspătului ei soț: „Seamănă foarte bine cu tine" și atunci Lisa vrusese din tot sufletul să strige că nu este așa, pentru că Jennifer cu siguranță știa că cei doi nu semănau absolut deloc.

Oh, amândoi erau înalți și foarte bruneți, dar Dane era o versiune mai suplă a masivului său tată. Și chipul lui era mai subțire, cu trăsături arogante, spre deosebire de cel al tatălui său care era blând și simpatic. Nici ochii lui Dane nu erau albaștri ca ai tatălui său, ci goi și foarte reci, în timp ce gura exprima aversiune și duritate.

Lisa abia așteptase să vadă Stoniscliffe, casa cea mare din piatră gri despre care îi povestise tatăl ei vitreg. Fusese nerăbdătoare s-o cunoască și pe Julie.

„Nici ea nu prea are cu cine să se joace" îi spusese Chas. „Și îndrăznesc să spun că și tu ai fost destul de singură în ultima vreme."

Dar toată emoția, toată nerăbdarea pe care le simțea Lisa fuseseră întunecate de prezența acestui tânăr străin, rece și ostil. Nu mai fusese nici măcar sigură că mai dorea să locuiască în casa cea nouă dacă și el avea să fie acolo.

Încercase să uite de Dane Riderwood și să se bucure de petrecere. Oamenii vorbeau foarte frumos cu ea și îi admirau părul lung și bogat. Chas îi dăduse chiar și o picătură de șampanie, în ciuda protestelor amuzate ale mamei ei.

Tocmai începuse să se simtă mai bine când mătușa Enid se apropiase de ele. Lisa și Jennifer rămăseseră o clipă singure și era evident că femeia își alesese cu grijă momentul.

„Ei bine, te-ai aranjat cum nu se putea mai grozav", șuierase ea spre Jennifer. „Într-adevăr, lucrează în domeniul electronicii! N-ai uitat să menționezi faptul că are propria lui fabrică. Presupun că acum vei pleca în nord cu el, fără să te mai gândești deloc la oamenii care ți-au dat să mănânci și ți-au oferit un acoperiș atunci când tu nu aveai nimic."

Lisa văzuse cum mama ei pălește și cum îi dispare de pe chipul luminos culoarea, emoția și bucuria. Jennifer reușise totuși să-și mențină calmul și să spună încet: „Enid, te rog să nu ridici tonul. Nu mă aștept să mă crezi, dar nici eu n-am știut nimic despre fabrică până azi. Oh, știam că Chas nu este un muritor de foame, dar toate astea... toate astea au fost un șoc pentru mine, așa cum au fost și pentru tine".

„Oh, desigur, mârâise Enid Farrell. Întotdeauna am știut că nu suntem destul de buni pentru tine, nici eu, nici bietul meu frate. Tot timpul ți-ai dat aere – abia puteai să muncești. Ei bine, acum nu vei mai fi nevoită să o faci!“

Lisa se cutremurase. Vocea mătușii Enid fusese plină de venin. Nu mai fusese numai pisălogeala cu care ea și mama ei se obișnuiseră deja. Mai observase și altceva: Dane Riderwood se afla la foarte mică distanță și după expresia disprețuitoare de pe chipul lui se putea deduce că auzise cel puțin sfârșitul acestui episod sordid inițiat de Enid.

Lisa gândise atunci: „Aș fi vrut să nu audă asta. Oricum lui nu-i place de noi, iar acum o să creadă că și noi suntem la fel de îngrozitoare ca mătușa Enid“.

Îl văzuse pe tatăl ei vitreg apropiindu-se zâmbind, iar Enid se îndepărtase atunci. Nu mult după aceea, Lisa fusese ușurată să observe că atât ea cât și unchiul Clive părăsiseră petrecerea. Dintr-odată începuse să se bucure că pleacă la Stoniscliffe pentru că astfel, spera ea, nu va mai fi fi nevoită să-i vadă pe nici unul din ei.

Recepția păruse să se întindă la nesfârșit, iar pe Lisa o obosiseră vocile și chipurile care se învârteau în jurul ei. După o vreme, ea se retrăsese în dormitorul alăturat. Acolo se afla și o canapea pe care se ghemuise, departe de murmurul vocilor și râsetele din camera vecină. Adormise destul de rapid.

Nu-și dăduse seama ce o trezise, dar deschise ochii, clipind ușor. Realizase imediat că nu se afla singură în cameră.

De undeva de foarte aproape se auzea vocea unui bărbat:

– De fapt, a fost o surpriză pentru toată lumea. Nu ţi-a spus?

– Nici un cuvânt, până nu a fost prea târziu ca să mai pot interveni.

Vocea furioasă a lui Dane Riderwood.

– Dumnezeule, este o nebunie curată! A plecat în vacanță și s-a întors cu o amărâtă de dactilografă ahtiată după bani și cu odrasla ei. Dumnezeu știe că nimeni n-a spus că trebuie să trăiască ca un sfânt, dar cu siguranță că n-ar fi trebuit să plătească pentru mica lui distracție, cu căsătoria.

Ghemuită pe canapea, Lisa simţise că i se face rău. Nu înțelesese chiar tot, dar recunoscuse disprețul exprimat la adresa „dactilografei și odraslei sale". Vrusese să sară în sus și să se ducă la Dane Riderwood, să-l lovească și să-l facă să-i pară rău, dar imediat ce această idee îi trecuse prin cap, se gândise că este mai bine să fie prudentă. Dacă ar fi dat curs primului impuls, atunci ar fi apărut imediat și alți oameni, care ar fi întrebat-o de ce se poartă așa, iar ea ar fi fost nevoită să le explice și atunci ziua atât de fericită a mamei ei ar fi fost distrusă. Mătușa Enid fusese destul de rea, dar toată această poveste era pur și simplu îngrozitoare.

Aceasta avea să fie noua ei familie, din care Dane urma să fie o parte importantă, iar el nu le plăcea nici pe ea, nici pe mama ei. Nu le voia. Lisa își

îngropase fața în pernă și-și astupase urechile cu palmele. Nu mai suporta să audă.

Ceva mai târziu, Chas și Jennifer veniseră s-o ia ca să plece spre nord, la Stoniscliffe. Aveau să plece în luna de miere ceva mai târziu, pentru că Chas dorise să-i arate mai întâi lui Jennifer casa lui, unde Lisa avea să se stabilească imediat.

Cei doi îi priviseră obrajii și oboseala din ochi și hotărâseră să toate erau din cauza nervozității și emoțiilor prea mari. Nu insistaseră să obțină de la ea și alte explicații. Pentru Lisa fusese o adevărată ușurare să afle din discuțiile lor că Dane nu urma să vină cu ei la Stoniscliffe, ci avea să se întoarcă imediat în America.

Poate chiar avea să rămână definitiv acolo, gândise Lisa. Poate că nu se va mai întoarce niciodată.

Acum, matură fiind, Lisa zâmbi trist, gândindu-se la naivitatea copilărească de care dăduse dovadă. Bineînțeles că Dane se întorsese și treptat, atmosfera se mai destinsese, cu toate că Lisa continua să-și spună că niciodată nu-l va putea place și nicidecum nu va putea avea încredere în el cu adevărat. Ori de câte ori Dane se afla în apropiere, Lisa parcă se punea în gardă.

Deși nu-i convenea, Lisa trebuia să recunoască și unele calități ale lui Dane. Era sigură că niciodată el n-o necăjise pe mama ei. Niciodată nu făcuse nici cea mai mică aluzie la adevăratele lui sentimente legate de a doua căsătorie a tatălui lui. Dar în definitiv, nici n-ar fi avut motiv s-o facă, își reaminti ea. Chas și Jennifer fuseseră foarte fericiți împreună. Chiar și

cineva plin de prejudecăți ca Dane trebuia să recunoască asta. Fusese întotdeauna foarte civilizat, cu toate că destul de distant și rece, față de Jennifer. Pe Lisa aproape că n-o băga în seamă. Dar, pe de altă parte, trebuia să admită că nici lui Julie nu-i dădea prea multă atenție, chiar dacă fetița avea o tendință evidentă de a-l idolatriza.

Devoțiunea frățească nu fusese niciodată stilul lui Dane, gândi Lisa, făcând o grimasă. Avea desigur multe prietene. Unele dintre ele veneau adesea la Stoniscliffe și făceau curse nebunești cu mașina, sub privirile indulgente ale lui Chas. Dar era evident că Dane le păstra în preajma lui numai ca să se amuze. Nu dădea nici un semn că ar putea să se lege în mod serios de vreuna dintre ele – adevărate potențiale soții pentru un bărbat care era pe cale să moștenească o prosperă firmă și care va avea nevoie de o gazdă plăcută și experimentată, în casa lui.

Julie și Lisa discutaseră adesea despre toate aceste fete, criticându-le fără milă manierele, vestimentația și aspectul fizic. Ceva mai târziu, surorile începuseră să se întrebe, pline de curiozitate adolescentină, despre diverse probleme legate de sex. Julie fusese aceea care ridicase cel mai des acest subiect, mai ales în privința fetelor pe care le frecventa Dane. Pe Lisa însă, n-o interesau partenerele pe care fratele ei vitreg le alegea pentru a-și satisface necesitățile sexuale, cu toate că era convinsă că Dane era un expert și în acest domeniu, ca dealtfel în oricare altul de care se ocupa.

El era băiatul de aur care devenise deja directorul firmei Riderwood, care se extindea rapid și sigur. Chas era mândru de el și spunea adesea că aschia nu sare prea departe de trunchi, dar Lisa considera că asta putea fi adevărat numai dacă trunchiul ar fi fost din granit, pentru că observase la Dane o lipsă de milă și îndurare care o înfiora.

De aceea, chiar făcând abstracție de neîncrederea ei de la început, Lisa nu fusese niciodată în stare să-l admire așa cum făcea Julie și încă cu multă generozitate. Dane nu corespundea deloc cu imaginea ei despre un erou. Nu găsea nici un fel de căldură sau tandrețe la el.

Nici măcar după ce Lisa împlinise șaisprezece ani și Jennifer care, o vreme, nu se simțise bine, murise pe neașteptate în somn, Dane nu se îmblânzise deloc. Deși fusese plecat într-o călătorie de afaceri, venise totuși la înmormântare. Dar atunci când își exprimase condoleanțele, Lisa avusese impresia că gândurile lui erau în cu totul altă parte. Își dorise atunci să strige: „Nu-ți pare absolut deloc rău! Niciodată nu ne-ai vrut aici, nici pe ea, nici pe mine". Toată ostilitatea și suferința din trecut crescuseră în ea. Spusese numai câteva cuvinte reci și îi întorsese spatele.

Lisa gândise chiar, că niciodată nu avea să-i fie mai antipatic ca în clipa aceea. Acum însă știa că se înșelase.

Se ghemuise mai bine pe canapea, înfiorându-se ca întotdeauna când se gândea la evenimentele care avuseseră loc cu doi ani în urmă. Asta nu pentru că

s-ar fi gândit foarte des la el. Își impusese o anumită cenzură în această privință.

Nici acum nu s-ar fi gândit la el – numai Dumnezeu știe că n-ar mai fi vrut s-o facă niciodată – dacă n-ar fi fost scrisoarea lui Julie. „Desigur, Dane mă va conduce la altar."

Trebuia să-i scrie Juliei și să găsească o scuză oarecare, foarte curând. Pentru că nu mai avea de gând să se întoarcă la Stoniscliffe atâta timp cât Dane se afla acolo, iar acum el era în permanență acolo. Asta o durea. Îi era dor de Chas și de casa mare și gri din Dales, dar trebuia să rămână departe de toate acestea pentru că nu voia să-l mai vadă sau să-i mai vorbească vreodată lui Dane Riderwood.

Țârâitul soneriei de la intrare o făcu să tresară pentru că nu aștepta pe nimeni, cu toate că existau destule persoane care știau că se întorsese din Indiile de Vest și puteau să treacă pe la ea.

Făcu o grimasă la gândul că nu este fardată și că are un turban dintr-un prosop pe cap și fu tentată să nu răspundă, dar soneria țârâi din nou.

Lisa realiză că oricum nu avea nici un rost să pretindă că nu este acasă pentru că cel care o căuta observase deja că înăuntru este lumină.

Lăsă pe canapea scrisorile și strigă:

– Da, da, vin imediat!

Când deschise ușa, Lisa zâmbea ușor pentru că bănuia că vizitatorul era Simon care dăduse semne serioase că ar putea să se îndrăgostească de ea, chiar puțin înainte de plecarea ei în Indiile de Vest. Îl plăcea

pe Simon, dar era foarte departe de a se îndrăgosti de el.

– M-ai prins într-un moment destul de prost. Sunt... începu ea, dar deodată cuvintele îi înghețară pe buze când văzu cine se afla în fața ei, așteptând să fie primit înăuntru.

– Bună, Lisa, spuse Dane Riderwood.

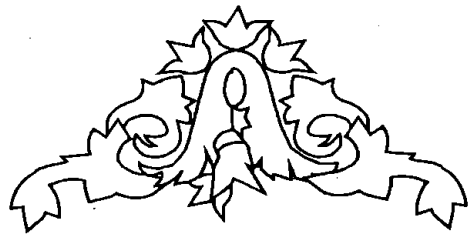

CAPITOLUL II

Pentru o clipă, Lisa nu putu nici să miște, nici să vorbească și simți că i se taie respirația. Era ca într-un coșmar – de parcă Dane ar fi fost un demon invocat chiar în gândurile ei. În toate aceste ultime luni se străduise să nu se gândească deloc la el. Pur și simplu și-l extirpase, ca pe o tumoare, din creier.

Acum scrisoarea lui Julie deschisese cu forța porțile memoriei ei și Lisa se întoarse în trecut ca într-un oraș interzis. „Vorbești de lup...", obișnuiau oamenii să spună. Și iată că era adevărat, pentru că lupul tocmai apăruse la ușă, așa cum spunea și proverbul.

Lisa atinse ușa cu mâna, intenționând să i-o trântească în față, dar scurta ei ezitare o dezavantajă, pentru că el îi citi gândul și pătrunse în casă.

– Dacă îmi permiți, spuse el, după care închise ușa în urma lui.

Lisa șuieră printre dinți:

– Ieși afară de aici!

– După ce termin de făcut ceea ce am de făcut. Vocea lui era la fel de rece ca întotdeauna. Din punct de vedere fizic, nu se schimbase aproape deloc din clipa în care-l văzuse ea pentru prima oară. Trăsăturile

feței lui se mai adânciseră puțin, dându-i un aer matur, dar trupul lui suplu avea în continuare grația subtilă a unui animal de pradă. Dane făcu un pas înainte, iar Lisa se retrase instinctiv. El își lăsă capul pe spate și o privi o clipă, cu ochii enigmatici.

– Liniștește-te, o sfătui el caustic. Cu cât auzi mai repede ceea ce am să-ți spun, cu atât mai repede am să plec, ceea ce este exact ce vrei tu.

– Ce naiba cauți aici? șopti ea.

– Nu intenționez să fac nici una din ticăloșiile la care pari să te gândești tu acum, îi răspunse el. Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, stai jos și comportă-te ca o ființă umană, civilizată.

– Ce știi tu despre comportamentul civilizat? Începuse să tremure toată, cuprinzându-și trupul cu brațele. Spune odată ce ai de spus și ieși afară.

– Întotdeauna ai fost o gazdă perfectă. Dane trecu pe lângă ea, privind cu ochi critici canapeaua destul de dezordonată, după care se așeză pe un scaun. Ești foarte nervoasă, comentă el. Ce s-a întâmplat? Spuneai că te-am prins într-un moment nepotrivit. Ce făceai, distrai pe cineva? Îi aruncă o privire batjocoritoare, arătându-i astfel că este absolut convins că ea e complet goală sub halatul de baie, făcând-o astfel să se înroșească.

– Nu, se răsti ea, după care își dori să nu fi spus asta. Poate că dacă l-ar fi mințit și i-ar fi zis că o așteaptă cineva în dormitor, Dane ar fi plecat.

– Atunci mă bucur că te-am găsit singură, spuse el calm. Aș dori niște cafea.

Un moment Lisa îl privi dezarmată, după care se întoarse și intră în mica ei bucătărie. Prosopul de pe capul ei începu să alunece și atunci ea și-l smulse nervoasă, aruncându-l în coșul de rufe de lângă mașina de spălat. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuși să pună cafea în filtru. Așeză pe o tavă două cești și turnă lapte într-un vas din același serviciu. Auzi un zgomot ușor în spatele ei și privi peste umăr, realizând că Dane stătea în ușă și se uita la ea.

– Zahăr? Vocea ei era glacială.

– Ai memoria scurtă, Lisa, spuse el sardonic. Câți ani am trăit sub același acoperiș și câte cafele ai pregătit pentru mine? Nu, nu vreau zahăr.

– Prea multe, bolborosi ea.

– Ei bine, acesta este un aspect asupra căruia suntem amândoi de acord, spuse el, înaintând și imobilizând-o între masă și trupul lui. Îi prinse bărbia cu mâna și îi studie fața cu un ochi critic.

Atitudinea lui îi trimise fiori în tot corpul. Ar fi vrut să-i dea mâna la o parte. Ar fi vrut să-și folosească unghiile și dinții, ca un animal încolțit care vrea să se elibereze, dar știa foarte bine că asta n-ar fi ajutat-o cu nimic. El era mult prea puternic și n-ar fi ezitat să-și folosească forța.

Dane spuse cu blândețe:

– Nu te-ai schimbat deloc, nu-i așa, Lisa? Îmi aduc aminte cum erai cu ani în urmă – o mică și ostilă creatură, toată numai păr și ochi.

Ea zâmbi ușor și-și mușcă buzele.

– Ce ciudat să spui așa ceva. Cam la fel gândeam și eu despre tine, mai ales în privința ostilității și a ochilor, care nu s-au schimbat deloc, sunt tot reci.

„Au rămas la fel de reci și cruzi ca luna ianuarie", adăugă ea în gând, privindu-i ochii cenușii și observând licărirea lor răutăcioasă.

– Reci? întrebă Dane, zâmbind. Asta este ceea ce crezi tu cu adevărat? Sunt convins că nu.

Respirația ei se acceleră puțin.

– Nu cred că ți-ar place să afli ceea ce cred eu cu adevărat. Și dacă vrei să bei cafea, atunci lasă-mă s-o fac.

El ridică mâinile mimând capitularea și plecă, iar Lisa se simți ușurată.

Când intră cu tava plină în camera de zi, constată că el se așezase lângă foc și fumase un trabuc. În clipa în care fumul îi atinse nările, simți cum o cuprinde un val de nostalgie. Chas fuma întotdeauna trabuc iar aroma de tutun fin plutea prin casa de la Stoniscliffe ori de câte ori el se afla acolo, ca și când în fiecare zi ar fi fost ziua de Crăciun, spusese odată Jennifer, râzând din toată inima.

Lisa așeză tava pe masă.

– Ce s-a întâmplat cu țigările?

– Am renunțat la ele cu vreo optsprezece luni în urmă. Arătă spre trabuc. Ai vreo obiecție în legătură cu asta?

– Nu, sigur că nu. Își reprimă imboldul de a adăuga că acesta era cel mai puțin neplăcut lucru la el și îi turnă cafea în ceașcă. De ce întrebi?

El ridică din umeri.

– Trabucul nu se potrivește aici. O prezență masculină într-o atmosferă feminină. Făcu o pauză. Sau cel puțin așa cred eu. Poate că greșesc.

– Poate, zise ea.

Dane privi în jur, ridicând din sprâncene.

– Nu locuiești singură?

– Nu, nu locuiesc singură.

Dane rămase o clipă nemișcat, după care scuturã brusc scrumul din vârful trabucului.

– Normal că nu. Îmi permiți să te întreb unde este el?

– Nu, nu cred că-ți permit, spuse ea foarte calmă. Mă gândeam că poate îmi spui acum ce vrei de la mine.

– Nimic, draga mea. Nici acum, nici altă dată. Vocea lui era mușcătoare. Hai să stabilim ceva, vrei? Eu n-am venit aici ca să-ți deranjez idila în scopuri personale, ci pentru Julie.

– Julie? Lisa încremeni și se uită fără să vrea spre scrisorile de pe canapea.

Privirea lui o urmări pe a ei și făcu o grimasă.

– Se pare că m-am deplasat degeaba până aici. Oricum am să-ți spun ceea ce voiam să-ți spun. Julie este panicată pentru că n-a primit nici o veste de la tine. Își dorește foarte mult să vii acasă și s-o ajuți cu pregătirile pentru nuntă. Acum ar vrea să știe de ce nu i-ai scris și nici nu i-ai telefonat.

Lisa spuse:

– Abia azi am primit scrisoarea ei. Am fost plecată în străinătate. M-am întors abia ieri.

– Conținutul scrisorii nu pare să te fi impresionat prea mult. Dane o privi pe sub sprâncene.

– Știi la fel de bine ca și mine că nu există nici o șansă să mă mai întorc la Stoniscliffe, spuse ea încordată. Va trebui să vorbești tu cu Julie... să găsești o explicație care s-o satisfacă.

– Nu văd nici o explicație, spuse el. Și chiar dacă aș vedea, mă îndoiesc că ea ar putea să-l satisfacă și pe Chas. El nu poate să te mai aștepte să vii... înapoi.

Ea observă ușoara lui ezitare și se întrebă dacă ar fi vrut să spună de fapt cuvântul „acasă".

– Ce face Chas? Lisa nu încerca numai să schimbe subiectul, ci voia cu adevărat să știe. Scrisorile lui nu spuneau foarte multe, iar ale ei cuprindeau întotdeauna o scuză pentru care nu putea veni la Stoniscliffe.

– Dacă voiai să afli, puteai să te duci singură să-l vezi, spuse Dane cu asprime. Cum naiba să se simtă – imobilizat într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții lui!

– Scaun cu rotile? Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ce vrei să spui?

– A avut un atac, spuse Dane cu bruschețe în glas. A rămas parțial paralizat. Cu mare dificultate reușește să facă doi-trei pași și își poate folosi o mână.

Lisa clătină din cap.

– Mi-a scris că nu se simte prea bine, dar niciodată nu a lăsat să se înțeleagă...

– De ce ar fi făcut-o? Dacă ți-ar fi păsat, te-ai fi dus să-l vezi.

– Asta este opinia ta, nu a lui. Lisa îl fulgeră cu privirea.

– Poate, spuse el. Întotdeauna a fost prea blând cu tine – prea ți-a găsit întotdeauna scuze. Nu ți-a scris și nu ți-a cerut să te întorci pentru că este îngrozit că ar putea să-ți fie milă de el. Este un bărbat puternic care dintr-odată s-a trezit cu o slăbiciune fizică pe care nu o poate depăși și totul a fost ca o luptă pentru el. A angajat o infirmieră, dar nu cere ajutor sau milă de la nimeni altcineva. Contează pe nunta lui Julie ca să te facă să vii la Stoniscliffe. Ar fi trebuit să-i spui că-și face speranțe deșarte.

– Nu-i adevărat! Lisa simțea că se sufocă. Îl... îl iubesc pe Chas.

– Așa ai pretins întotdeauna. După tine, tu n-ai cerut altceva decât să-i fii lui fiică și Juliei soră. Ei bine, acum ai ocazia s-o dovedești.

– Nu-i atât de ușor cum crezi tu. Acum Lisa se certa de fapt cu ea însăși, nu cu el, cu toate că Dane nu-și dădea seama de asta. Am o carieră... obligații.

– Ai mai afirmat asta. El făcu o grimasă. Dar n-ai putea să-l convingi și pe „el" că ai obligații și față de Chas, și încă niște obligații foarte importante? Desigur, asta numai dacă nu ai început să vezi lucrurile altfel. Dane ridică din umeri. Cât despre așa-zisa ta carieră, presupun că va supraviețui unei scurte întreruperi făcute cu ocazia nunții lui Julie.

– N-ai decât să spui ce vrei, zise ea furioasă, dar este viața mea. Poate că nu e genul de succes pe care-l apreciezi tu, dar eu sunt fericită. Ce te aș-

teptai să fac, să devin o „biată dactilografă“ ca mama mea?

– În situația în care poți să scoți un profit din felul în care ești dotată fizic? Nu, nu mă așteptam. Dane o privi de sus până jos. Probabil că ai chipul și trupul cele mai cunoscute din țară. Cum suportă bărbatul din viața ta faptul că trebuie să te împartă cu fanteziile a mii de bărbați?

– Supraviețuiește. În mod deliberat, îl lăsă să creadă că există un asemenea bărbat, așa că nu avea rost să-i strige în față adevărul și anume că trupul ei și chipul ei erau numai ale ei și că în fața aparatelor de fotografiat și a camerelor de luat vederi nu juca decât rolul pe care Jos îl compunea pentru ea și nimic mai mult. Numai Dinah, care acum se afla într-un turneu cu teatrul, ar fi putut s-o dea de gol, apărând deodată ca să spună că ea era aceea cu care Lisa împărțea apartamentul.

– Sunt convins că face mai mult decât atât. Ochii lui se opriră asupra buzelor și mai ales în locul de pe piept unde începea halatul de baie. Chiar și așa, cu părul ciufulit, reușești să arăți remarcabil.

Lisa se înfioră pe dinăuntru, dar probabil că asta se văzu și în exterior pentru că Dane ridică o mână și spuse repede:

– Nu te alarma. Ți-am spus doar că nu vreau nimic de la tine și am vorbit serios. Tot ceea ce trebuie este puțină cooperare din partea ta și asta numai pentru câteva săptămâni. După o scurtă pauză, adăugă cu cinism: Pe deasupra, o să am grijă ca efortul tău să

merite să fie făcut, adică o să mă ocup că nu rămâi cu buzunarele goale.

Lisa șuieră printre dinți:

– Ce ușor reduci totul la bani. Știi foarte bine ce poți să faci cu banii tăi blestemați!

– Scutește-mă de asemenea manifestări de mânie, mârâi el. Știu foarte bine că Chas a plătit destul de scump pentru onoarea de a te putea întreține așa cum ai fost obișnuită. Bineînțeles că eu nu-l pot opri să facă asta, dar tu ai putea să te gândești singură că într-o zi toată această poveste se va termina; atunci când trenul morții se va opri definitiv în fața casei lui Chas.

Iar în acea zi, gândi Lisa furioasă, ea va avea imensa satisfacție de a-i returna lui Dane toți banii, de care nu se atinsese niciodată.

– Mă dezamăgești, spuse ea străduindu-se să pară degajată. Și eu care credeam că m-am aranjat pe viață. Va trebui să am grijă de aspectul meu exterior, ca să am din ce trăi mai departe.

– În locul tău eu aș avea grijă în general, spuse el calm. Puse pe masă cească și apoi se ridică în picioare. Mulțumesc pentru cafea. Mâine mă întorc în Yorkshire. Vin să te iau în jurul prânzului.

– Nu, mulțumesc, spuse ea. Am unele aranjamente de făcut și în definitiv mai există și trenuri.

– Așa este, aprobă el. Dar lui Chas i se va părea cel puțin ciudat să nu călătorim împreună. Eu nu neg faptul că ești atrăgătoare, dar sunt sigur că mai există și alte fotomodele în Londra.

– O mulțime, spuse ea sec.

– Atunci să lăsăm la o parte scuza cu aranjamentele. Dane o privi lung și rece. Fă așa cum spun eu de data asta, Lisa, iar eu voi avea grijă să nu mai fii deranjată în viitor. Ai să te poți întoarce aici după nuntă și o să-ți poți trăi viața așa cum vrei tu. Ne vedem mâine și te rog, nu mă lăsa să te aștept.

El nu așteptă ca ea să-l conducă până la ușă iar Lisa se bucură pentru că nu credea că ar putea merge în situația în care picioarele îi tremurau atât de tare. Rămase pe canapea privind fix spre ușa care tocmai se închisese în urma lui și încercând să înțeleagă ceva din tot ceea ce se întâmplase în jumătatea de oră.

Se gândi că peste câteva secunde se va trezi din somn și va descoperi că totul nu fusese decât un coșmar. Ori de câte ori avea vreun vis urât, Dane apărea între ele, de parcă ar fi fost o prezență amenințătoare care îi domina subconștientul.

Lisa spera din tot sufletul să se trezească foarte curând. Întinse nervoasă mâna spre ceașca de cafea de care nici nu se atinsese și din greșeală, o vărsă pe carpeta din fața căminului. Rămase pe loc, privind mizeria din fața ei și silindu-se să ia legătura cu realitatea.

Fără să-și dea seama prea bine cum se întâmplase, urma să se întoarcă la Stoniscliffe ca s-o ajute pe Julie la pregătirile pentru nuntă. Lisa își mușcă agitată buzele. Nu era de mirare că Dane avea atâta succes în afaceri. Nici un fel de obiecție nu putea rămâne în

picioare în fața presiunii forței lui irezistibile. Îl detesta!

Se apucă să curețe cafeaua de pe jos cu mintea rătăcindu-i ca un animal mic, prins într-o cursă. Ar fi putut foarte bine să dispară, gândi ea. Cu doi ani în urmă făcuse același lucru, iar acum o putea face din nou. Dar făcând asta ar fi rănit-o pe Julie care nu merita așa ceva și, mult mai grav, l-ar fi făcut să sufere pe Chas.

Lisei i se tăie respirația când încercă să și-l imagineze într-un scaun cu rotile. Fusese întotdeauna un bărbat atât de puternic. Noua lui slăbiciune probabil să îl enerveze la culme, iar Lisa se trezi întrebându-se când anume avusese loc atacul.

În același timp își spuse cu hotărâre că ea nu avea de ce să se simtă vinovată. Dacă dispariția ei de la Stoniscliffe ar fi avut o cât de vagă legătură cu Chas, atunci Dane ar fi menționat-o cu siguranță. În colțul gurii îi apăru un zâmbet trist. Doamne, sigur ar fi menționat-o! Așa că nu avea de ce să se învinuiască, chiar dacă știa foarte bine că va avea oricum mustrări de conștiință. Chas fusese bolnav și avusese nevoie de ea, iar ea nu știuse. Oare de ce nu-i spusese Julie? se întreba ea în pragul disperării, dar apoi își dădu seama că judecă prostește și dădu din cap. Probabil că Julie se supunea unor ordine.

Chas ar fi vrut ca ea să se întoarcă la Stoniscliffe din proprie inițiativă, conform propriei dorințe. N-ar fi suportat să vină pentru că altcineva se rugase de ea

în locul lui. Nici măcar dacă acel cineva ar fi fost Dane.

Așa că acum avea un nou secret de păstrat, pentru că Chas nu aflase niciodată adevăratul motiv pentru care ea părăsise Stoniscliffe, iar acesta era cel mai important secret dintre toate. Nimeni nu-l cunoștea în afară de ea și de bărbatul care tocmai o lăsase distrusă și tremurând ca un copil într-un colț al canapelei.

Lisa se îndreptă spre telefon și formă numărul lui Jos. Myra răspunse aproape imediat și se bucură când recunoscu vocea Lisei.

– Ți-a plăcut călătoria? Ești foarte obosită? Vino mâine seară să cinăm împreună ca să-mi spui versiunea ta.

– Mi-ar face mare plăcere, dar nu pot. Lisa ezită. Este în toane bune, Myra?

– Așa și așa. De ce, s-a întâmplat ceva rău?

– Într-un fel. Trebuie să plec pentru câteva săptămâni, atâta tot.

– Este destul, spuse Myra sec. Ce s-a întâmplat? mai întrebă ea, după care făcu o scurtă pauză. Sper că nu ești... bolnavă, sau altceva de genul ăsta?

Lisa ghici adevărata întrebare din spatele acestor cuvinte pline de tact.

– Nu, nimic de genul ăsta. Trebuie să plec în nord ca să organizez o nuntă de familie. Sora mea vitregă se mărită și deja a intrat în panică în privința pregătirilor.

O auzi pe Myra vorbind cu cineva din casă pe un ton foarte scăzut, după care Jos veni la telefon, spunând tăios:

– Ce-i povestea asta, Lisa? Myra spune că pleci în nord. Probabil că glumeşti.

– Mi-aş fi dorit să glumesc. Lisa explică rapid istoria cu nunta. Dar e vorba de mai mult decât atât, continuă ea. Tocmai am aflat că tatăl meu a avut un atac acum câtva timp şi că vrea să mă vadă.

– Oh, la naiba! Jos rămase tăcut pentru o clipă. Sper că realizezi că toate astea nu se puteau întâmpla într-un moment mai nepotrivit.

– Te rog să mă crezi că dacă m-aş putea eschiva aş face-o, spuse ea nefericită. Dar ei reprezintă toată familia care mi-a mai rămas şi le datorez foarte multe. Şi, în orice caz, le datorez această vizită.

– Atunci evident că trebuie să te duci, dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă tot posibilul să te întorci cât mai repede. În lumea noastră oamenii au memorie scurtă, spuse el supărat şi apoi făcu o pauză. Spuneai că ei sunt toată familia care ţi-a mai rămas. Dar nu mai aveai şi un frate? Îmi aduc aminte că Dinah a pomenit o dată de el.

– Aveam şi am în continuare, spuse ea. Dar eu nu-l privesc ca pe un frate. Eu am crescut împreună cu Julie.

– Julie este norocoasă, comentă Jos. Spune-i tatălui tău vitreg că a făcut treabă bună şi telefonează-mi imediat după ce te întorci.

– Promit, spuse Lisa după care puse receptorul în furcă.

Mâna îi transpirase puțin iar ea și-o frecă nervoasă de halat.

Trebuia să-i scrie lui Dinah s-o plătească pe doamna Hargreaves și totodată să-i dea dispozițiile necesare. Dar acestea nu erau mare lucru și putea s-o facă și a doua zi dimineața.

Problema dominantă, îngrozitoare și de nerezolvat era să reziste mai întâi mâine și apoi în zilele următoare. Dacă n-ar fi fost nunta poate că ar fi putut să încheie vreun târg și să-i spună lui Dane ceva de genul: „Eu vreau să mă întorc. Vreau să-l văd pe Chas, să petrec câtva timp cu el și chiar asta voi face, cu condiția ca tu să rămâi departe de Stoniscliffe atâta timp cât eu voi fi acolo".

Dar din cauza paraliziei lui Chas, Dane urma să fie acela care o va conduce pe Julie la altar. Deci trebuia să fie acolo și în consecință, Lisa nu putea face nici un fel de învoială.

Asta nu pentru că Dane ar fi respectat de obicei învoielile, gândi ea. El lua numai decizii pe care le ducea la îndeplinire în propriul lui avantaj. Dacă totuși negocia ceva, se aștepta să fie întotdeauna cel care câștigă și în general chiar reușea. Lisa nu-l văzuse niciodată învins de cineva, cu toate că odată visase să fie chiar ea acel cineva. El îi demonstrase hotărât și cu brutalitate că ea nu-l putea învinge și Lisa mai avea cicatricele din suflet care îi aminteau mereu acest lucru.

Dar acum nu voia să se gândească la asta. Nu-şi putea permite să se gândească la asta. Altfel ar fi fost nevoită să fugă undeva departe – oriunde, iar Dane ar fi realizat atunci cât de profund o rănise, fapt care l-ar fi făcut să se bucure de triumful lui.

Era neliniştită şi patrula prin apartament ca un leu în cuşcă. Trebuia să se oprească, să ia foenul, să se încheie şi să facă ceva cu părul ei chinuit care urma să se usuce sub formă de tufiş sălbatic, dacă nu era atentă. Era ceva liniştitor şi terapeutic în felul în care stătea acolo, trecându-şi prin păr jetul de aer cald şi redându-i astfel linia obişnuită. Ar fi vrut să-şi poată calma şi nervii în acelaşi fel.

Nu reuşi să adoarmă după ce se băgă în pat, dar îşi spuse că oricum n-ar fi dormit. Nu făcuse deloc exerciţii în aer liber care să o obosească fizic în felul acela sănătos.

A doua zi dimineaţa avu prea multe de făcut ca să mai aibă timp să se gândească. Îşi făcu bagajele şi încercă să-şi ia micul dejun, surprinzând-o în acelaşi timp pe doamna Hargreaves cu dispoziţiile ei. Apoi găsi orarul lui Dinah şi îi scrise grăbită o scrisoare pe care puse adresa teatrului din localitatea în care se afla în acel moment al turneului.

Ieşi afară, puse scrisoarea la cutia poştală de la colţul străzii, iar când se întoarse văzu o maşină parcată chiar în dreptul apartamentului ei. Locuia deasupra unui magazin mic unde se vindeau piese de mobilier antic şi bijuterii vechi, adunate de experţi în domeniu şi desigur, maşina putea aparţine unuia

dintre ei, dar dintr-un motiv oarecare, Lisa crezu că nu aceasta era realitatea.

Rămase o clipă pe loc, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei și se uită la mașină, dorindu-și să se poată întoarce și să dispară cât mai repede posibil. Era un automobil negru, suplu și strălucitor, arătând a fi deosebit de puternic. Sugera prezența banilor și agresiunea potențială.

Dane o aștepta în capul scărilor. Se învârtea de colo-colo, nerăbdătore s-o întâlnească.

– Începusem să cred că te-ai gândit să fugi de mine.

– A trebuit să pun o scrisoare la poștă. Lisa se disprețui pentru nota defensivă din vocea ei. Nu avea nici un motiv să-și găsească scuze. Nu întârziase; apăruse chiar mai devreme. Ea își scoase cheia din buzunar iar Dane i-o luă calm din mână și o introduse în broască.

– Mulțumesc, spuse ea printre dinți și intră pe lângă el în apartament.

– Dacă ești gata, aș vrea să plecăm cât mai repede posibil, spuse el. La buletinul meteorologic s-a anunțat că mai târziu va fi vreme destul de urâtă.

Vremea este probabil foarte curajoasă dacă îndrăznea să se opună aranjamentelor lui, gândi ea cu amărăciune în timp ce se îndrepta spre dormitor să-și închidă valiza. Își puse niște ghete din antilopă roșie, pantaloni colanți bej și o haină asortată și călduroasă peste pulovărul gălbui din lână. Cât timp își făcuse bagajele își lăsase părul liber, dar acum și-l ridică într-o coadă în vârful capului. Era o

pleptănătură severă, dar care îi stătea bine, subliniindu-i pomeții proeminenți și linia fină a bărbiei.

Își luă valiza și o poșetă asortată și intră în camera de zi. Dane se afla lângă fereastră și privea strada.

Asta-i tot ce vrei să iei cu tine? întrebă el, arătând spre puținele ei bagaje.

Este suficient, replică ea scurt. Am învățat să călătoresc luându-mi cu mine numai strictul necesar.

Dar nu singură. În vocea lui era o insinuare care o enervă, dar ea se hotărî s-o ignore. Avea să fie și așa destul de greu să nu aibă discuții în contradictoriu unul cu celălalt pe parcursul unui drum atât de lung cu cel care-i aștepta.

Dane luă valizele și spuse:

Am să duc eu astea în portbagaj până încui tu totul pe aici.

Tocmai trăgea jaluzelele la ferestre când sună telefonul.

Lisa? se auzi vocea tristă a lui Simon Whitman de la celălalt capăt al firului. Jos mi-a spus că pleci în nord pentru o perioadă nedefinită de timp. Ce se întâmplă?

I se frânse inima, când sesiză tonul lui revendicativ, care, trebui să recunoască, era perfect justificat. Înaintea plecării ei în Indiile de Vest, ea și Simon se văzuseră destul de des. Îl cunoscuse cu câteva luni în urmă prin munca ei, pentru că Simon era un tânăr și promițător director al unei agenții de publicitate care folosea adesea fotografiile lui Jos. Se

împrieteniseră aproape imediat iar ea acceptase invitația lui la cină care urmase foarte curând. Lumea începuse deja să-i considere un cuplu și îi invita peste tot împreună și cu toate că Lisa nu era sigură că asta era exact ceea ce-și dorea, era totuși destul de mulțumită de această relație, atâta timp cât Simon nu începuse să-i ceară lucruri pe care ea nu era în stare să i le dea. Până acum nu dăduse semne că ar putea s-o facă. Dimpotrivă, el păruse destul de încântat să mențină relația lor la acest nivel ușor și fără obligații, fapt care coincidea și cu dorința ei. Dar acum Lisa auzise distinct aerul de proprietar din vocea lui.

– O urgență în familie, răspunse ea, gândindu-se în același timp că ar fi putut să-i spună asta mai devreme. Ar fi trebuit să-l anunțe pe el înaintea lui Dinah și a doamnei Hargreaves, dar adevărul era că acest lucru nu-i trecuse prin minte. Abia am aflat și eu, continuă Lisa. N-am apucat să anunț pe nimeni.

– Nu credeam că sunt nimeni, spuse Simon, iar la asta, Lisa nu găsi nici un răspuns. După o scurtă pauză, el adăugă: Pleci pentru multă vreme?

– Sper că nu, răspunse ea. Numai pentru perioada de timp absolut necesară și nici o clipă mai mult. Trebuie să-mi câștig existența și, după câte a ținut să-mi reamintească Jos, în branșa voastră lumea are memorie scurtă.

– Pe tine nu te vor uita. Vocea lui devenise mult mai caldă. Eu nu pot să mi te scot din memorie nici ziua și nici noaptea.

Asta o îngrijoră puțin, dar se auzi glumind:

Ar fi bine ca și celelalte agenții din oraș să fie de părerea ta. Crezi că ar putea deveni contagios?

Era conștientă de faptul că Dane revenise în cameră și acum stătea aproape de ușă, privind și ascultând tăcut. Oricine altcineva ar fi avut decența să o lase singură cât timp vorbea la telefon, oricine în afară de el, gândi Lisa cu amărăciune, întorcându-i spatele.

Abia mai putea auzi ce spunea Simon. Fu nevoită să se concentreze asupra vorbelor lui, pentru că era mult prea conștientă de prezența întunecată și stânjenitoare din spatele ei.

Simon spuse pe un ton specific oricărui om care își petrecuse toată viața la sud de Potters Bar:

În nord trebuie să fie o vreme cumplită în perioada asta a anului. Ai grijă de tine, draga mea, nu-i așa?

Știu să-mi port singură de grijă, spuse Lisa și imediat încremeni, realizând ce spusese. Cuvintele acționară ca o cheie care deschide drumul spre acel ungher secret din mintea ei, în care se aflau cumplitele coșmaruri care o terorizau. Strânse receptorul în mână până ce pielea de la încheieturile degetelor se albi. Continuă să-i răspundă lui Simon monosilabic, cu „Da" și „Nu", rugându-se ca cele două cuvinte să se potrivească măcar cât de cât cu întrebările lui.

În cele din urmă spuse pe un ton degajat și vesel:

Uite, acum chiar că trebuie să plec. Ne vedem după ce mă întorc.

Simon spuse la revedere. Părea dezamăgit ca și când sperase ca, după avertismentele lui legate de vremea din nord, Lisa să-i dea adresa și numărul de telefon din locul unde urma să locuiască, pentru ca el să poată să ia legătura cu ea.

Puse tremurând receptorul în furcă și se întoarse încet.

Din capătul celălalt al camerei, ochii reci și dilatați ai lui Dane îi întâlniră pe ai ei, iar Lisa înțelese că vorbele ei îl aruncaseră și pe el în lumea amintirilor. Pentru o clipă nesfârșită, trecutul îi ținu pe amândoi în capcana lui înspăimântătoare.

Dacă ar fi dat înapoi, el ar fi venit după ea, ca un tigru urmărindu-și prada. Dar ea nu avea nici un motiv să dea înapoi, pentru că de data aceasta ceea ce spusese era adevărat. Știa și putea să-și poarte singură de grijă. Nici Dane, nici altcineva nu mai avea puterea să o rănească.

Ceva mai târziu, stând tăcută lângă el în mașină, Lisa se trezi repetând în continuare acele cuvinte, de parcă ele ar fi fost o incantație care ar fi ținut-o în siguranță.

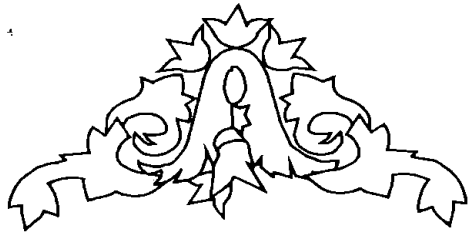

CAPITOLUL III

Călătoreau deja de peste o oră și jumătate când Lisa observă că Dane semnalizează că vrea să părăsească autostrada.

- Unde mergem? întrebă ea pe un ton tăios.

- Să mâncăm. În apropiere este un local unde mă opresc adesea.

- Trebuie neapărat să oprim? Mie nu prea mi-e foame.

- Da. Eu intenționez să opresc, spuse el rece. Dacă nu dorești să mă însoțești, poți foarte bine să rămâi în mașină, în splendoarea ta solitară.

Lisa își mușcă supărată buzele. Nu avea deloc de gând să facă așa ceva, iar el era perfect conștient de asta.

Satul în care ajunseră curând era fermecător, cu case micuțe, adunate în jurul unui lac limpede. Hanul, așezat departe de drumul principal, era o construcție lungă și joasă, văruită în alb și foarte îngrijită. În fața localului erau deja parcate mai multe mașini.

Lisa bâjbâi la încuietoarea portierei, încercând cu disperare să o deschidă în timp ce Dane își scotea centura de siguranță. Portiera rezistă tuturor eforturilor Lisei și, spre marea ei enervare, Dane ocoli

mașina și deschise portiera pe dinafară. O clipă Lisa se temu că el o va ajuta să coboare. Nu voia ca el s-o atingă, așa că descinse din mașină fără grația ei obișnuită, conștientă de zâmbetul ușor batjocoritor care apăru în colțurile gurii lui.

În timp ce se îndreptau spre intrarea în han, un imens câine alsacian apăru de după colțul clădirii. Se opri când îi văzu, ridică din urechi întrebător, după care începu să miște ușor coada lungă.

– Ce frumusețe! exclamă Lisa impulsivă, întinzând mâna. Câinele se apropie și îi mirosi degetele, după care își înclină mulțumit capul, lăsându-se mângâiat.

– Nu înveți niciodată, nu-i așa, Lisa? spuse Dane cu asprime. Îi luă mâna și o întoarse cu palma în sus ca să-i arate o mică cicatrice. Câinele collie al lui Jeff Barton nu te-a învățat nimic?

Lisa se înroși și își retrase mâna. Se întâmplase în prima ei vară la Stoniscliffe, își aminti ea fără să vrea. Văzuse câinele în apropierea casei și ieșise repede din curte ca să-l mângâie. Când animalul o mârâise și o mușcase, Lisa începuse să țipe mai mult de spaimă decât de durere, iar Dane, care era acasă într-o scurtă vacanță, fusese primul care ajunsese lângă ea. Se agățase de el suspinând, dar el o îndepărtase imediat, o făcuse pachet și, foarte puțin ceremonios, o dusese cu mașina la spitalul local ca să-i fie pansată rana și să i se facă un vaccin antirabic care de fapt, fusese cel mai rău dintre toate. Își aminti cum plânsese în mașină, lângă Dane, care spusese numai,

pe un ton glacial și batjocoritor: „Nu știai că nu este bine să întinzi mâna unui câine străin, proastă mică?"

Lisa nu-i spusese că de fapt nu știa mai nimic despre câini. Mătușa Enid nu avusese niciodată timp pentru animalele de casă de nici un fel și nici vecinii din Londra nu păruseră să fie prea iubitori de câini. Lisa nu dorise decât să mângâie câinele, să se joace cu el, pentru că animalul părea destul de prietenos, gîndi ea pasionată. Atunci îl urâse pe Dane mai mult ca niciodată pentru că nu fusese deloc înțelegător și o respinsese. Era mai rău decât un câine.

Lisa zâmbi amar acestor amintiri.

– Dacă era un câine rău, atunci n-ar fi fost lăsat liber. Și în plus, am învățat cum să mă port cu câinii. De oameni nu sunt prea sigură. În timp ce alsacianul se dusese să întâmpine alți clienți, ea adăugă: Chiar și cei civilizați se comportă uneori ca niște animale.

Lisa îi aruncă o privire și observă că lovitura ei își atinsese ținta. Dane deveni foarte palid și ochii lui deveniseră glaciali iar ea simți o satisfacție amară și porni înaintea lui.

Descoperi că în interiorul hanului se făcuseră foarte puține concesii modernității. Tavanul era încă sprijinit de grinzi iar în cămin ardea un foc enorm. Lângă acest cămin se afla o masă înconjurată de scaune solide, din lemn de stejar. Dane sugeră printr-un simplu gest să se așeze amândoi acolo.

– Ce dorești să bei? Dane luă de la bar un menu și i-l întinse. Au o bere foarte bună aici.

Lisa clătină din cap.

– Niciodată nu mă ating de alcool în mijlocul zilei. Am să iau un suc de roșii.

Meniul era destul de scurt și oferea mâncăruri gătite de obicei în casă, ca plăcintă cu carne de oaie sau cu brânză, supă de zarzavat sau sandvișuri de diverse feluri.

Dane se așeză lângă ea. Lisa sperase că-și va alege locul în fața ei, dar reuși să se stăpânească și nu făcu nici un comentariu.

– N-am nici o îndoială că Chas a dat dispoziție să fie pregătită o cină deosebită în seara asta.

– În cinstea întoarcerii fiicei risipitoare, răspunse Lisa pe un ton intenționat ușuratic. În cazul acesta, am să iau doar o supă și niște sandvișuri cu brânză.

– Și pentru mine același lucru, spuse Dane fetei zâmbitoare care venise să ia comanda. Lisa observă că fata îl salutase ca și când l-ar fi cunoscut bine, la fel cum făcuse și soția proprietarului, care îi servise la bar.

Sorbi puțin din sucul de roșii și încercă să ignore privirile curioase care se îndreptau spre ea din partea oamenilor din local, care o recunoscuseră și încercau să-și aducă aminte unde o mai văzuseră. Dar nu toate privirile erau îndreptate spre ea. Majoritatea femeilor se uitau la Dane. Unele o făceau mai discret iar altele destul de deschis. Desigur, asta nu era de mirare. Întotdeauna femeile se uitaseră după el și chiar făcuseră mai mult decât atât.

Lisa trebuia să recunoască faptul că dacă Dane ar fi fot un străin, pe care l-ar fi văzut atunci pentru

prima oară, probabil că și ea l-ar fi privit admirativ. Era incredibil de atrăgător, cu o sexualitate implicită și cu o aură de bunăstare financiară și succes care constituia un farmec în plus. Putea fi foarte fermecător dacă voia. Tânăra chelneriță era evident vrăjită de el, în definitiv, gândi Lisa, ea nu avusese niciodată ghinionul să-i stea în drum și probabil că nici nu avea idee câtă forță, cruzime și aroganță masculină se aflau sub aspectul lui exterior, strălucitor.

„Dane este un prieten bun", îl auzise odată Lisa pe Chas spunându-i unui partener de afaceri, „dar este un dușman foarte rău".

Ei bine, ea avusese informații la prima mână despre cât de rău dușman putea deveni Dane, iar asta aproape că reușise să o distrugă.

Sper că n-am întrerupt o conversație prea importantă la tine acasă, înainte să plecăm? întrebă Dane.

După câteva secunde de confuzie, ea realiză că el se referea la telefonul lui Simon și se înroși ușor.

– Nu tocmai. Discutasem deja tot ce avusesem de discutat, înainte de apariția ta.

– Era un bărbat. Era mai mult o constatare decât o întrebare.

– Da, era. Dane auzise prea mult din convorbire pentru ca ea să mai poată nega presupunerea lui.

– Bărbatul? El își luă paharul și sorbi din el.

– Unul dintre ei. Aceasta era o invenție care putea să se întoarcă împotriva ei, gândi Lisa necăjită.

– Deci nu-ți acorzi favorurile unui singur bărbat, în exclusivitate? Întrebarea fusese pusă pe un ton lejer, dar ea simți disprețul din vocea lui. Dar de ce i-ar fi păsat ei de asta? Nu-și dorea și nici nu avea nevoie de aprecierea lui.

– Nici nu se așteaptă asta de la mine. Asta cel puțin era adevărat. Există vreun scop ascuns în spatele acestui interogatoriu?

– Firește. Dane îi aruncă o privire lungă și dură. Aș vrea să-și atrag atenția că în timpul absenței tale, sora mea a reușit să atingă o oarecare stabilitate în viața ei. N-aș dori ca nimeni să pună în pericol această stare de fapt.

Lisa rămase neclintită.

– Nu cred că eu am atâta influență asupra Juliei.

– Iar eu cred că te subestimezi, spuse el.

– În cazul acesta, sunt uluită că ai insistat să mă întorc la Stoniscliffe. Ar fi trebuit să faci tot posibilul ca eu să rămân departe de Julie pentru totdeauna.

– Dacă ar fi fost numai după mine, probabil că așa aș fi făcut, spuse el. Crede-mă că ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit este întoarcerea ta în viața ei, în viața noastră a tuturor, chiar și în privința asta cred că și tu aveai aceleași gânduri.

– Ei bine, îți mulțumesc. Nu făcu nici o încercare să-și mascheze disprețul din voce.

– Am făcut tot ce am putut ca s-o împiedic pe Julie să-ți scrie, continuă el. Dar când l-a atras și pe Chas de partea ei, spunându-i că vrea să-ți scrie, că are nevoie de tine, că nu se poate descurca fără

line, eu nu prea am mai avut loc de întors sau de manevrat.

Un lucru neobișnuit pentru tine, spuse ea ușor. Desigur, ai perfectă dreptate, aș fi făcut absolut tot posibilul ca să evit să te mai văd sau să-ți mai vorbesc vreodată. Dar nu vreau să-i supăr și pe ceilalți. Am să fac ceea ce dorește Julie să fac, după care mă voi întoarce la viața mea.

Asta este foarte liniștitor, spuse el. Dar Chas?

Ea ridică din umeri.

Nu trebuia să... să mă gândesc la ceva care să-l mulțumească. Făcu o pauză. Poate ar trebui să găsesc ceva care să mă liniștească și pe mine. Probabil s-au făcut speculații legate de motivul pentru care n-am venit în vizită atâta timp. Aș putea ști și eu ce motive mi-ai găsit tu?

Cât mai vagi posibil și în orice caz cât se poate de departe de cele adevărate. Chiar dacă nu-ți vine să crezi, prefer ca Chas să mai rămână cu unele iluzii despre noi doi. Altceva mai dorești să afli?

Nimic, răspunse ea, dar inima îi bătea frenetic. După felul în care vorbea Dane, nimeni nu și-ar fi putut imagina că se despărțiseră în amărăciune și violență. Fu aproape fericită că fata care servea se întorsese chiar în clipa aceea, aducându-le supa și sandvișurile.

Lisa își luă lingura și se forță să mănânce. Dacă reușea să-și păstreze măcar calmul aparent, asta putea fi salvarea ei. Dar pe măsură ce înghițea supa caldă și gustoasă, o plăcere instinctivă dată de mâncarea

bună începu s-o cuprindă și o făcu să se relaxeze. Dacă n-ar fi fost prezența ostilă a bărbatului de lângă ea și problemele care-o așteptau în Yorkshire, poate că ar fi putut chiar să se simtă bine.

După o scurtă pauză ea spuse:

– Doamna Arkwright încă mai deține supremația la Stoniscliffe?

– Dacă așa vrei să pui problema, da. Niciodată nu ți-a plăcut de ea, nu-i așa, Lisa?

Ea ridică din nou din umeri.

– Nu tocmai, dar de fapt și ea mi-a arătat întotdeauna că are prea puțin timp pentru mine – sau pentru mama mea, adăugă ea.

Chipul lui Dane se întunecă pentru o clipă, după care spuse:

– Trebuie să-ți amintești că ea este lângă familia noastră de foarte multă vreme.

– Nu mi s-ar permite să uit asta, spuse ea tristă. Privind înapoi în trecut, își putea aminti cât de grele fuseseră pentru Jennifer primele luni ca stăpână a casei Stoniscliffe. La început orice intenție a ei de a face vreo schimbare era urmată de obișnuita replică a doamnei Arkwright la orice sugestie: „Doamnei nu i-ar fi plăcut deloc această idee". Cuvintele erau rostite pe un ton sec, care nu suporta contrazicere. Dar cu timpul, Jennifer preluase conducerea încet, dar sigur, conștientă fiind de suportul moral al lui Chas, iar doamna Arkwright fusese nevoită să cedeze, chiar dacă mormăind. Dar sensibilitatea de copil a Lisei înregistrase faptul că femeia nu uitase și n-o

fortune niciodată pe aceea care devenise adevărata stăpână a casei și pe care o considera o intrusă. Fiind încă un copil, Lisa fusese făcută să sufere în diverse feluri, dar ca nu fusese singura în această situație. Doamnei Arkwright nu-i păsase nici de Julie și în general îi considera pe copii un obstacol în calea ordinii din casă.

De fapt, Lisa se întrebase de multe ori dacă pentru nervozitatea acută a Juliei nu era răspunzătoare și severitatea doamnei Arkwright care mergea până la a o face pe micuța ei soră vitregă să doarmă pe întuneric, când fetița era pur și simplu înspăimântată de asta. În timpul adolescenței, Julie avusese numeroase crize de hiperexcitabilitate, care uneori frizau isteria. La școală, comportamentul ei sălbatic și chiar rebel crease nenumărate probleme. Vorba bună avea de obicei efecte benefice asupra ei, dar orice încercare de exercitare a autorității ducea la reacții dezastruoase. Singura persoană de care Julie părea să țină cont era Dane, își aminti Lisa cu tristețe, dar ea știa că până și el fusese îngrijorat de extremismul comportamentului Juliei și făcuse chiar și unele concesii în privința ei.

Probabil, întoarcerea Lisei la Stoniscliffe era una din acele concesii, mai ales dacă Julie manifestase cumva vreun semn că ar putea deveni isterică. Aceasta era o armă pe care nu ezitase niciodată s-o folosească ori de câte ori părea că cineva încearcă s-o contrazică.

Lisa oftă, întrebându-se dacă Tony Bainbridge realiza în ce se bagă. Sau poate descoperise el vreo

formulă magică ca s-o controleze pe Julie. Desigur, dragostea putea face minuni, și totuși...

Observă deodată că Dane o studia, cu chipul ușor încruntat, și atunci ea i se adresă:

– Iartă-mă... ai spus ceva? Căzusem pe gânduri.

– Erai pierdută în gânduri, zise el sec. După toate aparențele nu erau niște gânduri prea plăcute. Făcu o pauză, așteptând ca ea să-i dea o explicație, dar neprimind nici una, continuă: Întrebasem numai dacă nu dorești cafea?

– Da, aș vrea. Își termină și ultimul sandviș și apoi se rezemă sătulă de spătarul scaunului. A fost delicios. Acesta este un loc încântător, iar restul satului pare și el interesant. Ar fi plăcut de locuit aici.

Dane spuse pe un ton glacial:

– Îndrăznesc să-ți spun că asta s-ar putea aranja. Nu este sezon și cu siguranță că se găsesc camere libere.

Lisa se înroși, nevenindu-i să creadă. Vocea începu să-i tremure când privirile li se întâlniră.

– Încercam doar să fac o conversație și nu sugeram o invitație. Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clar.

– Poate, răspunse el. Ochii lui o cercetară cu cinism. Chiar dacă ești o femeie ușoară, ești în același timp o femie frumoasă și atrăgătoare. Mai devreme ai afirmat că nimeni nu are drept de exclusivitate asupra ta. Chiar mă condamni pentru că am încercat?

Mânia amenința s-o cuprindă și s-o depășească, dar se sili să-și păstreze calmul.

Nu te condamn. Dar te disprețuiesc. Iar acum n-am putea schimba subiectul? Pe acesta îl găsesc dezgustător.

Așa grăit-a tânăra domniță neprihănită, bolborosi el. Dar noi doi știm care este adevărul, nu-i așa, Lisa?

Pentru o clipă ochii lor se întâlniră și sânii ei se ridicară și se coborâră în ritmul accelerat al respirației ei, în timp ce mâinile i se strânseseră în pumni neputincioși.

N-am putea să plecăm acum, te rog? Nu cred că mai vreau cafea.

Cum vrei, spuse el și ceru să i se aducă nota de plată.

Lisa se scuză și se retrase în camera de toaletă. Rămase multă vreme cu degetele încleștate pe porțelanul chiuvetei privindu-și fără să vadă propria expresie în oglindă. Oare ce o făcuse să accepte să se întoarcă la Stoniscliffe? se întrebă ea disperată. Fusese probabil nebună că fusese de acord cu el.

Dădu drumul la apă rece și își udă fața și încheieturile mâinilor, respirând adânc ca să-și recapete autocontrolul. Îl ura, gândi ea. Îl detesta. Nu avea nimic altceva decât dispreț pentru el. Și atunci de ce când ochii lui se opreau pe buzele și pe sânii ei simțea acea excitație interioară, acea tensiune vagă care nu putea fi altceva decât dorință?

Avea impresia că se trădase, iar asta îi făcu rău. Otrava cu care se alesese cu doi ani în urmă păruse să-i fi părăsit trupul, dar Dane avusese întotdeauna puterea de a-i zdrobi toată încrederea în sine. Totuși,

cel mai important lucru era să nu arate nimic din zbuciumul ei interior. Într-un fel trebuia să se autoconvingă, și să-l convingă și pe Dane, că tot ceea ce simțea pentru el era indiferență și că nici măcar cele mai răuvoitoare remarci ale lui nu o mai puteau răni.

Chiar dacă era greu, trebuia s-o facă, pentru că altfel ar fi fost nevoită să fugă din nou și oricum nu putea fugi la nesfârșit.

Trase adânc aer în piept și se întoarse încet la bar. Dane vorbea cu soția proprietarului. Zâmbea și când Lisa îl privi, deveni din nou conștientă de forța atracției pe care o exercita. Nici o femeie nu putea fi imună la această atracție, gândi ea și totuși ea trebuia să fie. Pentru că nu putea uita niciodată, că, în urmă cu doi ani, Dane îi violase trupul și sufletul.

*

* *

Începuse să plouă cam de la sud de Doncaster; picături mari și reci loveau parbrizul mașinii, transformându-se treptat în lapoviță. Era ca un semn rău, gândi Lisa uitându-se pe fereastră la cerul negru care parcă coborâse pe pământ. Dar probabil că imaginația îi juca feste.

Aproape tot drumul călătoriră în tăcere. Dane îi adresase foarte puține cuvinte, majoritatea legate de confortul ei. Îi era suficient de cald? Dorea ca el să dea drumul la radio? După un timp, Lisa se prefăcuse că doarme. Era mai ușor decât să stea încordată lângă

el, zbătându-se să găsească un subiect de discuție care să nu evoce vreo amintire supărătoare și să nu deschidă răni vechi. Asta nu pentru că Dane ar fi fost rănit vreodată, gândi ea cu amărăciune.

Acum ar fi fost bucuroasă să ajungă mai repede acasă. Mașina în care se afla era ultimul strigăt în materie de lux și confort, dar Lisa se simțea paralizată, claustrată. O celulă luxoasă rămânea totuși o celulă, iar ea trebuia s-o împartă pe a ei cu cel care o închisese în ea.

După ce părăsiră autostrada, Lisa începu, chiar fără să vrea, să fie ceva mai interesată de locurile prin care treceau, uitându-se după atât de cunoscutele peisaje. Numele înscrise pe plăcuțele de la intrarea în localități atingeau corzi sensibile ale sufletului ei și majoritatea erau asociate cu lucruri plăcute: Wetherby, unde avusese loc cursa la care Chas o alesese mascota lui pentru că reușise să ghicească trei câștigători la rând; Harrogate, unde ea și Julie urmaseră școala; York, cu clădirile lui înalte, biserica frumoasă și străduțele întortocheate care păreau trepte spre trecut. Până în clipa aceea Lisa nu realizase cât de mult îi lipsiseră toate acestea și atunci o cuprinse un val de pură nostalgie. Îi fusese dor de acasă dar până atunci nu reușise să se gândească deloc la asta, amintindu-și obsedant că era imposibil să se mai întoarcă vreodată acolo.

Totuși acum se întorcea, adusă chiar de bărbatul care o făcuse de fapt să fugă de acasă. Și din nou se gândi că probabil înnebunise.

Autostrada era departe acum și se întunecase. Abia se mai putea zări peisajul de afară, vâlceaua în care se afla Stoniscliffe.

Dar ea își putea aminti tot, își putea imagina fiecare bucățică de mușchi de la baza stâncilor înalte care se înălțau până pe marginea drumului, cascadele și casele gri construite solid ca să poată rezista vântului puternic și vremii aspre.

Aproape că putea anticipa momentul în care Dane avea să încetinească înainte de a intra pe străduța care ocolea dealul și cobora spre sat. Când erau mici, ea și Julie închideau ochii în acel moment și numărau până la cincisprezece, dar nu prea repede, pentru că de atâtea secunde mai era nevoie ca să ajungă la Stoniscliffe. Instinctiv, Lisa închise ochii și începu să numere, simțind cum mașina trece de poartă și auzind apoi scrâșnetul cauciucurilor pe pietrișul din curte. O cuprinse vechea și binecunoscuta emoție a întoarcerii acasă.

Dane spuse scurt:

– Poți să deschizi ochii acum. Am ajuns.

Ea se supuse, ametită de lumina puternică ce se revărsa din încăperile de la parter. Ușa de la intrare era deschisă, iar Lisa văzu silueta subțire a Juliei care aproape că dansa de bucurie și emoție.

Din nou fu nevoită să aștepte nerăbdătoare ca Dane să-i deschidă portiera, după care urcă în zbor cele trei trepte care o mai despărțeau de ușă. În clipa următoare se afla în brațele Juliei.

Oh, Lisa, Lisa! Cât mă bucur că te văd! Ticăloasă ce ești, să pleci așa fără să-mi spui un cuvânt. Mi-a fost atât de dor de tine!

Julie își petrecu mâna pe sub brațul Lisei și o conduse în casă. Doamna Arkwright aștepta în hol, foarte corectă în rochia ei bleumarin și cu părul cărunt strâns în obișnuitul ei stil sever și formal. Chipul ei nu exprima nici bun-venit, nici respingere, iar Lisa o privi la fel de calm cum fusese și ea privită.

Bună seara, doamnă Arkwright.

Bună seara, domnișoară, replică menajera. Dacă doriți să mă urmați, am să vă arăt camera dumneavoastră.

Nu-i nevoie, interveni Julie nerăbdătoare. Știe foarte bine care este camera ei. Asta este casa ei, ai uitat? În plus, tata vrea s-o vadă imediat. De la masa de prânz stă ca pe ghimpi, bietul de el. Apoi i se adresă Lisei pe un ton mai scăzut: Ți-a spus Dane despre tata... despre scaunul cu rotile?

Da, mi-a spus, oftă Lisa. De ce nu mi-ai scris, Julie, de ce nu mi-ai dat cumva de știre?

Pentru că m-ar fi spânzurat dacă aș fi îndrăznit să fac așa ceva, spuse Julie sinceră. Nu suportă ca oamenilor să le fie milă de el sau să-i facă concesii. Insistă să se descurce pe cât posibil singur. La început am crezut că exagerează puțin, dar doctorul a spus că totul este în regulă. Fata trase ușor aer în piept. Și acum ești și tu aici și totul o să fie perfect. Suntem o nouă familie.

— Până când te vei mărita, spuse Lisa sec.

– Da. așa cred. Julie râse puțin nesigur. Nu mi-am pus niciodată așa problema.

Lisa îi strânse mâna cu afecțiune.

– Draga mea, ești fericită?

– Nemaipomenit de fericită. Julie își coborî vocea în mod dramatic. Tony adoră până și pământul pe care calc.

– Deci este soțul ideal, o tachină Lisa ușor. Sper ca această devoțiune să fie reciprocă.

– Normal că este, spuse Julie ușor, altfel n-ar trebui să mă mărit cu el.

O conduse pe Lisa până la ușa salonului, pe care o deschise cu o reverență.

– A venit, tată, anunță ea.

Charles Riderwood nu se afla în scaunul cu rotile. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu greu de două bastoane.

– Lisa, fetița mea dragă.

Lisa alergă la el. Când își recăpătă graiul, spuse:

– Deci asta faci când mă întorc puțin cu spatele.

Chas răspunse cu regret în voce:

– Așa se pare. Apoi îi zâmbi. Lisa observă că el slăbise destul de mult și chipul îi era brăzdat de semnele oboselii și suferinței. Dar Chas continuă: Dar eram hotărât să te primesc pe propriile mele picioare și nu în scaunul acela blestemat. Aruncă o privire feroce respectivului obiect.

– Arată destul de inofensiv, răspunse Lisa. Pentru ce sunt toate dispozitivele acelea? Nu vrei să-mi faci o demonstrație?

Julie îi aruncă o privire recunoscătoare, în timp ce Chas se instala din nou în scaunul cu rotile. Apoi arătă fetelor o figură satisfăcută.

Pot să mă descurc, vedeți? Nu aveam nevoie de infirmiera aceea. De ce nu-i dăm papucii?

Pentru că Lisa și cu mine n-o să stăm la dispoziția ta douăzeci și patru de ore pe zi. Julie se aplecă și îl sărută pe cap. Ești odios, tată, și o știi foarte bine. Departe de a-i da papucii, trebuie să mă milogesc în fiecare zi pentru ca biata femeie să rămână aici.

Chipul lui Chas deveni și mai mulțumit în timp ce începu să mormăie:

Femeia este o proastă. Unde este Dane?

Sunt aici. Dane intră imediat în salon. Așteptam să ne încheie reuniunea.

Oh? Chas îl privi încruntându-se ușor. Ei bine, acum că ești aici, am ceva să-ți spun. De fapt, și ție și Lisei. Nu sunt nici orb și nici prost, să știi, și știu foarte bine că au existat niște probleme între voi, înainte de plecarea Lisei. Nu știu despre ce a fost vorba și nici nu vreau să știu. Sunteți oameni mari, nu copii și aveți tot dreptul să aveți unele neînțelegeri, dacă țineți neapărat. Dar acum Lisa s-a întors la noi, în casa ei, unde-i este locul și așa vreau să rămână. Orice a fost, a trecut și vreau ca între voi doi să fie pace de acum înainte.

Atunci, pace va fi, dacă și Lisa este de acord, spuse Dane rece. Întinse mâna și ametită, incapabilă să vorbească, Lisa își lăsă o clipă degetele în mâna lui.

Chas bolborosi enervat:

– Asta este o pace destul de rece. Sărut-o și împăcați-vă, omule! Dacă v-ar vedea cineva, ar zice că nici nu vă cunoașteți.

Lisa rămase ca paralizată pe loc. Văzu în fața ei chipul lui Dane, întunecat și imobil ca o mască. El se înclină spre ea, care închise ochii în semn de respingere. Lisa simți atingerea scurtă și rece a buzelor lui pe obraz și avu senzația că fusese arsă în locul acela.

Chas zâmbi și spuse satisfăcut:

– Așa e mult mai bine. Lisa se sili și ea să zâmbească, dar mușchii feței îi rămăseseră încordați. Avu impresia că nu reușise să facă decât o grimasă.

– Mă duc să parchez mașina, spuse Dane, după care părăsi salonul fără să se mai uite la Lisa.

Chas privi în urma lui.

– Acum ce naiba l-a apucat? întrebă el indignat. Doamna Arkwright va servi ceaiul imediat.

Julie chicoti.

– Arăta de parcă ar fi avut nevoie mai degrabă de un whisky dublu decât de ceai, spuse ea veselă. Haide, Lisa, să mergem sus și să vedem dacă ai tot ce-ți trebuie în cameră, înainte de a se servi ceaiul.

Când ajunseră sus, Julie întrebă curioasă:

– Ce Dumnezeu a fost asta? Chiar te-ai certat cu Dane?

Lisa ridică din umeri. Se simțea de parcă s-ar fi trezit încet, încet dintr-un coșmar.

– Într-un fel, răspunse ea evaziv.

Știu că uneori se poate purta ca un porc, recunoscu Julie. De multe ori m-a făcut și pe mine să mă simt ca o... insectă. Dar poate că în ultima vreme s-a mai îmblânzit, sau poate eu m-am mai maturizat. Nu mai sunt nici pe departe atât de speriată de el cum eram înainte. Îți mai aduci aminte?

Chiar prea bine, spuse Lisa sec, iar Julie începu să râdă.

Întotdeauna mi-ai luat apărarea, nu-i așa, draga mea? Niciodată nu ți-a fost frică de Dane. Ce a putut să facă sau să spună ca să te determine să dispari așa? Din ce v-ați certat?

Lisa își alese cu grijă cuvintele.

Ei bine, cred că ne-am certat din cauza ta.

Din cauza mea? întrebă Julie, nevenindu-i să creadă. Dar asta este îngrozitor! N-am avut nici cea mai vagă idee. Oh, Lisa!

Lisa o îmbrățișă ușor.

N-are importanță, dragostea mea. Așa cum a spus și tatăl tău, acum totul s-a terminat. Sau cel puțin așa sper, gândi ea, cuprinsă de panică. Oh, oare de ce trebuia Chas să spună ceea ce spusese?

Ba are importanță, insistă Julie, deschizând ușa camerei Lisei, care se afla chiar lângă camera ei. Era camera pe care Lisa o ocupase din ziua în care fetele cronciseră deja și părăsiseră odaia comună. Trebuie să-mi spui, Lisa. Am dreptul să știu.

Lisa ezită și se îndreptă spre pat ca să-și deschidă valiza. Începu să-și scoată obiectele cosmetice, așezându-le apoi pe toaletă.

– A fost vorba despre petrecerile la care obișnuiai tu să te duci, cu grupul acela oribil pe care îl frecventai. Dane mă condamna pe mine.

– Asta este o prostie! spuse Julie indignată. După o scurtă pauză, îi veni o idee și aruncă Lisei o privire îngrozită. Vrei să spui că Dane știa... știa despre petreceri? Oh, Doamne! Dar nu mi-a spus niciodată nimic. N-a făcut nici măcar vreo aluzie că știe, nici măcar când poliția a descins la familia Hammond și i-a prins pe toți drogându-se. Fata se înfioră. Slavă Domnului că nu eram acolo.

Lisa o privi cu severitate.

– Dar ai fost acolo în alte seri? În ciuda a tot ce mi-ai spus?

Julie ridică jenată din umeri.

– Ei bine, da, dar nu-i așa o grozăvie în treaba asta. Vreau să spun că oricine „fumează" o dată.

– Serios? Pe Lisa începuse s-o doară capul, așa că își scoase agrafele și își lăsă părul să cadă liber pe spate. Eu n-am făcut-o niciodată și cred că nici Tony, adăugă ea.

– Tony? râse Julie. Doamne-Dumnezeule, el este mult prea mototol pentru asta! A parcat o dată greșit și a fost amendat, iar după aceea s-a purtat ca și când ar fi fost sfârșitul lumii.

Lisa o privi puțin nedumerită. Observase în tonul Juliei o undă de dispreț care nu fusese întâmplătoare. Apoi spuse cu blândețe:

– Draga mea, să știi că nu-i nimic rău în a respecta legea. Sunt însă destui oameni care nu o fac.

Da, știu, spuse Julie puțin enervată. Dar să revenim la cearta dintre tine și Dane. Vrei să spui că Dane era de părere că e vina ta că eu mă duceam la acele petreceri?

Ceva de genul ăsta, ezită Lisa.

Și v-ați certat?

S-ar putea spune și așa, zise Lisa obosită. Uite, Julie, aș prefera să fac așa cum a spus Chas, să uit tot.

Atunci am să-l întreb pe Dane. Chipul încântător al Julici căpătase un aer de încăpățânare. Lisa observă și ne sperie teribil.

Nu! exclamă ea cu pasiune. Nu, Julie, să nu faci asta. Dacă îi sufli vreun cuvânt lui Dane, sau altcuiva, n-am să te iert niciodată. Am să plec de aici și n-am să mă mai întorc niciodată.

După aceste cuvinte, rostite pe nerăsuflate, urmă o tăcere lungă. Apoi Julie fluieră uluită.

Tu chiar vorbești serios, nu-i așa? spuse Julie încet. Îmi pare rău, draga mea. N-am să spun nimănui nimic, dacă așa vrei tu. Dar nu pleca, Lisa. Te rog nu pleca. Am nevoie de tine, chiar am nevoie de tine. N-aș suporta să mă mai părăsești încă o dată. Julie se răsuci brusc pe călcâie. Ne vedem jos peste câteva minute. Se îndreptă spre dormitorul ei, închizând ușa de comunicare dintre camerele lor.

Lisa se pieptănase în tot acest timp, dar acum lăsă peria să cadă la picioarele ei și rămase așa, nemișcată, încercând să-și recapete autocontrolul.

Împăcarea organizată de Chas aproape că o scotea din sărite. Ridică mirată o mână și își atinse obrazul unde o sărutase Dane, surprinsă să constate că nu avea nici un fel de arsură acolo. Se înfioră. Își amintea îngrozitor de clar ultima dată când gura lui îi atinsese pielea cu brutalitate, distrugătoare și atotstăpânitoare.

Toată apărarea pe care o construia cu atâta grijă împotriva trecutului, a violenței, a agoniei și mizeriei acelei nopți începea să se prăbușească în jurul ei ca un castel din cărți de joc. Bariera pe care o pusese amintirilor nu mai funcționa.

Clătină din cap, alungând imaginile care amenințau să o sufoce. Dacă le lăsa s-o copleșească, atunci trebuia să fugă din nou de aici. Dar Julie avea nevoie de ea. Julie spusese că n-ar putea suporta dacă ar mai părăsi-o încă o dată.

Lisa șopti cu voce tremurătoare:

– Dar eu voi putea suporta să rămân?

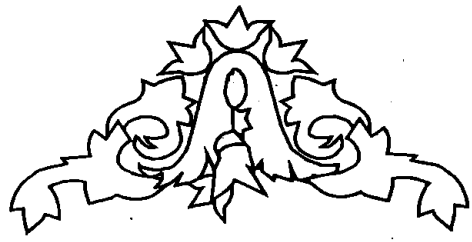

CAPITOLUL IV

Dane nu apăru în timpul ceaiului, spre ușurarea Lisei. Dar chiar și așa fu mult prea încordată ca să onoreze dulciurile pregătite de doamna Arkwright. Chas se încruntă văzând-o că nu prea mănâncă, iar Julie îi aruncă de mai multe ori priviri insinuante.

Lisa se sperie puțin când auzi că, în onoarea întoarcerii ei la Stoniscliffe, se organizase în acea seară o petrecere de bun-venit. Încercă totuși să manifeste un entuziasm moderat, măcar pentru faptul că Julie plănuise totul cu cele mai bune intenții.

Cine anume va veni? întrebă Lisa.

Ei bine, Tony, desigur, începu Julie, iar Chas păli batjocoritor.

Tony, desigur, repetă el. Numărul de mese pe care acest tânăr le servește aici mă face să mă întreb dacă are o casă a lui!

În timp ce vorbea îi aruncă Juliei o privire glumeață plină de afecțiune, dar zâmbetul cu care-i răspunse ea fu puțin forțat, ca și când ar fi fost vorba de o glumă care se făcea prea des și începuse deja s-o deranjeze. Julie se întoarse spre Lisa.

– În afară de Tony, n-am mai invitat decât familia Dalton. Îi mai ții minte, nu-i așa?

– Dalton? Lisa se încruntă puțin. Vrei să spui James și Celia? Doamne-Dumnezeule, eu credeam că sunt în Africa, ajutând vreo națiune în curs de dezvoltare să se pună pe picioare.

Chas izbucni în râs.

– Așa a și fost, până când națiunea s-a pus pe picioare într-un fel care nu i-a plăcut deloc Celiei. Atunci s-au întors acasă.

Julie adăugă ca din întâmplare:

– Au cumpărat casa veche a familiei Hammond. James lucrează la Leeds pentru tatăl Celiei.

– Cu alte cuvinte, s-au întors de unde au plecat, comentă Lisa. Observă că Julie nici nu clipise când vorbise de casa Hammond, ca și când aceasta ar fi avut aceeași semnificație cu orice altă casă din vecinătate. Și totuși Lisa știa adevărul. Își aminti că odată mama ei spusese cu amărăciune că Lisa are o conștiință ușoară și o memorie confortabilă care nu reținea eșecurile și că aceasta era o combinație sănătoasă pentru orice fată.

– Ei bine, nu este vina lui James, spuse Julie pe un ton tăios. Din moment ce Celia este cea care are banii, ea poate dicta așa cum vrea. Știi asta.

Lisa ridică din umeri.

– Da, ceea ce mă face să mă întreb de ce i-ai invitat în seara asta. După câte îmi aduc aminte, Celia n-a fost niciodată favorita ta și cu siguranță nici a mea.

Julie îl privi pe Chas.

– Dar tata o place. Îi place să flirteze cu ea, nu-i așa, dragul meu?

Chan zâmbi placid.

– Celia Dalton este o femeie atrăgătoare care știe cum se joacă un asemenea joc, dar mai departe de atât nu mă bag. Cât despre James, niciodată n-a fost bătut rău, dar eu l-aș respecta mai mult dacă i-ar mai înfrunta câteodată pe Celia și pe tatăl ei.

Julie râse.

– Mai bine n-ai spune așa ceva în fața Lisei! Avea o părere teribil de bună despre James și poate că o mai are și acum. Va trebui să-i urmărim foarte atent în seara asta.

Lisa își aminti de James Dalton. O vreme el fusese idealul ei de școlăriță; avea părul blond și trăsături moi, feline și romantice. Dar căsătoria cu aroganta și răutăcioasa Celia îi răpise acel farmec special de om vegnic îndrăgostit. Viața departe de țară făcuse restul.

– Să zicem doar că va fi interesant să-l văd, spuse ea dezinvolt.

În timp ce vorbea, privirea îi alunecă pe lângă Julie spre ușă, în cadrul căreia se afla Dane. Lisa n-avea idee de când se afla acolo, ci numai că, fără îndoială, auzise ultima ei remarcă și înțelesese la cine se referea. Gura lui schițase o grimasă disprețuitoare în clipa când o privi, ea simți că se înroșește.

O cuprinse o furie teribilă. Cum îndrăznea el să stea acolo, criticând și condamnând în tăcere, ca și cum ar fi crezut cu adevărat că ea se gândește să aibă vreo relație cu James sau cu altcineva?

Ar fi vrut să se ridice și să-i spună toate astea. Să-i strige în față dacă era nevoie. Să-i arate limpede, că

o dată pentru totdeauna, pentru ea asemenea relații erau iremediabil stricate și întinate încă din fașă din cauza brutalității lui.

Putea atrage bărbații, dar nu asta era problema. Mai devreme sau mai târziu, ei se săturau să se învârtă în jurul ei, ținuți la o distanță respectabilă, așteptând un răspuns care nu exista în ea.

Asta este vina ta, ar fi vrut ea să-i strige, cu degetul îndreptat acuzator spre el. Tot ce a fost dragoste și dăruire în mine, tu ai distrus. În loc de afecțiune, tu m-ai învățat ce înseamnă rușinea. Tu ai făcut toate astea, Dane Riderwood. Tu și numai tu.

Dar bineînțeles că nu spuse nimic cu voce tare. Nu trădă prin nimic faptul că era conștientă de prezența lui. Își luă numai ceașca și îi ceru foarte calmă Juliei să-i mai toarne niște ceai.

Când își primi ceașca plină înapoi și murmură niște mulțumiri, aruncă din nou o scurtă privire spre ușă și observă că Dane plecase, la fel de tăcut cum venise.

– Părinții lui Tony ar fi trebuit să vină și ei în seara asta, spuse Julie. Dar aranjaseră deja mai de mult să cineze cu niște prieteni. Sunt însă sigură că doamna Bainbridge va oferi una din faimoasele sale petreceri în cinstea ta cât timp ești aici, Lisa.

– Sună destul de intimidant, spuse Lisa, iar Julie făcu o grimasă.

– Așa și este. Nu știu cum am să pot să trăiesc la nivelul ei. Bucătar francez, președinta unui Institut de Probleme Feminine, magistrați, câștigătoarea unui premiu pentru aranjamente florare și lista ar putea

continua la nesfârşit. Julie chicoti cu afectare. Tony vrea ca eu să-i spun mamă, dar nimeni n-ar putea s-o numească aşa. Nu pe Lydia Bainbridge. Este mult prea formidabilă. Ţi-o poţi imagina făcând ceva atât de uman ca naşterea? Presupun că pe Tony şi Melanie l-a comandat într-un catalog al unui magazin îngrozitor de scump.

– Da, poate că o fi ea formidabilă, spuse Lisa rar, amintindu-şi statura mică şi foarte dreaptă a viitoarei nurori a Juliei, precum şi eleganţa ei absolută. Dar aş fi considerat-o mult mai bună dacă te-ar fi ajutat cu pregătirile pentru nuntă în locul meu.

Julie se încruntă şi chipul ei căpătă o expresie furioasă.

– Nu, asta nu! exclamă ea. Eu vreau pe cineva din familia mea, nu a lui. Slavă Domnului că Melanie este în America, pentru că altfel ar fi alergat în jurul meu ca un cal de curse.

– Julie! protestă Chas. Eşti nedreaptă. Melanie este o fată drăguţă şi nu este mai mare decât tine şi Lisa.

– Vârsta nu are nimic de-a face cu asta, se revoltă Julie.

Lisa interveni grăbită:

Cam cât de departe au ajuns planurile astea pentru nuntă? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană. N-ar fi mai bine să faci ceremonia de Paşti? Am fi avut mai mult timp la dispoziţie şi ar fi fost şi vremea mai bună.

Julie ridică indiferentă din umeri.

– Nunțile de Paști sunt nilte clișee îngrozitoare. Iar eu sper să ningă. Ador zăpada și oricum, aș putea purta o rochie de catifea.

– Ei bine, iată încă un lucru la care ar trebui să ne gândim, zise Lisa. Sper că i-ai cerut doamnei Langtawaite să-ți facă rochia? Și sper că ai ales deja materialul și garnitura, pentru că...

– De fapt... nu. Julie își răsuci pe deget inelul de logodnă cu diamant cu un gest puțin nervos. Eu... eu nu vreau să-mi facă ea rochia, Lisa. Știu eu un magazin în Skipton. Putem cumpăra de acolo rochia.

– Dar, Julie, sări Lisa. Doamna Langtawaite se ocupă de toate miresele de pe aici. Nu o să se simtă jignită?

– Oh, nu cred. Întotdeauna are mai mult de lucru decât poate duce. Nu o să-mi simtă mie lipsa printre atâtea comenzi. Tonul Juliei era repezit și nu prea sigur, dar Lisa știa foarte bine că nu avea rost să mai insiste, cu toate că era uluită de decizia surorii sale vitrege. Doamna Langtawaite era vestită pentru rochiile de mireasă pe care le crea anume pentru fiecare fată în parte. Ideea Juliei de a purta o rochie cumpărată dintr-un magazin, indiferent cât de luxos, avea să fie interpretată ca o jignire, gândi ea amărâtă.

Următoarele întrebări scoaseră la iveală că, din moment ce ziua și ora fuseseră fixate, Julie comandase deja invitațiile.

– Nu pentru că ar fi prea mulți invitați, adăugă Julie încăpățânată. Nu vreau ca nunta mea să se transforme într-un spectacol public și dacă eu

Pentru că numărul invitaţilor din partea mea, înseamnă că familia Bainbridge va fi obligată să facă la fel.

Înţeleg, spuse Lisa încet, sau cel puţin începea să înţeleagă, gândi ea zăpăcită. Julie o chemase pentru că avea nevoie de întăriri şi pentru că deja se lansase în războiul cu viitoarea ei soacră pe tema pregătirilor de nuntă. Nu era o situaţie prea favorabilă pentru viitor şi Lisa spera ca Julie şi Lydia Bainbridge să ajungă totuşi la o înţelegere, pentru că altfel viaţa avea să fie foarte dificilă pentru Tony care le iubea pe amândouă. Ar fi vrut să o scuture pe Julie şi să-i spună răspicat că Lydia Bainbridge ar fi mult mai valoroasă ca prietenă decât ca duşman, dar ştia că în acest caz n-ar fi reuşit decât s-o facă să se ambaleze şi mai tare.

Petrecerea o vom face aici, continuă Julie. Dar nu-i nici o problemă pentru că deja am luat legătura cu o firmă de furnizori din Harrogate şi se vor ocupa ei de toate. Cei de acolo au trimis nişte variante de meniu, dar încă n-am avut timp să le citesc. De şampanie se va ocupa tata, bineînţeles, adăugă ea.

Lisa o privi destul de mirată. Julie vorbea la fel de dezinvoltă cum ar fi vorbit despre o petrecere oarecare şi nu de propria ei nuntă, care ar fi trebuit să prezinte cel mai fericit eveniment din viaţa ei.

Încercă să-şi construiască un ton încurajator şi interesat.

Ei bine, mâine o să facem împreună o listă cu tot ce avem de pregătit. Cred că meniurile acelea sunt

o prioritate, nu? Și rochia ta. După ce o să-ți aleg tu rochia, o să mă pot hotărî și eu cu ce o să mă îmbrac.

– Chiar dacă te îmbraci cu un sac, tu tot frumoasă ești, spuse Julie. Asta este o idee nouă și foarte bună. Dacă ar fi fost și Melanie aici, ați fi putut să vă îmbrăcați amândouă în saci, iar Melanie ar fi putut să și-l tragă pe al ei peste cap.

– Ajunge, spuse Chas deodată, pe un ton destul de autoritar. Fata asta este sora lui Tony și măcar din cauza asta ai putea să manifești puțină afecțiune față de ea. Așa că, te rog să ne scutești de aceste remarci răuităcioase, domnișoară.

– Da, tată, spuse Julie pe un ton exagerat de supus, iar Chas clătină din cap exasperat.

– I-ai spus Lisei de apartament? întrebă el.

– Oh, nu, nu încă, răspunse Julie parcă prinsă pe nepregătite.

– Apartament? se miră Lisa. Înseamnă că ați găsit unde să locuiți?

– Oh, eu n-am avut nimic de-a face cu toată treaba asta, dar... da, avem o posibilitate. În spatele firmei Bainbridge este un grajd mare, scos din folosință. Domnul Bainbridge se apucase să-l modifice cu câteva luni în urmă, dar când Tony și cu mine am hotărât să ne căsătorim, părinții lui l-au oferit imediat. A fost o ofertă pe care n-am putut s-o refuzăm.

– Dar este grozav! spuse Lisa încercând să-și umple vocea de entuziasmul care Juliei îi lipsea în mod evident. Nu ești încântată?

— Normal că sunt, zise Julie. Mai ales că nu voi fi nevoită să locuiesc chiar la fermă, ceea ce altfel ar fi fost singura posibilitate. Va fi minunat, desigur. Tony şi cu mine suntem cu adevărat incredibil de norocoşi. Îi aruncă Lisei o privire strălucitoare. Ai să mă fardezi în ziua cea mare, nu-i aşa, Lisa? Tu eşti aranjată acum cu produsele Amber? Este superb! Ador mirosul lucrului. Ştiu de câte ori intru la Schofields, o rog pe vânzătoare să mă parfumeze din sticluţele care conţin mostre, povesti Julie chicotind. Într-o bună zi însă o să mă prindă sigur şi atunci va trebui să dau bani şi să cumpăr şi eu un parfum.

— Nu-i nevoie să ajungem până acolo, spuse Lisa rece. Mai am o sticluţă pe care am să ţi-o dau ţie.

Lisa ar fi vrut să întrebe mai multe despre aparteament, dar era evident că Julie voia să schimbe subiectul.

După ce îşi termină ceaiul, Lisa urcă în camera ei, spunând că este ostenită. Era obosită din punct de vedere fizic şi îi făcu plăcere să-şi scoată pantofii şi să se întindă în pat, dar mintea îi era prea neliniştită şi prea activă ca să-i permită să se relaxeze.

Era îngrijorată de ceea ce simţise ciudat în atitudinea Juliei. Era limpede că ceva nu e în regulă, dar Lisa nu putea să spere că totul nu era decât din cauza obişnuiţilor nervi ai tinerei mirese şi nu din alte motive.

În acelaşi timp era bucuroasă că Julie şi Chas nu-i împărtăşeau sensibilitatea, pentru că ştia foarte bine că ea nu avea nici pe departe talentul necesar ca să

se prefacă suficient de bine că totul între ea și Dane este așa cum trebuie să fie și asta, pe parcursul următoarelor săptămâni. Trebuia să-l evite, însă cât mai puțin vizibil, desigur, pentru că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca Chas să observe că ceva nu este în regulă și deci să se supere. Lisa își imagină că în cel mai bun caz putea spera la un fel de neutralitate armată iar această perspectivă n-o încânta deloc.

Dormi puțin, când sosi vremea să facă o baie și să se îmbrace pentru cină. În mod deliberat își luase cu ea mai puține haine decât ar fi fost normal, pentru a-și arăta sieși și celorlalți că nu avea de gând să rămână acolo prea mult timp. Totuși, își adusese o rochie din mătase verde, cu mâneci lungi și destul de decoltată la gât. Își perie părul și și-l lăsă să atârne în valuri pe umeri. În urechi își puse niște clipsuri aurii, iar pe mână un inel din același set cu cerceii.

Înainte să coboare își mai aruncă o privire atentă în oglindă și fu mulțumită de aspectul ei. Reclama pentru colecția Amber prinsese viață, iar asta era o mască destul de bună ca oricare alta, din moment ce ea se putea ascunde în spatele ei.

Nici unul din invitați nu avea să recunoască în ea pe școlărița timidă pe care-o văzuseră ultima oară. Inspiră adânc de câteva ori, așa cum făcea de obicei când apărea în fața camerelor de luat vederi și apoi coborî în salon.

Încăperea era puternic luminată, iar în cămin ardea un foc viu. Lisa rămase o clipă în cadrul ușii, uitându-se în jurul ei. Îl recunoscu imediat pe James

Dalton, care era la fel de blond şi fin ca întotdeauna. Dacă ar fi fost îmbrăcat în vestimentaţia specifică unei epoci demult trecute în loc de costumul închis la culoare pe care îl purta de fapt, cu siguranţă că ar fi reprezentat arhetipul poetului romantic, gândi Lisa, reprimându-şi un zâmbet uşor.

De de altă parte, Tony Bainbridge, care discuta cu el, arăta exact a ceea ce era, adică un prosper fermier şi proprietar de pământ fără nici o picătură de sânge de poet în vine. Părea foarte bine hrănit, spre deosebire de James care era suplu şi părea veşnic flămând.

Celia Dalton şedea pe canapea şi discuta plină de admiraţie cu Chas. Lisa observă că era îmbrăcată foarte elegant şi că părea la fel de fragilă ca o statuetă de porţelan, aparenţă care era deosebit de înşelătoare. Dintre toţi cei aflaţi în salon, Celia ar fi fost ultima care s-ar fi frânt.

În acea clipă, Chas îşi ridică privirea şi o văzu.

Oh, Lisa, draga mea! Intră, intră. Desigur, cunoşti pe toată lumea. Celia, ţi-o aminteşti pe fiica mea vitregă?

Oh, da. Celia o privi aparent degajată, dar fără să omită nici un amănunt. Era genul de privire care ar fi făcut orice femeie să verifice dacă nu cumva i s-a dus un ochi la ciorap. Dar Lisa nu se lăsă intimidată şi zâmbi puţin. Desigur, acum eşti o adevărată celebritate.

Ultimele cuvinte sunară ca şi când a fi o celebritate ar fi fost ceva prea puţin onorabil, dar în definitiv

pentru Celia nu apăreai în ziare decât șezând pe treptele unei cabane la o partidă de vânătoare sau la cronica mondenă ca participant la o acțiune de binefacere.

– Este mai mult decât atât, interveni James privind cu admirație sinceră. Lisa, de ce nu m-ai avertizat că vei devenei o asemenea frumusețe?

Lisa râse, prea obișnuită cu asemenea remarci ca să se mai simtă flatată sau jenată.

– Poate că n-am știut nici eu, sau poate am vrut să fac tuturor o surpriză. Bună, James, Tony. Mă bucur că vă văd din nou.

– Pentru mine este mai mult decât o bucurie această revedere, spuse Tony sincer. În calitatea mea de viitor cumnat, pot primi și eu un sărut?

El se întinse spre buzele ei, dar întorcând ușor capul, Lisa îi oferi obrazul zâmbind cu grație; astfel gestul ei nu putea fi interpretat ca o ofensă.

– Ce dorești să bei? întrebă deodată Dane.

Lisa nu se uitase după el. Nu trădase în nici un fel faptul că era conștientă de prezența lui, încă de când intrase în salon. De pe vremea de când era încă foarte tânără, avusese această capacitate deosebită de a-l percepe ca o antenă foarte, foarte sensibilă. Poate că forța acestei emoții te face ultrasensibil la prezența sau absența persoanelor pe care le detești.

Ceru un sherry cu o voce degajată, iar el i-l aduse.

Lisa apucă paharul de picior, evitând până și cel mai mic contact cu el și văzu cum gura lui schițează un zâmbet ușor, ca și când ar fi știut care fusese

intenția ei. Probabil că și antenele lui funcționau, gândi ca sorbind din sherry și spunându-i zâmbind Celiei că da, era extraordinar de interesant să fii fotomodel, dar că era în același timp și foarte multă muncă.

Cu toate că petrecerea fusese ideea ei, Julie coborî destul de târziu. Își ceru scuze zâmbind, dar pe un ton superficial, de parcă ar fi fost ceva obișnuit ca gazda să fie cea care apare ultima. Era îmbrăcată purcant într-o rochie de culoarea cireșelor coapte, dar era machiată puțin cam prea accentuat, observă Lisa cu ochiul ei de expert.

Cina a fost excelentă ca de obicei: supă limpede, friptură de vacă, sos și cartofi copți.

Dar nimeni, poate cu excepția Celiei și a lui Chas, nu se bucură cu adevărat de mâncare, gândi Lisa. Desigur, Tony era mult prea ocupat încercând să vorbească cu Julie a cărei atenție zbura ca o libelulă de jur-împrejurul mesei. James, care fusese așezat lângă Lisa, abia ciugulea din farfurie, ceea ce te făcea să te gândești că poate din cauza asta avea aerul acela de om slab și veșnic înfometat. El discuta cu Lisa despre o sumedenie de lucruri, dar ea avu impresia că adevăratul James era în altă parte, ascuns într-un loc secret și inaccesibil din propria lui minte. Lisa își aminti de vechiul James, care era mai cald și mai deschis, dar probabil că cel pe care-l vedea acum era rezultatul celor câțiva ani de căsnicie cu Celia.

Nimic din ceea ce spuse sau făcu Celia în timpul cinei nu reuși să readucă antipatia pe care i-o inspirase

întotdeauna Lisei, deși aceasta cu greu ar fi putut să explice de ce anume Celia o făcea să se simtă așa. În viața ei de fotomodel întâlnise mai multă maliţiozitate și invidie feminină decât putea manifesta Celia în zilele ei cele mai rele. La școală cunoscuse snobi mult mai mari și o mulțime de fete bogate și răsfățate. De obicei reușea să fie tolerantă cu asemenea oameni, dar Celia o scotea pur și simplu din sărite.

Până acum crezuse că Julie îi împărtășește aceste sentimente și chiar puțin amplificate. Când era mai tânără, sora ei fusese chiar nepoliticoasă cu Celia, atunci când aceasta încercase s-o ia de sus. Totuși, în seara aceea, Julie se extaziase pur și simplu în fața rochiei Celiei și îi admirase din tot sufletul ceea ce părea o nouă pieptănătură.

Din ce în ce mai curios, gândi Lisa, sperând că Julie avea să manifeste la fel de mult tact în relațiile cu noua ei familie, dar în același timp îndoindu-se de asta.

Stând toate trei în salon și așteptând să se servească și cafeaua, Celia spuse:

– V-ați hotărât unde o să petreceți luna de miere?

Julie ridică ușor din umeri.

– Am discutat problema. Dar încă nu am luat o decizie fermă.

Celia izbucni într-un râs ascuțit pe care Lisa nu-l putuse suporta niciodată.

– Ei bine, patul este tot pat, oriunde te vei afla, draga mea. Oricum, întotdeauna luna de miere se supraestimează. Eu și James am fost la Nassau, iar

el a făcut o indigestie tipică acelei zone. Ridică nepăsătoare din umeri. Așa că eu mi-am văzut de treburi și m-am distrat grozav, practicând schiul nautic.

Trebuie să fi fost foarte plăcut, spuse Lisa sec.

Celia o săgetă cu privirea ei albastră.

Ei bine, n-avea rost să ne chinuim amândoi. Se întoarse spre Julie. Așa că, draga mea, alege-ți un loc unde să te poți distra, dacă mirele se dovedește a fi un incapabil. Toate acestea, Celia le spusese zâmbind, dar cu o lucire în ochi care arăta că se așteptă ca Tony să fie un mototol și o adevărată dezamăgire pentru tânăra soție. Lisa se aștepta ca Julie să sară în apărarea lui.

Dar Julie nu scoase nici o vorbă, cu toate că Lisa observă două pete foarte roșii în obrajii ei, care nu aveau nimic de-a face cu fardul și de asemenea, în ochii ei apărură două fulgere care prevesteau furtună.

Lisa se ridică în picioare.

Ce-ar fi să ascultăm niște muzică? întrebă ea repede, îndreptându-se spre birou unde se afla combina muzicală.

Dacă vrei tu, răspunse Celia, rezemându-se mai comod în pernele de pe canapea.

Vreo preferință? Lisa începu să caute printre discuri.

Orice în afară de Mendelssohn, spuse Julie pe un ton tăios.

Te rog, pune discul acela cu muzica lui, Lisa, zise Celia.

– Se pare că nu-l pot găsi, spuse Lisa, împăciuitoare. Mai bine hai să ascultăm Ravel. Foarte curând încăperea se umplu de acordurile pasionate și misterioase din „Daphnis și Chloe".

Fusese o greșeală și Lisa realiză imediat după ce auzi primele note evocatoare de amintiri. Brusc i se umeziră mâinile și în același timp se trezi că își mușcă fără milă buzele. Nu se gândise deloc atunci când făcuse această alegere. Tot ce-o preocupase fusese ideea de a mai detensiona puțin atmosfera și nu reușise decât să preia ea toată tensiunea care plutea în aer.

Discul îi aparținea și era unul din numeroasele lucruri pe care le lăsase la Stoniscliffe atunci când plecase, după cum crezuse ea, pentru totdeauna. Fusese un cadou pe care-l primise de la Dane, când împlinise șaptesprezece ani. Încă își mai amintea de surpriza și bucuria pe care le trăise când îl despachetase. Toate cadourile pe care le primise până atunci de la el fuseseră clar făcute din obligație. Aceasta fusese prima ocazie când el păruse să aleagă în mod deliberat ceva ce știa că ei i-ar face plăcere. După primul val de încântare care trecuse peste ea, urmase jena de a fi nevoită să-i mulțumească, în ciuda ostilității pe care o simțea pentru el, mulțumiri pe care până la urmă reușise să le rostească, nu însă fără a se bâlbâi puțin.

Dane o privise atent și îi zâmbise cu cinism. „Nu-ți încălca principiile, Lisa", o sfătuise el cu răceală. „A fost egoism pur din partea mea. Prefer să-ți încurajez

înclinațiile spre muzica clasică decât să cazi în boala curentului punk rock ca Julie."

Julie protestase foarte indignată și desigur totul se terminase cu niște cascade de râs, dar Lisa se întrebase de multe ori după aceea ce fusese cu acea întâmplare. Până atunci nici nu-i trecuse prin minte că Dane ar putea fi la curent cu preferințele ei muzicale. Crezuse întotdeauna că indiferența lui față de ea era totală, iar faptul că el părea să știe despre ea mai multe decât își imaginase, era un fapt destul de tulburător.

Lisa se gândi că anul acela fusese ciudat și tulburător în general. Fusese foarte capricioasă, sărind rapid de la o stare la alta, când gata să plângă, când gata să izbucnească în râs. Chas fusese înțelegător și tolerant, punând starea ei pe seama durerii întârziate cauzată de moartea mamei ei, dar Lisa știa că de fapt, fusese vorba de mai mult decât atât.

Darul lui Dane atinsese o coardă foarte sensibilă a sufletului ei, ceva ce părea fraged și prea nou ca să poată fi numit. Tot ce știa Lisa era că devenise din ce în ce mai acut și chiar dureros de conștientă de prezența lui. Se trezea străduindu-se să audă motorul mașinii lui și privindu-l pe ascuns seara, când el stătea de vorbă cu Chas. Când era plecat în călătorii de afaceri, ceea ce se întâmpla destul de des, ea se simțea pierdută și puțin speriată, ca și când ar fi plutit în derivă pe marea tulburată a propriilor ei sentimente.

Iar când el primea vizita prietenelor lui, ea suferea. Zilele când se amuza cu Julie criticându-le pe aceste fete trecuseră de mult.

În tot acest timp ascultase discul pe care i-l dăruise Dane, până când ajunsese să știe pe de rost fiecare notă. Iar când auzea piesa „Revărsatul zorilor", avea impresia că muzica învăluia toate sentimentele ei, de parcă ar fi sugerat răsăritul din sufletul ei a ceva prea fantastic și încântător pentru a putea fi cercetat.

Acum Lisa stătea încremenită, înfigându-și unghiile în carnea palmelor, cu mintea amețită de muzică și amintindu-și cum era să ai șaptesprezece ani și să fii îndrăgostită nebunește de Dane Riderwood.

– Exact ca în vremurile bune, spuse Chas jovial intrând în birou pe scaunul lui cu rotile.

Lisa îl privi cu un aer vinovat, înroșindu-se când îl văzu și pe Dane apărând în urma tatălui său și auzindu-l spunând:

– „Revărsatul zorilor" seara? Nu prea cred. El se îndreptă spre combină, apăsă pe buton și muzica se stinse, lăsând în urma ei o tăcere dureroasă, o liniște atât de profundă încât Lisa fu convinsă că probabil toată lumea îi putea auzi bătăile puternice și neregulate ale inimii.

Apoi apăru doamna Arkwright cu cafelele și Celia începu să descrie cu o voce monotonă planurile de extindere a afacerilor, întocmite de tatăl ei. Momentul greu trecuse. Din nou se auzi niște muzică, dar numai

pe un fundal impersonal, fără nici o asociaţie cu cei care se aflau acolo.

Julie spuse deodată:

- Dacă am putea strânge puţin covorul, am putea să dansăm. Ce părere aveţi?

Lisa nu avea nici cea mai slabă dorinţă să danseze. Ar fi vrut numai să se retragă în liniştea camerei ei ca să rămână acolo, în siguranţă, până dimineaţa, însă ştia foarte bine că dacă ea şi-ar fi căutat o scuză ca să plece, atunci petrecerea s-ar fi spart iar Chas ar fi fost dezamăgit, asta ca să nu se mai gândească la ceea ce ar fi simţit şi Julie.

Imediat ce spaţiul necesar fi eliberat, Tony se năpustii imediat spre Julie, înlănţuind-o posesiv cu braţele

Celia chicoti.

- Ce minunat este să fii îndrăgostit, comentă ea. Apoi îi zâmbi destul de provocator lui Dane. Ei bine, dragul meu, nu vrei să-mi aminteşti cum era odată?

Fără o vorbă, Dane îi întinse o mână, iar Celia se aruncă în braţele lui, agăţându-i-se de gât şi privindu-l provocator în ochi.

Lisa rămase uimită de nerușinarea comportamentului ei şi se uită repede la James ca să vadă cum suporta aşa ceva, dar el părea să nu fi observat cum se lipea soţia lui de un alt bărbat şi din nou Lisa avu impresia că James se închisese undeva în adânc, în sine însuşi. Oare uitase sau, poate că nici nu-i păsa, că Dane şi Celia fuseseră odinioară împreună timp de câteva luni?

– James! strigă deodată Julie. Lisa nu dansează.

Lisa se înroși de jenă, dar și de nervi, în timp ce James se îndrepta spre ea cu un aer vinovat.

– E-n regulă, James, spuse ea. Am avut o zi foarte obositoare. Aș prefera oricum să stau liniștită, lângă Chas.

– Oh, nu te prosti, draga mea, spuse Julie, dezlipindu-se de Tony care o urmă imediat dezamăgit. De fapt, știi foarte bine că vrei să dansezi cu James. La un moment dat a fost teribil de îndrăgostită de tine, adăugă ea, întorcându-se spre James.

Lisa se înroși și mai tare și simți că i-ar fi plăcut să o prindă pe Julie de umeri ca s-o scuture puțin.

– Sincer nu vreau să dansez, mulțumesc, spuse ea, și sunt sigură că James nu dorește să audă detaliile scandaloase ale fanteziilor mele de școlăriță.

– Oh, nu știu, mormăi Celia. S-ar putea ca el să le găsească fascinante. James a cam uitat cum este să fii întruchiparea unui vis de fată, nu-i așa, dragul meu?

– Dacă spui tu, Celia, răspunse James cu o voce plictisită. Vrei să-ți mai aduc niște cafea, Lisa? Sau poate un coniac?

Lisa refuză încet și se așeză lângă Chas. După o scurtă pauză Chas spuse pe un ton scăzut:

– Îți jur că uneori nu pot să înțeleg ce-o apucă pe Julie. Cred că vrea să primească o bătaie. Chas oftă adânc. Dar Tony este un băiat bun și echilibrat. Dacă există cineva care o poate îmblânzi, atunci el ar trebui să fie acela.

Lisa spuse „Da", dorindu-şi să poată fi ceva mai convinsă de afirmaţia ei.

Trebuie să schimbăm partenerii, declară Julie. Tony, tu ai să dansezi cu Celia. Şi tu, Lisa, trebuie să dansezi de data asta. Este petrecerea dată în cinstea întoarcerii tale. Nu se poate ca tocmai tu să stai sprijinită de pereţi.

De ce nu? întrebă Celia zâmbind. S-ar putea să-i facă plăcere o asemenea experienţă nouă. Poate că, în definitiv, nimănui nu-i place să fie tot timpul în centrul atenţiei. Cuvintele „Nici măcar Lisei" rămaseră nerostite şi suspendate în aer ca o perdea de fum.

Lisa se ridică fără chef în picioare. De data aceasta avea să accepte invitaţia lui James, gândi ea. Dar nu James fu acela care se îndreptă spre ea luându-i mâna şi trăgând-o spre el, ci Dane. O clipă ea se încordă necontrolat, dar când realiză că Chas o urmăreşte cu atenţie, zâmbi şi se sili să se relaxeze.

Aşa e mult mai bine, auzi ea vocea joasă şi sardonică a lui Dane.

Lisa nu-l privi ci se uită cu o infinită atenţie la umărul lui, de parcă ar fi vrut să memoreze cât mai exact fiecare firicel folosit la ţeserea materialului din care era croit costumul lui elegant.

Ei, cum te distrezi? întrebă el după o pauză.

Nu mă distrez deloc, şuieră ea printre dinţi.

Păcat. Dar tu ştii mai bine să joci teatru. Faci asta în fiecare zi în faţa camerelor de luat vederi, aşa că poţi să faci acelaşi lucru şi pentru Chas.

– Exact asta și fac acum, Dane, spuse ea cu calm. Nu ți-ai dat seama?

Dane o privi cu ochii glaciali și cu buzele strânse.

– Tata spune că este ca pe vremurile bune. El nu știe, Lisa, dar greșește foarte mult. Nu există nici o cale ca tu să prinzi rădăcini în această casă. Prea multe s-au întâmplat din clipa în care tu ai făcut-o pentru prima oară. Nici măcar să nu te gândești să încerci așa ceva.

Lisa își ridică brusc bărbia.

– Chiar că n-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Știi foarte bine pentru ce mă aflu aici. Imediat ce se va termina cu nunta, am să plec și nimic din ce ar putea să facă sau să spună Chas nu mă va putea convinge să procedez altfel.

– Mă bucur că aud asta, spuse el sec. Și vreau să-ți dau un avertisment. Dragoste de școlăriță sau nu, James Dalton este un bărbat însurat, iar Celia nu renunță ușor la ceea ce-i aparține, indiferent cât de puțin știe să aprecieze uneori ceea ce are.

– Îți mulțumesc pentru avertisment, spuse ea încordată. Și pe tine te consideră Celia una din proprietățile ei – așa, în amintirea vremurilor trecute?

– Nu cred că asta este treaba ta, răspunse el pe un ton deosebit de politicos.

– Cu alte cuvinte, viața dublă este în vigoare și la modă la Stoniscliffe, zise ea. Bravo ție, Dane. Întotdeauna ai ținut la legi, numai că niciodată nu ți le-ai aplicat și ție. Din acest punct de vedere tu și Celia vă potriviți perfect.

Chipul lui Dane se întunecă de mânie, dar nu răspunse. Imediat ce se termină melodia și Lisa se eliberă din brațele lui, răsuflă ușurată.

Ușoara durere de cap pe care o simțise mai devreme amenința acum să ia proporții și să se transforme într-o adevărată migrenă așa că, după un timp, Lisa îi ceru scuze lui Chas și se duse să caute o aspirină.

La etaj era ceva mai răcoare și se învârti un timp acolo, bucuroasă de întuneric și de liniște și așteptând ca aspirina să-și facă efectul. Știa foarte bine că va trebui să coboare din nou, pentru că altfel Chas avea să trimită pe cineva s-o caute. Tocmai ajunsese în capul scărilor când auzi vocea Juliei undeva jos. Vocea fetei era aproape răgușită de pasiune și dor:

Oh, dragul meu – Doamne, iubitule – nu mai pot să aștept!

Lisa se opri imediat, conștientă de faptul că pașii ei pe covorul gros nu putuseră fi auziți de jos.

Era o situație jenantă, iar ea se întoarse și se îndepărtă, dar în același timp se simți teribil de ușurată. Julie era îndrăgostită și tânjea după iubitul ei. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi de sentimentele ei dacă i-ar fi auzit vocea cu câteva clipe mai devreme. Deci ea și Tony aveau să se căsătorească, iar Lisa înțelesese acum, zâmbind, graba Juliei de a se mărita.

Tony avea probabil talente ascunse, dacă deșteptase în sora ei atâta pasiune și dorință, gândi Lisa recunoscătoare pentru acest lucru. Julie avea nevoie de stabilitatea pe care numai dragostea și

căsătoria i-o putea aduce şi aşa stând lucrurile, n era de mirare că arăta atât de puţin interes pentr nuntă. Ceea ce dorea Julie era dragostea lui şi n mica ceremonie tradiţională care era legată de aceast dragoste.

Lisa intră în camera ei şi închise uşa după ea, dup care traversă încăperea şi se privi în oglindă. Văz ceea ce putea vedea oricine – fotomodelul liniei d cosmetice Amber, o fată sigură pe ea şi foart puternică, cu lumea întreagă la picioare. Apoi priv cum această imagine se dezintegrează sub ochii e până când în faţa ei nu mai rămase decât Lisa · singură, nefericită şi speriată.

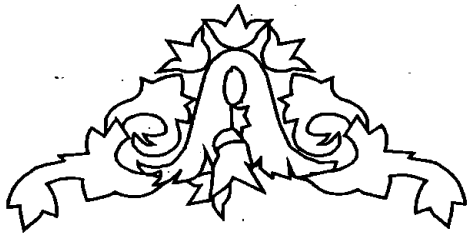

CAPITOLUL V

Se trezi cu senzația că se sufocă și că cineva îi acoperă gura cu palma. Era întuneric și pentru câteva clipe privi fără să înțeleagă negura din jurul ei, încercând să se orienteze. Atunci realiză ce se întâmplase.

Fusese atât de obosită atunci când în sfârșit se băgase în pat, încât uitase să oprească radiatorul sau să deschidă o fereastră. Consecința fusese faptul că acum camera ei semăna cu un cuptor.

Oftă din greu, coborî din pat și se îndreptă desculță spre fereastră. Închise mai întâi radiatorul, după care trase draperia grea ca să poată ajunge la închizătoarea geamului. Camerele neaerisite îi provocau o adevărată fobie, iar faptul că înainte de a se culca omenesc să facă pregătirile obișnuite spunea foarte mult despre starea ei mentală și emoțională din acel moment.

Închizătoarea era puțin înțepenită, iar Lisa luptându-se puțin cu ea, observă deodată o mișcare în grădină. Privi în jos și văzu o siluetă înaltă plimbându-se încet, însoțită de licărul unei țigări aprinse.

Nu exista nici un motiv pentru care el să se uite în sus. Nu avea nici un motiv să creadă că exista vreun

martor la veghea lui și totuși Lisa se retrase în spatele draperiei, cu inima bătându-i puternic. Faptul că-l văzuse acolo, jos, fusese un șoc, deși n-ar fi trebuit să fie. Plimbările lungi în mijlocul nopții, în timp ce se străduia să rezolve vreo problemă de afaceri sau una personală, erau un vechi obicei al lui Dane. De fapt, chiar din cauza asta...

Lisa îngheță pe dinăuntru și încercă să-și controleze gândurile, reprimându-și amintirile dureroase. Dar acum ele se dovediră mai puternice decât ea. Erau prea multe asociații care se făceau în mintea ei – casa aceasta, muzica pe care o ascultase mai devreme iar acum Dane care se plimba prin grădină exact cum făcuse și în noaptea aceea, cu doi ani în urmă.

Lisa se întoarse în pat tremurând și rămase întinsă, privind umbrele din cameră. Existau și unele diferențe, desigur. În primul rând, atunci era vară iar Julie nu se afla dormind în patul ei din camera alăturată ca acum, ci bântuind cine știe pe unde.

Încă de când se întorseseră acasă de la școală, Julie provocase o mulțime de probleme, își aminti Lisa. Se comportase foarte urât în timpul trimestrului care tocmai se încheiase și chiar avusese unele confruntări cu diverși membri ai personalului școlar. Așa că revenise acasă cerând în gura mare să fie trimisă în altă parte și jurând că în septembrie nu se va mai întoarce la școală. Dar Chas fusese ca de piatră. Era o școală cu o reputație foarte bună iar Julie avea să rămână acolo, spusese el, adăugând furios că la

sfârșitul trimestrului următor aștepta un raport de la școală mai bun decât cel pe care tocmai îl primise.

– N-am să mă mai întorc acolo. Urăsc locul acela! izbucnise Julie față de Lisa, atunci când fetele rămăseseră singure. M-am săturat de uniforma aia idioată și să fiu tratată ca un copil – și încă unul handicapat mintal. Auzi, să te culci la nouă și jumătate!

– Adevărul este că nu ne-au făcut nici un rău, încercase Lisa s-o liniștească, dar Julie refuză să se lase calmată.

– Când eram mici, poate. Dar eu nu mai sunt copil, acum sunt femeie.

Acest argument fusese repetat atât de des în următoarele săptămâni încât Lisa ajunsese să se teamă de el. La început nu asociase atitudinea rebelă a Juliei cu familia Hammond. Julie o cunoscuse pe Anthea Hammond la clubul de tenis pe care-l frecventa în vacanță împreună cu Lisa. Cu toate că era considerabil mai mică decât Anthea, Julie era o jucătoare talentată și se simțise evident flatată atunci când cealaltă fată o întrebase dacă nu dorește să participe la campionatul de tenis al clubului în calitate de parteneră a ei la jocul de dublu.

Familia Hammond nu mai locuise multă vreme în zonă. Domnul Hammond era un industriaș foarte bogat, iar soția lui era designer și își petrecea o bună parte din timp la Londra. În consecință, cei doi copii ai lor, Laurie și Anthea, erau mai mult singuri acasă decât cu părinții. Aveau o casă imensă, luxos mobilată

și înconjurată de un teren destul de mare pe care se aflau inclusiv o piscină și un teren de tenis. Această prosperitate i se părea Lisei ostentativă, poate și pentru că nu-i iubea în mod special pe cei ce locuiau acolo și pentru că avea senzația că ei aveau o influență negativă asupra Juliei.

Totuși nu fusese găsită nici o cale de a o opri pe Julie să se ducă acolo. În fiecare zi se ducea să joace tenis cu Anthea, iar presimțirile negre ale Lisei începuseră să se întărească. Nu-i spusese nimic lui Chas și pentru asta își găsise drept scuză faptul că relațiile dintre Julie și tatăl ei erau oricum suficient de încordate și nu mai era nevoie și de un conflict, fie el și minor, din cauza celor doi Hammond.

Chiar și după ce începuseră să circule unele zvonuri, Lisa continuase să ezite. Cei doi Hammond dădeau niște petreceri teribile, dar erau amândoi trecuți de vârsta la care încă se mai cere încuviințarea părinților pentru așa ceva, și deci erau destul de mari ca să consume băuturi alcoolice sau orice alt stimulent care le plăcea. Cel puțin Julie nu avea să facă nimic de genul acesta. Chas nu le-ar fi permis sub nici o formă, nici uneia dintre ele, să participe la petreceri la care părinții gazdelor nu erau acasă. Julie protestase adesea că o asemenea pretenție era învechită, dar Chas fusese extrem de hotărât și regula rămăsese în vigoare.

Sau cel puțin așa crezuse Lisa, până când, într-o noapte, o trezise un zgomot ușor. Se dusese în camera Juliei și o găsise pe sora ei trează la ora trei

dimineața și încercând grăbită să-și scoată hainele ca să se îmbrace după aceea cu pijamaua. Lisa simțise mirosul de alcool din respirația ei încă din celălalt capăt al încăperii.

Julie, nebună ce ești! Fusese prima reacție a Lisei. De când durează toată această poveste?

Julie o privise cu un aer țâfnos.

Oh, nu face atâta tapaj din chestia asta, Lisa, spusese ea supărată și pronunțând puțin cam neclar cuvintele. Dacă tot o să fiu închisă trei trimestre pe an în închisoarea aia blestemată, măcar în restul timpului să mă distrez și eu!

Și asta numești tu distracție? întrebase Lisa cu ironie amară în glas. Să te furișezi din casă când toată lumea doarme, să trădezi încrederea tatălui tău, să te îmbeți...

Nu sunt nici pe departe beată, replicase Julie violent. Așa că naiba să te ia pe tine, corectitudinea întruchipată!

Mulțumesc, spusese Lisa încet și se întorsese să plece.

Lisa! Julie traversase în zbor camera și o prinsese de braț. Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Da, am băut câte ceva, dar nu sunt beată, sincer nu sunt. Iar Chris știi bine că nu a obiectat niciodată cînd vreuna dintre noi a băut puțin!

De Crăciun, puțin sherry și duminica, obișnuitul vin, sublinia Lisa. Dar niciodată în altă parte decât acasă și oricum foarte puțin. N-ai vârsta legală pentru consumul de alcool, Julie. N-ai nici măcar

șaisprezece ani. Și ce altceva ai mai făcut în afară de faptul că ai băut?

– Ei bine, nu ceea ce crezi tu. Julie scosese un chicot și își acoperise gura cu mâna, privind-o pe Lisa rugător, dar și cu o oarecare insolență. Lisa, dar n-ai să-i spui lui tata nimic, nu-i așa? Nu poți tu să fii atât de rea! N-am vrut decât să mă distrez și eu puțin și mie îmi place Anthea, chiar dacă ție nu-ți place. Dar n-am să mai fac. Îți promit că n-am să mai fac, dacă tu nu-i spui nimic lui tata.

Lisa se simțise sfâșiată pe dinăuntru când se uitase la chipul roșu și ochii mult prea strălucitori ai Juliei. Știuse foarte bine că Chas ar fi trebuit să afle totul, dar realizase în același timp cât de mult l-ar fi supărat. Totodată, nu dorise să pună în pericol strânsa ei relație cu Julie, care avusese atâta încredere în ea întotdeauna. Toate acestea se asociaseră în mintea Lisei cu disprețul natural pe care-l avea față de pârâcioși. Iar Julie își dăduse cuvântul.

– E-n regulă, spusese ea oftând. N-am să-i spun lui Chas. Dar ar fi bine ca aceasta să fie ultima oară. Nu vreau să știu câte alte dăți au mai existat în trecut, dar ceea ce trebuie tu să înțelegi este că așa ceva nu trebuie să se mai repede. Cei doi Hammond sunt total imorali și au început deja să circule zvonuri despre ei. Tata ar sări în sus dacă ar afla că ai vreo legătură cu toate astea. Ar fi mai bine să-i spui lui Anthea să-și găsească alt partener de dublu la tenis.

– Nici o problemă. Julie zâmbise ca un om mult mai în vârstă decât era de fapt. Nu cred că Anthea mai este chiar atât de interesată de tenis.

Întorcându-se în camera ei, Lisa hotărâse că ar fi mai bine să nu întrebe mai multe în legătură cu ultima afirmație a Juliei.

Necazul era că proprietatea familiei Hammond era despărțită de casa lor numai de o grădină și niște grajduri, așa că pentru Julie fusese foarte simplu să ajungă fără să fie văzută la vecinii ei.

Ei bine, trebuie ca în viitor să devină ceva mai complicat, își spusese atunci Lisa, chiar dacă Julie își dăduse cuvântul că nu se va mai duce acolo niciodată.

După ce hotărâse asta, Lisa trecuse chiar la fapte.

A doua zi se dusese la vecinii ei. Julie își petrecuse ziua în pat, plângându-se că în ziua precedentă stătuse prea mult la soare, dar suferind de mahmureală.

Ghidându-se după sunetul vocilor, Lisa se apropiase de casa alăturată pe partea unde se afla piscina. Laurie și Anthea Hammond se găseau întinși la soare pe marginea piscinei și nici unul dintre ei, constatase Lisa jenată, nu avea costum, chiar dacă, văzând-o pe Lisa, Laurie avusese totuși grația de a se înfășura în prosop cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

– Ei bine, salutare, mormăi Anthea. Cărui fapt datorăm această onoare?

Nu este o vizită de plăcere, spusese Lisa foarte clar, ignorând gestul vag al celeilalte fete, care avea

semnificația unei invitații de a lua loc. Am venit să vă spun că știu că Julie a luat parte la petrecerile voastre și că voi ați încurajat-o să bea și Dumnezeu mai știe ce să facă. Am venit să vă spun că toate acestea trebuie să se termine, pentru că altfel am să-l informez pe tatăl meu vitreg și atunci veți avea niște necazuri mai mari decât v-ați putut imagina vreodată.

– Amenințări! Anthea se întinsese ca o pisică și se ridicase puțin, cu picioarele date cu cremă, lucind în soare.

Laurie zâmbise din nou și își îndreptase ochii cercetători și insolenți spre Lisa.

– Nu intra în panică, tigroaico. Poți să-ți ei puiul înapoi. Privirea lui se oprise pofticioasă pe sânii ei plini, acoperiți de rochia subțire de bumbac. Mai ales dacă tu te oferi să-i iei locul...

– Nu, mulțumesc, răspunsese Lisa pe un ton glacial.

– Nu? Păcat. Fratele și sora se uitaseră unul la altul și izbucniseră în râs. Lisa simțise cum se încrețește pielea pe ea.

– Și încă ceva, zisese ea cu o voce foarte autoritară. Vă rog să nu comunicați în nici un fel cu Julie și să n-o mai încurajați niciodată și sub nici un fel de pretext să vină aici.

– Te păcălești singură, draga mea, răspunsese Anthea. Mieluseaua ta nevinovată n-a avut nevoie de nici o încurajare. A fost propria ei idee. De fapt, noi nu dăm petreceri pentru copii. Și acum sper că-ți găsești singură drumul să pleci.

Ştiu, răspunsese Lisa şi se întorsese să plece. Aproape trecuse de la doilea grajd când o voce o făcuse să privească înapoi şi atunci îl văzuse pe Laurie Hammond care o urmărise şi care se uita foarte calm la ea. Lisa ezitase, iar el mimase batjocoritor un sărut cu degetele. Ea se întorsese brusc cu spatele şi îşi continuase drumul, rezistând impulsului de a o rupe la fugă.

Când deschisese poarta grădinii casei lor, simţise o mână grea pe umărul ei şi îşi înăbuşise un ţipăt.

Oh, Dane! Se simţise teribil de uşurată. M-ai... m-ai speriat.

Am observat. Vocea lui fusese destul de aspră. Unde ai fost?

Ea ridicase evaziv din umeri.

Am făcut o plimbare.

Singură?

Bineînţeles.

Nu mă minţi, Lisa, zisese el plictisit. Am văzut pe fereastră cum şi-a luat la revedere de la tine însoţitorul tău. Sper că n-ai uitat că fereastra mea are vedere spre grajduri?

Fusese pe punctul de a nega vehement orice legătură cu Laurie Hammond, când o izbise gândul că Dane ar fi putut s-o întrebe de ce se dusese la casa vecină, iar atunci Lisa ar fi fost nevoită s-o implice şi pe Julie, iar acesta era ultimul lucru care şi l-ar fi dorit.

Ochii lui Dane avuseseră luciri de gheaţă.

Nu credeam că Laurie Hammond este genul tău.

Ea ridicase din umeri.

– Într-un loc cum este Stoniscliffe nu prea ai de ales. Încercase să vorbească pe un ton degajat.

Gura lui schițase o grimasă disprețuitoare.

– Așa se pare. Dar eu începusem să cred că ai mai multă minte, Lisa. Îmi pare rău să constat că am greșit.

Dane îi întorsese spatele, iar Lisa se uitase nenorocită după el. Își dorise atât de mult să-i spună adevărul, dar în circumstanțele date, ar fi fost imposibil.

Următoarele săptămâni trecuseră într-o oarecare liniște. Vremea frumoasă dispăruse, urmată de o perioadă ploioasă și chiar furtunoasă. Asta o făcuse pe Julie să se plângă că viața la Stoniscliffe era la fel de rea și plicticoasă ca cea de la școală.

Lisa își făcuse griji din această cauză și deci o supraveghease și mai atent pe sora ei vitregă. Uneori, noaptea verifica dacă Julie era în patul ei.

După toate aparențele, Julie se ținuse de cuvânt, iar când Lisa aflase că cei doi Hammond plecaseră la Londra ca să-și viziteze mama, începuse să se mai liniștească.

Revenirea timpului frumos fusese ca un semn de bun augur, crezuse ea, și nici măcar plecarea lui Chas în Statele Unite pentru afaceri nu reușise să-i strice buna dispoziție și să-i distrugă optimismul.

– Și ce proastă am fost, gândi Lisa, foindu-se nervoasă în pat. Ce oarbă și inconștientă am fost!

Coșmarul începuse fără prea multă gălăgie. Fusese o zi fierbinte, chiar cu zăpușeală și în aer parcă plutise

o sămânță de furtună. Julie lâncezise tot timpul, plângându-se de dureri de cap, așa încât Lisa nu fusese surprinsă când după cină sora ei se retrăsese, spunând că vrea să se culce devreme.

Lisa rămăsese singură în salon. Dăduse drumul la televizor, dar nici unul dintre programe nu i se păruse interesant, așa că până la urmă se hotărâse să asculte muzica ei preferată.

Melodia o absorbise atât de tare, încât nu auzise motorul mașinii lui Dane. Stătea ghemuită pe canapea când privise în sus și văzuse că nu mai era singură în salon și că Dane se uita la ea. Lisa scosese un țipăt scurt, pentru că nu-l aștepta să se întoarcă decât a doua zi.

Oh, te-ai întors. De ce nu ne-ai anunțat? Noi am cinat deja, dar...

Nu-i nici o problemă. Dane ridicase plictisit o mână. Nu-mi este foame. Doamna Arkwright o să-mi aducă niște cafea și sandvișuri în birou.

Oh, repetase ea și apoi zâmbise timid. Ei bine, dacă așa vrei tu...

E-n regulă, spusese el. Am să te las să asculți liniștită muzică. Unde este Julie?

S-a culcat mai devreme. Lisei i se uscase deodată gura și atunci își umezi buzele cu limba. Dar... nu trebuie să mănânci în birou, Dane. Poți să cinezi aici.

El făcuse o grimasă ușoară.

Nu credeam că este atât de binevenită compania mea.

O privise drept în ochi, iar ea simţise atunci un fior străbătându-i trupul.

– Tu ai fost cel care m-ai evitat întotdeauna, zise ea cu o voce foarte scăzută.

– Ce urât din partea mea, spusese el grav. Să-i spun doamnei Arkwright să-mi aducă cina aici?

Încercând să-şi ia un aer nonşalant, Lisa răspunsese:

– De ce nu?

Dane îi aruncase o privire lungă şi enigmatică, după care se îndreptase spre uşă şi ieşise.

Lisa se rezemase în pernele de pe canapea şi închisese ochii, conştientă de faptul că pulsul îi bătea ciudat. Până atunci mai rămăsese singură cu Dane. Locuiau amândoi în aceeaşi casă şi făceau parte din aceeaşi familie. Dar de data aceasta totul era diferit, iar Lisa fusese conştientă de asta. De data aceasta amândoi făcuseră o alegere în mod deliberat.

Înghiţise în sec, convulsiv, simţind cum sângele îi circulă nebuneşte prin vine. Se ridicase în picioare, se îndreptase spre combina muzicală şi alesese discul „Daphnis şi Chloe" de Ravel.

Muzica se revărsase în încăpere, parcă reflectând furtuna emoţională din sufletul lui. Lisa debarasase o măsuţă şi o adusese lângă canapea. Apoi se aşezase şi începuse să aştepte, cu mâinile încleştate şi cu inima bătându-i nebuneşte şi dureros.

Când se întorsese, purtând în braţe tava cu mâncare, Dane nu mai era îmbrăcat în costumul lui

negru și elegant ci în niște pantaloni gri, lejeri și un pulovăr asortat.

Când observase măsuța mutată de Lisa, ridicase din sprâncene și comentase:

– Foarte domestic. Lisa se înroșise puțin.

– Râzi de mine, îl acuzase ea pe un ton scăzut.

– Și e interzis? Ei bine, având în vedere relațiile noastre din trecut, poate că este. Dane așezase tava pe măsuță. Dorești cafea?

Lisa clătinase din cap. Tremura atât de tare încât se temuse să nu verse cafeaua și să nu facă ceașca țăndări. Altă dată asta n-ar fi contat, dar în această seară totul i se părea de o importanță copleșitoare.

– Trebuie să iei ceva. Tonul lui fusese oarecum nerăbdător. Ai slăbit. Întinsese mâna și îi prinsese bărbia în palmă, studiindu-i chipul de parcă până atunci nu-l mai văzuse niciodată.Ce s-a întâmplat?

– Nimic, se grăbise ea să răspundă. Doar că n-am dormit prea bine, atâta tot. Cred că este din cauza căldurii prea mari de afară.

– Sau din cauza stresului. Dane continua să-i țină bărbia. Ești îngrijorată din cauza școlii? Din cauza viitorului, sau ce este?

Lisa înghițise în sec.

– Nu... nu este nimic.

– Înțeleg. El rămăsese tăcut o clipă, după care îi dăduse drumul, parcă dintr-o dată dezinteresat. Își turnase cafea în ceașcă și apoi își luase un sandviș.

– În definitiv, de ce mi te-ai confesa mie? Niciodată nu te-am încurajat în sensul acesta.

– Nu, răspunse Lisa pe un ton supus.

– Dar cel puțin pot să te încurajez să mănânci. Îi întinsese farfuria. Cu pui sau șuncă?

Ea luase un sandviș și se silise să-l mănânce, conștientă de faptul că el o privea cu ochi cenușii și întunecați.

După ce terminase de mâncat, Dane așezase farfuria la loc pe tavă și apoi închisese ochii. Lisa se mișcase, intenționând să ducă tava în bucătărie, dar el o prinsese de încheietura mâinii.

– Lasă astea, îi ordonase el. Stai liniștită și relaxează-te puțin. Pari să ai nervii foarte încordați.

Ea se rezemase din nou pe pernele de pe canapea, mușcându-și nervoasă buzele. Să ți se ordone să te relaxezi era una, dar să te supui era cu totul altceva, mai ales când fiecare fibră a trupului era acut conștientă de prezența lui. Bâlbâindu-se puțin, Lisa spusese:

– Crezi că o să fie furtună? A fost o zi toridă și atmosfera pare încărcată.

– Doar nu-ți este frică de furtună? întrebase Dane, masându-i ușor cu degetul mare partea interioară a încheieturii mâinii. De asta ești atât de încordată?

Dezmierdarea lui aproape indiferentă îi făcuse pulsul să capete un ritm drăcesc. În trecut, contactele fizice dintre ei fuseseră ca și inexistente, așa că Lisa nu avea cum să știe că atingerea lui ar fi putut avea dintotdeauna acest efect asupra ei. Oricum, ea se îndoia de asta. Dacă totuși el o mai atinsese și în trecut, atunci o făcuse frățește. Acum însă mișcarea

blândă a mâinii lui pe pielea ei vorbea foarte clar, și anume în graiul cărnii.

– Tremuri, Lisa. De ce, pentru că ești îngrijorată din cauza furtunii sau... din cauza... asta? spusese el calm.

Se aplecase asupra ei și gura lui o atinsese extrem de ușor pe a ei, făcând-o totuși să-și simtă buzele ca rănite.

Ea suspinase, cu buzele despărțite, invitându-l în tăcere să repete sărutul. El trăsese adânc aer în piept și o privise cu ochii deodată aspri și foarte strălucitori, după care gura lui se lipise de a ei cu o intensitate care îi scosese orice gând coerent din minte.

Nu mai fusese conștientă decât de Dane, de mâinile lui și de greutatea corpului lui peste al ei. Răspunsul ei fusese total, neechivoc. Îl dorise luni de zile, fără să știe sau fără să vrea să recunoască. Dar acum realizase și gemuse satisfăcută de presiunea gurii lui hotărâte.

Sărutul lui se accentuase și depășise experiența ei. Lisa înota în ape adânci și tulburi, prinsă de curenți necunoscuți, dar încântată să se lase purtată de torentul unor emoții nemaiîntâlnite până atunci.

Îl urâse întotdeauna, niciodată nu avusese încredere în el și totuși acum toate simțurile i se treziseră și o supuseseră total.

Mâinile lui începuseră să se miște cu senzalitate, mulând-o peste trupul lui și făcând-o să simtă prin toți porii excitația creată de degetele lui experimentate. Sub materialul subțire de bumbac,

sânii ei se umflaseră și sfârcurile i se întăriseră, lipindu-se de pieptul lui musculos.

Rochia ei era destul de decoltată, iar partea de sus era încheiată în doisprezece nasturi mici. Foarte încet și deliberat, fără să-i tremure degetele, Dane începuse să-i descheie nasturii. Rochia îi căzuse de pe umeri iar el o privise cu respirația accelerată. Apoi își aplecase capul și îi atinsese ușor, cu limba, mai întâi unul dintre sfârcurile roz și apoi pe celălalt.

Lisa abia mai putea respira. Ochii îi deveniseră mai mari și mai luminoși, strălucind de bucuria primei experiențe de înrobire fizică.

Gura lui alunecase peste sânii ei, buzele și limba lui desenând trasee erotice pe pielea ei, în timp ce mâinile coborâseră și se pierduseră încet, încet, în poalele rochiei. Lisa auzise atunci muzica ce se înălța tumultuoasă în aer. Revărsatul zorilor, gândise ea amețită, începutul vieții, zorii bucuriei, de a se afla în fiecare dimineață în brațele lui Dane.

Și atunci, ca pe un duș rece, auzise un alt zgomot, scurt și enervant, sunetul pașilor doamnei Arkwright care se apropiau pe coridor, sunet urmat de o bătaie repezită în ușă.

Vraja dulce și senzuală care-i învăluise până atunci fusese ruptă. Dane se dezlipise de ea mormăind un blestem și trecându-și degetele prin părul ciufulit.

– Încheie-ți rochia, spusese el pe un ton sălbatic, în timp ce așeza pe tavă vasele împrăștiate pe măsuță. Lisa încercase să se supună, dar degetele ei tremurătoare erau neîndemânatice și atunci doamna

Arkwright ciocănise din nou, nerăbdătoare, în ușă. În cele din urmă reușise să introducă și ultimul nasture în butoniera lui. Dane îi spusese să intre în momentul în care se afla la fereastra care dădea spre grădină, ținând cu o mână draperia grea de catifea.

Doamna Arkwright dăduse buzna înăuntru și privise agitată în jur.

– Nu știam că domnișoara Lisa este aici, domnule.

Lisa se roșise toată, sesizând tonul dezaprobator din vocea menajerei. Faptul că ea și Dane se aflau în colțuri opuse ale salonului nu însemnase nimic. Doamna Arkwright nu era proastă, iar husa mototolită de pe canapea vorbise de la sine.

Dane spusese pe un ton glacial:

– Are vreo importanță?

– Am primit un apel telefonic pentru dânsa, domnule. Îndrăznesc să spun că nu ați auzit telefonul din cauza muzicii. M-am dus să o caut în camera ei și am fost nevoită să-i spun celui care telefonase că domnișoara a ieșit să facă o plimbare.

– Cine a fost, doamnă Arkwright? întrebase Lisa.

– Domnul Laurence Hammond, domnișoară Lisa. M-a rugat pe mine să vă spun că invitația pentru această seară rămâne valabilă.

Doamna Arkwright luase tava și părăsise salonul.

– De când accepți invitații din partea lui Hammond? întrebase Dane, supărat.

– Dar n-am făcut așa ceva, protestase ea. Trebuie să fie vreo glumă proastă.

– Mie mi se pare totul foarte clar, zisese el întunecat. După toate aparențele, aveai întâlnire cu el în seara asta, întâlnire pe care eu am împiedicat-o în mod egoist. Scuzele mele!

Lisa se ridicase în picioare.

– Dar nu este devărat! N-aș putea ieși cu Laurie Hammond. Nici măcar nu-mi place de el.

– Păreați însă să fiți în relații foarte bune acum câteva săptămâni, zisese el. Și totuși te grăbești să negi orice legătură cu el. De ce, Lisa? Pentru că știi că Chas nu ar fi de acord cu așa ceva?

Abia cu câteva minute în urmă Dane fusese profesorul ei în prima și cea mai intimă lecție de dragoste, iar acum se aflau la mii de mile distanță unul de altul, despărțiți de vechea ostilitate și neîncredere care vibra între ei.

– Nu, probabil că n-ar fi de acord, dar nu cred că ar fi prea plăcut impresioant de felul în care te-ai comportat tu în ultima jumătate de oră.

– Foarte adevărat, spusese el sardonic. Poate că doamna Arkwright ne-a întrerupt într-un moment mai potrivit decât credeam. Dar așa, din pură curiozitate, ți-ai făcut un obicei din a te comporta așa? Pentru că vreau să te sfătuiesc să fii foarte atentă, mai ales atunci când Hammond și gașca lui sunt prin preajma ta.

Nota glasului lui o făcu să se înfioare și atunci ceva muri în sufletul ei.

– Îți mulțumesc pentru sfat, dar te asigur că nu e necesar. Pot să-mi port singură de grijă, spusese Lisa înălțându-și bărbia.

Fără să se grăbească, se întorsese și părăsise salonul.

*
* *

La început crezuse că tunetul o trezise cu zgomotul lui. Rămăsese întinsă pe pat în întuneric, ascultând ploaia care șiroia pe fereastră. Furtuna devenise serioasă, gândise ea somnoroasă. Suna de parcă n-ar mai fi fost ploaie, ci grindină. Sau parcă cineva ar fi aruncat în geam cu un pumn de pietricele...

Dăduse la o parte cuverturile și sărise din pat. Deschisese fereastra și privise afară, în întuneric, icnind când aerul rece intrase în contact cu trupul ei. Atunci fulgerase și Lisei i se păruse că vede un chip oval și palid care o privea implorator.

Înainte de a auzi tunetul, prinsese și o șoaptă disperată.

– Lisa.

Vocea Juliei, gândise ea frenetic. Dar ceva mai devreme verificase dacă sora ei se afla în pat. Ar fi putut să jure că acolo se aflase.

Strigase totuși pe un ton scăzut:

– Vin acum!

Fără să se mai obosească să-și ia papucii și halatul, se strecurase din cameră și coborâse scările, îndreptându-se spre ușa din spatele clădirii. Când o deschisese, Julie se afla ghemuită în prag. Avea o haină ușoară de ploaie înfășurată pe ea, părul îi atârna

în șuvițe dezordonate în jurul feței. Picioarele îi erau desculțe și pline de noroi.

Lisa icnise.

– Julie, ai să faci pneumonie! O trăsese în casă pe sora ei și o scuturase puțin. Unde naiba ai fost?

Julie o privise cu un aer demn de milă.

– Oh, Lisa! Fusese gata să izbucnească în plâns.

Lisa își mușcase buzele.

– Bine, cred că pot să-mi imaginez. Vino imediat sus și scoate-ți hainele alea ude. Dar unde-ți sunt pantofii?

– I-am aruncat, șopti Julie. I-am scos ca să pot alerga mai repede, dar am auzit pe cineva care mă urmărea și, intrând în panică, i-am aruncat. Fata se înfiorase. Erau pantofii mei cei noi, aceia cu tocuri înalte. N-am putut să alerg cu ei în picioare și...

– Nu-i nimic, draga mea, nu-i nimic, spusese Lisa cu blândețe. Nu mai vorbi acum. Haide sus ca să te usuci și să te încălzești.

În timp ce o împingea pe Julie în sus, pe scări, Lisa se întrebase îngrijorată ce anume o făcuse pe sora ei vitregă să fugă desculță printr-o asemenea furtună și strânsese pumnii gândindu-se la cei doi Hammond.

Se bucurase că Chas nu era acasă. Camera lui era destul de aproape de a lor și deci el s-ar fi putut trezi din cauza zgomotului, pentru că Julie deja plângea de-a binelea, suspinând lung și monoton.

Lisa o luase pe Julie în camera ei, îi scosese hainele ude, o îmbrăcase într-un halat călduros și dăduse

drumul la apă fierbinte în cadă. Totodată umpluse o sticlă cu apă caldă pe care o dusese în camera Juliei unde scosese un țipăt scurt, zărind silueta nemișcată din pat.

Julie apăruse atunci în ușă și spusese:

Am folosit o parte din pernele din dulapul cu lenjerie. Știam că obișnuiești să verifici în fiecare noapte și că ai fi venit să mă cauți dacă nu mă găseai acolo.

Lisa smulsese cuvertura și aruncase pernele pe podea.

Inteligent, comentase ea scurt. De cât timp durează această mascaradă?

- Aceasta este prima dată. Chipul Juliei se strâmbă puțin... Știu că n-ai să mă crezi, dar...

- De ce te-aș crede? Mi-ai făcut o promisiune și nu te-ai ținut de ea. Lisa pusese sticla în pat și o acoperise cu cuvertura.

- Dar n-am vrut. Julie ridicase amărâtă din umeri. Eram atât de plictisită. Iar când doamna Arkwright a bătut la ușa ta și ți-a spus că te-a căutat Laurie, m-am hotărât pur și simplu să mă duc acolo. Dar n-am să mai fac asta niciodată. A fost oribil! Erau acolo o grămadă de oameni pe care nu-i cunoșteam, oameni mai în vârstă. Nu mi-a plăcut deloc de ei. Spuneau că tocmai voiau să înceapă un joc și atunci eu i-am întrebat ce fel de joc pentru că păreau, ei bine, prea bătrâni și ei au râs și au spus că este vorba de jocuri de petrecere și că mie îmi vor place. Julie își acoperise

gura cu mâna și închisese ochii. Era un fel de joc de gajuri, spusese ea pe un ton speriat. Iar când mi-am dat seama ce voiau să facă – ce voiau să fac eu m-am speriat și am fugit, iar Laurie s-a luat după mine. Băuse și mi-a zis niște lucruri îngrozitoare; că aș fi o târâtură, o mironosiță, o proastă și că eu trebuie să plătesc primul gaj pentru că nu fusesem invitată. Se oprise și o privise pe Lisa, făcând niște ochi foarte mari. Am fugit, spusese ea.

Lisei i se făcuse greață, dar zâmbise vesel și încurajator.

– Normal, draga mea, spusese ea pe un ton liniștitor. Și acum totul s-a terminat și nu va trebui să-i mai vezi niciodată pe nici unul dintre ei.

O ajutase pe Julie să-și facă baia fierbinte, să se relaxeze puțin și apoi mai târziui să se usuce și să-și îmbrace pijamaua. Se comportase ca și cum sora ei ar fi redevenit dintr-odată copil. Julie arătase foarte mică între pernele mari din pat, foarte roșie în obraji și cu ochii plini de acea strălucire isterică, observase Lisa îngrijorată, după care spusese:

– Încearcă să te odihnești puțin, draga mea. Este aproape dimineață. Am să las ușa deschisă ca să poți striga dacă ai nevoie de ceva.

– Dar am nevoie de ceva. Mâna Juliei se încleștase febril pe brațul ei. Vreau pantofii, Lisa. Te rog, trebuie să-mi aduci pantofii!

– Desigur că am să-ți aduc pantofii. Mâine.

– Nu, acum. Te rog, du-te acum. Julie începuse să se frământe în pat. Dacă îi lași până mâine acolo,

n-ar putea să-i găsească altcineva. S-ar putea să-i aducă cineva aici și Dane ar afla totul și i-ar spune lui tata. Te rog, Lisa, te rog să-mi aduci pantofii!

Lisa se detașase cu blândețe, încruntându-se puțin. Furtuna trecuse și ploaia se părea că se oprise, dar perspectiva de a ieși afară în întuneric și în umezeală ca să caute o pereche de pantofi aruncați nu era prea atrăgătoare. Julie nu era absolut deloc rezonabilă, dar pe de altă parte, dacă intra într-una din crizele ei de isterie, nu te mai puteai înțelege cu ea, după cum știa Lisa foarte bine și din proprie experiență. Aceasta o determinase să spună fără tragere de inimă:

- Bine, draga mea, am să mă duc.

Se întorsese în camera ei și se îmbrăcase cu rochia pe care o purtase mai devreme și cu o pereche de sandale în picioarele goale. Își luase o lanternă și apoi se înfășurase în haina de ploaie, încă udă, a Juliei, după care coborâse scările.

Spre surprinderea ei, descoperise că ușa pe care ea numai o închisese, era acum încuiată și Lisa știa foarte bine că nu ea făcuse acest lucru. Fusese mult prea preocupată s-o ducă pe Julie sus, ca să mai încuie ușa. Se hotărâse să arunce numai o scurtă privire afară și apoi să caute mai conștiincios pantofii dimineața, la lumina zilei.

Dar spre mirarea ei, găsise pantofii fără prea mare greutate, chiar în spatele porții care mărginea grajdurile de pe proprietatea lor. Lisa îi scuturase de apă, îi

băgase în buzunarele hainei de ploaie, după care se întorsese în casă. Intrase fără zgomot și de această dată încuiase ușa. Pusese haina și pantofii într-un dulap după care începuse să urce obosită scările.

Urcase abia două trepte de pe galeria ce ducea la camera ei când simțise o mână grea care se așezase pe umărul ei. Dane spusese pe un ton mușcător:

– Bun-venit acasă!

Era foarte furios, realizase Lisa imediat, dar furia era amestecată cu un alt element, o altă emoție pe care n-o putea analiza prea ușor, dar care o deranja. Încercase să scape, dar strânsoarea lui crescuse până când Lisa tresărise.

Era îmbrăcat într-un halat de baie și nimic altceva, după câte își putuse da seama, iar părul lui era ud ca și când tocmai ieșise de sub duș. Dane spusese foarte răspicat:

– Când am observat că ușa nu este încuiată, mi-am pus unele întrebări, dar m-am gândit că poate a greșit și doamna Arkwright o dată. Ar fi trebuit totuși să-mi imaginez realitatea, mai ales după telefonul din seara asta. Ți-a plăcut petrecerea, Lisa? Zvonurile spun că aceste petreceri sunt impresionante, dar nu credeam că tu, chiar tu, poți cădea atât de jos.

Lisa ar fi trebuit să nege, să-i strige în față adevărul, dar amarele cuvinte „chiar tu" o opriseră. Nimic nu se schimbase, gândi ea nenorocită.

Rămăsese trează ore întregi gândindu-se la Dane, la tandrețea lui, sperând și întrebându-se ce s-ar fi

întâmplat dacă doamna Arkwright nu i-ar fi întrerupt în momentul în care a făcut-o. Dane o dorise cu adevărat. Îi arătase asta cât se poate de sincer, dar în gesturile lui fusese și tandrețe, sau cel puțin așa crezuse ea...

Totuși, privindu-l în clipa aceea, îi fusese imposibil să creadă că el ar fi fost capabil de un asemenea sentiment. Acum nu era nimic blând în el, ci numai o amărăciune rea care era aproape tangibilă și care întunecase revărsatul zorilor.

- Te gândești la o minciună plauzibilă? continuase el nemilos. Las-o baltă, Lisa. Adu-ți aminte că fereastra mea dă spre grajduri și te-am văzut afară, cu lanterna. De ce n-ai stat acolo toată noaptea, sau amantul tău s-a plictisit deja de tine?

Fiecare cuvânt al lui fusese ca un pumn pentru ea și aceste lovituri o făcuseră să se chircească și să spună:

- Nu am nici un amant.

- Nu? Gura lui se strâmbase crud. Curios, pentru că nu ești deloc rezervată, nu-i așa, dulceața mea? Eu nici măcar nu-ți plac și totuși aș putea să te am în seara asta. Și știi ce m-a oprit, în afară de apariția neașteptată a doamnei Arkwright? M-am gândit că ești virgină și naivă și că poate nu știai cu adevărat ce faci. Iar eu n-am vrut să-ți distrug inocența. Dane râse scurt și sălbatic. Dumnezeule, cât de prost și cât de orb am fost! N-am putut dormi în noaptea asta, așa că am ieșit să mă plimb. Nu-mi ieșeau din minte

chipul tău, corpul tău. Eram ca un om flămând care se uită la un banchet de la distanță. Și în tot acest timp tu erai cu jigodia aia, lăsându-l să se înfrupte din tine.

O apucase strâns de umeri. Lisa crezuse că o să-i frângă oasele, dar nu scosese nici un sunet. Spusese doar:

– Știu să-mi port singură de grijă.

Vocea lui se înmuiase, dar tonul lui îi înghețase sângele.

– Sunt convins că poți. Așa că hai s-o luăm de la capăt, draga mea Lisa cea cu ochii nevinovați. Numai că de data aceasta n-o să mai pierdem vremea din cauza nevinovăției tale. Hai să vedem ce alte talente mai ai.

Ea protestase, gemând îngrozită.

– Dane... nu! Nu este ceea ce crezi. De fapt...

El izbucnise într-un râs batjocoritor.

– Nu? De fapt, niciodată n-a fost așa cum am crezut eu. Așa că hai să nu ne mai obosim să ne gândim, scumpo. Avem destule de făcut în afară de asta.

O trăsese spre el, lipindu-și brutal și posesiv gura de a ei. Ea începuse să se zbată, lovindu-l cu pumnii în pieptul puternic, dar fără nici un rezultat.

Când Dane îi dăduse drumul, avea respirația neregulată și ochii strălucitori. Spusese răgușit:

– Ce mai ai pe sub rochie... nimic? Cât de comod! Nu cred că de data asta am să mai pierd vremea cu blestemații aceia de nasturi.

Îi prinsese rochia în dreptul decolteului și o sfâșiase ca pe o foaie de hârtie. Lisa țipase scurt și încercase să-și strângă pe ea materialul, dar Dane fusese prea puternic, prea hotărât.

– Lasă aerul ăsta jignit, splendoarea mea. Ai mai lăsat și pe alții să te vadă așa, să te sărute, să te atingă. Acum e rândul meu.

O luase în brațe și o dusese în camera lui, închizând ușa cu piciorul în urma lui. Ea se luptase ca un animal sălbatic, mușcându-l și zgâriindu-l, dar el nici măcar nu păruse să observe.

Când el o aruncase în pat, Lisa suspinase și strigase:

– Dane... nu! Te rog, nu!

Zâmbetul lui batjocoritor îl făcuse să arate ca un diavol în timp ce arunca rochia ei pe jos. Vocea i se schimbase și devenise foarte aspră.

– Ba da, Lisa, ba da. Târfele nu au de ales. Tu oricum ai pierdut la gajuri.

Gajuri, gândise ea disperată. Julie vorbise despre gajuri. Se speriase și fugise. Și Lisa se speriase, mai rău ca niciodată, numai că ea nu avea unde să fugă.

Undeva afară, păsările cântau, anunțând începutul unei noi zile. Lisa visase un revărsat de zori în brațele lui Dane, dar nu așa, niciodată așa. Acesta era un coșmar.

Dane strigase sălbatic la ea:

Relaxează-te, naiba să te ia, pentru că altfel o să ai de suferit.

Lisa suferise deja până în clipa aceea. Niciodată nu-și imaginase atâta durere și atâta amărăciune în minte și în trup. Ca să nu scâncească, își mușcase buzele până îi dăduse sângele. Afară apăruseră raze de lumină pe cer, dar în cameră era numai întunericul care urcase în jurul ei, înghițind-o, iar ea, umilită, se lăsase cuprinsă de el.

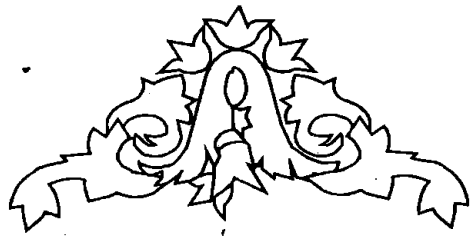

CAPITOLUL VI

Lisa stătea dreaptă în pat, cu ambele mâini apăsate pe gură. Tremura ca o frunză. Exact de asta se temuse. De asta nu vrusese să se întoarcă în această casă. Pentru că știuse întotdeauna că dacă se va întoarce, va trebui să se gândească la ceea ce se întâmplase atunci și să-și amintească toate detaliile.

Timp de doi ani de zile reușise să se prefacă, să nu se gândească deloc, dar acum nu mai putea. Era silită să-și amintească tot.

După aceea, după ce se terminase totul, rămăsese întinsă și tăcută lângă Dane, așteptând și sperând că el va adormi. În cele din urmă, Lisa se mișcase încet, îndreptându-și trupul dureros spre marginea patului, departe de el. Atunci îl auzise râzând în întuneric.

– Te-ai plictisit deja de mine? glumise el. Nu te excit atât de tare ca Hammond? Ei bine, dulceața mea, și tu ai fost o mare dezamăgire pentru mine. Unde este toată pasiunea de care ai dat dovadă mai devreme?

– Te urăsc, șopti ea. Dumnezeule, cât te urăsc!

Îl simțise încordându-se.

– Urăște-mă cât vrei, spuse el rece. Dar n-ai să pleci. Încă n-am terminat cu tine, Lisa. Mâna lui îi

cuprinse un sân, după care alunecase ușor spre coapse. Mai devreme în seara asta m-ai dorit și ai să mă dorești din nou. Este foarte simplu, Lisa. N-are nimic de-a face cu dragostea și ura, sau cu binele și răul. Este pur și simplu o chestiune de sex. Dane își înclinase capul, atingând cu buzele sfârcurile ei încordate. Dă-mi voie să-ți arăt.

– Nu! Lisa intrase în panică, încercând să îndepărteze mâna care o mângâia de parcă ar fi fost un animal speriat.

– Taci, spusese el.

O sărutase pe gură, dar fără brutalitatea de până atunci. Îi despărțise cu senzualitate buzele, dezmierdându-i carnea chinuită.

– Nu te lupta cu mine, Lisa. Vocea lui devenise mai profundă și mai răgușită. Și nu te lupta nici cu tine.

Uluită și rușinată, Lisa realizase că el avea dreptate. În clipele acelea numai mintea ei încăpățânată și rănită mai rezistase. Dane o posedase fără milă, fără respect pentru inocența ei, pe care el tot nu era pregătit să i-o recunoască și totuși în ciuda sălbăticiei de care dăduse dovadă, el reușise să trezească în ea o scânteie latentă, un foc nou în afara dorinței ei naturale de împlinire.

O folosise cu cinism pentru propria lui plăcere, dar instinctul îi spusese Lisei că de această dată avea să fie cu totul altfel.

Numai că nu avea să mai fie nici o dată, gândise Lisa, fără să-și asculte propriile simțuri răscolite. Nu

voia să-l mai însoțească pe acest drum întunecat și irațional al plăcerii. Nu voia să-și mai lase mintea, sufletul și trupul la cheremul lui. Dacă atunci i-ar fi cedat, atunci ar fi fost silită s-o facă necondiționat. Lisa știa foarte bine asta. Dane avea puterea s-o transforme într-un obiect, în sclava lui.

Oh, Doamne, gândise ea, plină de amărăciune. Oare n-o disprețuia deja destul? Trebuia să plece de lângă el, departe de Stoniscliffe, înainte ca el să-și dea seama cât de totală fusese victoria lui sălbatică.

Îi privise chipul întunecat care o studia cu atâta insistență, de parcă ar fi încercat să-i ghicească gândurile din spatele ochilor goi. Lisa zâmbise, sugerând prin unduirea buzelor batjocură și amuzament.

Reușise chiar să râdă puțin, chiar dacă amar.

— Regret, Dane. Sunt sigură că ai intenționat să fie teribil de represiv și instructiv — și chiar a fost, dat atâta tot. Ridicase din umeri. Nu poți să câștigi întotdeauna.

Îl simțise încordându-se, apoi simțise mâna lui dezmierdând-o cu infinită senzualitate, după care se speriase de privirea lui. Se temuse atunci să n-o lovească. Furia lui devenise aproape tangibilă. Dar după o secundă de pauză, el se îndepărtase de ea.

Lisa rămăsese întinsă, cu inima bătându-i nebunește, așteptându-l să vorbească și întărindu-se în fața cuvintelor aspre pe care știa foarte bine că le provocase. Dar nu auzise nici un sunet când

deschisese mirată ochii și îl văzuse stând în picioare lângă pat și uitându-se la ea.

Dane spusese foarte încet:

– Mă duc să-mi fac un duș, Lisa, ca să mă spăl de mirosul și de gustul tău. Să nu te mai găsesc aici când mă întorc.

Și nici n-o mai găsise, gândi Lisa. Iar din clipa aceea toate gândurile și toate acțiunile ei avuseseră un singur scop – să părăsească Stoniscliffe și să scape de Dane Riderwood pentru totdeauna.

Și pentru un timp chiar reușise asta, sau cel puțin așa i se păruse. Dar, nu exista niciodată o scăpare adevărată. Lisa se prefăcuse numai, în același timp în care încercase să fugă de realitate fără să se mai gândească la ea.

Totuși, asta fusese o necesitate. Luni de zile după ce plecase de la Stoniscliffe, după ce se hotărâse să-și construiască o nouă viață, fusese urmărită de amintiea lui Dane. Nopțile erau cele mai rele. De atâtea ori se trezise tremurând din tot corpul și dorindu-și împlinirea pe care n-o trăise. Pe timpul zilei, își putea controla cât de cât gândurile, dar noaptea era cu totul altfel.

De câte ori, se întrebă Lisa, zăcuse în pat la fel ca acum, repetându-și încontinuu, cu ură și rușine litania, încercând să și-l elimine din minte pe Dane? De câte ori, și totuși nu reușise niciodată.

Pentru că iat-o acum, în prima noapte de când venise la Stoniscliffe, stând trează cu toate simțurile

și cu fiecare nerv încordat, gândindu-se la bărbatul care-și continua plimbarea solitară afară, în întuneric.

Solitar? Lisa râse de ea însăși. Aceasta era cu siguranță o viziune mult prea romantică asupra situației. Lui Dane îi plăcea să se plimbe noaptea. Dintotdeauna îi plăcuse. Aceste plimbări solitare îl ajutau să judece mai clar problemele, iar Lisa nu putea decât să încerce să ghicească ce anume problemă îl frământa în această noapte.

Se strecură oftând sub pătură. Dar solitar? Lisa nu avea absolut nici un motiv să creadă că Dane era singur. Faptul că în seara care trecuse nu invitase nici o femeie să cineze cu ei, nu însemna deloc că în viața lui nu exista nici una. Dane avusese întotdeauna pe cineva, își aminti ea. Pe cineva care cu siguranță că îl considera un amant excitant și priceput și care aprecia acea undă de cruzime din el, acea violență controlată ca pe un stimulent deosebit.

Și așa ar fi putut simți și ea, gândi Lisa cu sinceritate, dacă ar fi avut experiența pe care el crezuse că o posedă.

Dar așa cum fusese, el nu reușise decât s-o îngrozească și s-o facă să-i fie rușine. Se simțise umilită și știa foarte bine că exact aceasta fusese și intenția lui, iar acesta fusese cel mai rău lucru dintre toate. Dane considerase că ea se dăruiește oricui ar fi dorit și deci se comportase în consecință. Și încă mai gândea așa, pentru că ea îi dăduse în mod deliberat această impresie.

ceaiul și se ridică nerăbdătoare. Vrei să mergi tu prima la baie?

– Du-te tu, spuse Lisa cu promptitudine. Era din nou vag îngrijorată, deși n-ar fi putut spune de ce.

Apoi se gândi că nu avea nici un pic de dreptate. Se iubeau foarte mult, iar dovada, Lisa o primise în seara precedentă. Probabil nu era decât o divergență ușoară și banală între ei. Ar fi dorit însă ca Julie să-i spună despre ce este vorba. Mai mult ca sigur că ea făcea din țânțar armăsar.

Când Lisa coborî la micul dejun, rămase surprinsă că Julie nu ajunsese înaintea ei. Chas însă se instalase deja, iar infirmiera se afla lângă el; era o femeie cumsecade, cu păr cărunt și ochelari.

Dane era și el acolo, mâncând șuncă prăjită cu ciuperci și sos de roșii. Când îl văzu, Lisa rămase în pragul ușii. Amintirea evenimentelor care avuseseră loc cu doi ani în urmă făcuse ca totul să pară că se întâmplase abia ieri, iar vederea lui, luându-și foarte calm micul dejun, o șocă.

– În sfârșit, draga mea, o salută Chas jovial. Nu cred că ai cunoscut-o pe fiica mea vitregă, se adresă el infirmierei. Lisa, aceasta este domnișoara Henderson care se ocupă de mine și care mă silește să fac exercițiile acelea îngrozitoare.

– Cel puțin sunt sigură că nu mă vorbiți de rău când nu sunt de față, remarcă senină domnișoara Henderson, dând mâna cu Lisa.

Doamna Arkwright intră în salon, aducând un vas plin cu cafea.

Doriți un mic dejun gătit, domnișoară Lisa? întrebă ea.

Nu, mulțumesc. Lisa clătină din cap. Am să iau doar cafea și pâine prăjită.

Doamna Arkwright se încruntă dezaprobator, dar nu făcu nici un comentariu. După ce femeia se îndepărtă, Chas spuse:

– Ar trebui să mănânci mai mult, Lisa. Aseară la cină, am observat că abia te-ai atins de mâncare. Și așa ești prea slabă.

Lisa zâmbi.

– Nu cred că Jos ar fi de acord cu tine.

– Și cine este Jos? întrebă de această dată Dane, făcând o ușoară grimasă.

– Fotograful meu, replică ea cu răceală. Mă rog, cel cu care lucrez cel mai des.

– Și care face niște poze încântătoare, comentă domnișoara Henderson. Dumneavoastră ați făcut reclamă pentru cosmeticele Amber, nu-i așa, domnișoară Riderwood?

Lisa înclină aprobator din cap, când Dane spuse:

– Numele corect este Grayson – Lisa Grayson.

– Oh, făcu domnișoara Henderson puțin jenată. Desigur, ar fi trebuit să-mi fi dat seama...

– Este numai un amănunt de ordin tehnic, spuse Chas vesel. Lisa este o Riderwood adevărată, cu excepția numai a numelui, nu-i așa, draga mea?

Lisa se sili să zâmbească, conștientă de privirea ironică a lui Dane.

– Dacă spui tu, Chas. Știe cineva unde este Julie?

– Probabil este afară, se plimbă. Adeseori face asta înainte de micul dejun, spuse Chas.

– Julie? ridică Lisa din sprâncene, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, cât s-a schimbat!

– Ce te așteptai? Ochii lui Dane se fixară asupra ei. Credeai că în lipsa ta totul va încremeni pe loc în așteptarea revenirii tale?

– Nu, sigur că nu, spuse Lisa pe un ton tăios. Numai că plimbările matinale nu sunt tocmai specifice Juliei, atâta tot.

– Poate că le consideri un prerogativ al tău. Sau te-ai schimbat și tu, cel puțin în privința asta?

Cum îndrăznea? gândi Lisa furioasă. Cum îndrăznea s-o atace așa când știa că ea nu se poate apăra din cauza prezenței lui Chas și a infirmierei?

– Nici eu n-am încremenit pe loc în tot acest timp, spuse ea intenționat degajat.

Dane o săgetă cu privirea.

– Nu, spuse el laconic.

În clipa aceea apăru Julie, cu ochii strălucitori și obrajii foarte roșii.

– Bună dimineața la toată lumea. Îl sărută vesel pe Chas, după care o îmbrățișă pe Lisa. Nu-i așa că este o zi minunată?

– Prognoza pentru mai târziu este însă nefavorabilă, zise domnișoara Henderson.

– Oh, nu-mi pasă ce se întâmplă mai târziu, râse Julie. Atâta timp cât dimineața este soare.

– Și ce planuri ai pentru această dimineață însorită? întrebă Chas cu un aer indulgent.

– Am să merg cu Lisa la apartament.

Dane își termină micul dejun și se ridică în picioare, adresându-se tatălui lui:

– Dacă sună Christopherson, îi spui tu că am să fiu toată ziua la Leeds?

Chas acceptă iar Julie interveni:

– Oh, Dane, dacă te vei afla la Leeds, o să trecem și noi pe acolo mai târziu, iar tu ai putea să ne inviți la masa de prânz. A trecut o veșnicie de când ai făcut-o ultima oară.

Dane ezită, cu privirea fixată asupra Juliei.

– Nu azi, Julie. Am o grămadă de treabă de făcut. Poate altă dată.

Julie se îmbufnă, iar Chas spuse:

– Nu poți refuza o asemena ofertă, băiete. Oricum trebuie să mănânci, iar perspectiva de a dejuna cu două fete încântătoare o să te facă să lași la o parte munca.

Chipul lui Dane se întunecă mai rău ca niciodată.

– Foarte bine, spuse el rece. Vino la birou la ora douăsprezece și jumătate și vom vedea ce putem face.

Julie îl privi fericită.

– Dragul meu, ești minunat, nu-i așa, Lisa?

Lisa lăsă jos felia de pâine prăjită pe care o avea în mână și murmură ceva de neînțeles, conștientă de privirea ironică a lui Dane. Când îndrăzni să ridice ochii spre el, el plecase și ea reuși să se mai relaxeze puțin.

După ce se încheie micul dejun, Lisa își luă o haină și se duse cu Julie la garaj unde se afla mașina acesteia.

– Foarte frumoasă, remarcă Lisa.

Julie chicoti.

– A fost un premiu, spuse ea. Tata n-a crezut niciodată că am să trec examenul de conducere. Dar eu am reușit – la a patra încercare.

Privind-o pe Julie cum scotea mașina din garaj, Lisa se întrebă dacă într-adevăr a patra încercare fusese încununată de succes. Se urcă cu teamă în mașină și apoi porniră.

Casa familiei Bainbridge era destul de retrasă față de drumul prtincipal, de care era despărțită printr-o străduță străjuită de o poartă mare. Era o clădire mare, construită din piatră, în stilul tradițional, care avea în față o grădină foarte bine îngrijită. Viitoarea locuință a celor doi miri se afla la marginea proprietății, dar Julie nu condusese mașina direct acolo. Se opri în fața clădirii principale, punând o frână spectaculoasă. Apoi făcu o grimasă și o privi pe Lisa.

– Haide, spuse ea. Trebuie să dăm raportul.

Menajera le conduse într-o cameră de zi superbă. Doamna Bainbridge stătea la biroul de la fereastră și scria ceva, dar se ridică imediat și le zâmbi fetelor.

– Julie dragă, ce drăguț! Te vedem atât de rar. Iar aceasta este Lisa, desigur. Ce succes extraordinar ai avut. Cu toții ți-am urmărit cariera cu mult interes.

– Iar acum bazarul este deschis, îi șopti Julie Lisei, în timp ce doamna Bainbridge dădu dispoziție să fie servită cafeaua.

Lisa o privi încruntată și se resemnă, acceptând să discute o jumătate de oră încheiată despre viața de

fotomodel. Niciodată nu-i displăcuse doamna Bainbridge, cu toate că putea înțelege faptul că Julie era iritată de eficiența ei senină. Întruchiparea acestei femei era această cameră impecabilă, focul vesel care domnea în cămin și ghivecele de flori de pe pervazul ferestrei.

În timp ce beau cafeaua, doamna Bainbridge spuse:

- Chiar voiam să-ți telefonez, Julie. Va trebui să punem faianță în baie și în bucătărie și ți-am trimis câteva mostre care mie mi s-au părut mai potrivite. Desigur, draga mea, nu ești obligată să te rezumi numai la ele. Avem destule cataloage. Te-ai uitat pe cele pe care ți le-am dat ultima oară?

Julie ridică din umeri cu un aer neglijent.

- Mă tem că n-am avut timp. Sunt sigură că ceea ce ai ales tu este foarte potrivit.

- Dar eu n-am ales nimic, draga mea, spuse doamna Bainbridge. Tu și Tony trebuie să alegeți. În definitiv, este casa voastră. Am lăsat mostrele în apartament și tu nu trebuie decât să te hotărăști și să-i comunici șefului de echipă alegerea ta. Speram ca Tony să fie aici în această dimineață, dar a fost nevoit să plece la Skipton cu tatăl lui.

- Ei bine, n-are importanță. Julie își așează ceașca de cafea pe măsuță. Voiam numai să-i arăt Lisei apartamentul. Haide, Lisa, să mergem. Nu uita că la douăsprezece și jumătate trebuie să fim la Leeds.

După ce ieșiră din casă, Lisa spuse:

- Julie, ai fost foarte nepoliticoasă.

– Ei bine, totul este atât de stupid, spuse Julie pe un ton defensiv. Știe foarte bine că până la urmă tot ea o să aleagă faianța, așa cum a ales totul până acum. Oh, are un aer fermecător, dar până la urmă tot ce aleg eu i se pare „mai degrabă nepotrivit". Și odată ce ei plătesc totul, n-are nici rost să mai comentăm. După o scurtă pauză, Julie constată: Ei bine, uite că am ajuns.

Apartamentul părea destul de reușit. La parter se aflau garajul și un hol mare, din care porneau niște scări din lemn de brad care duceau într-o cameră de zi cu o priveliște absolut superbă asupra văii. Bucătăria era destul de mare. Mai existau și două dormitoare spațioase și o cameră de baie.

Mai mult ca sigur că apartamentul avea să fie gata până în ziua nunții, aprecie Lisa, privind în jur. Totul era foarte frumos și nu mai era de lucru decât la baie și bucătărie. S-ar fi așteptat ca Julie să fie încântată, dar aceasta se uită indiferentă la progresele făcute, după care se întoarse în camera de zi.

– Bănuiesc că astea sunt mostrele la care se referea, spuse ea, uitându-se spre catalogul de pe podea. Ce părere ai, Lisa?

– Cred că ar trebui să te uiți tu și să te hotărăști singură, spuse Lisa cu oarecare asprime. Până la urmă, tu va trebui să locuiești aici.

– Da, așa este, mârâi Julie destul de nervoasă. Cu toată această familie. Se îndreptă spre fereastra mare și privi afară. Lisa observă că soarele auriu dispăruse și că începuseră să apară nori cenușii.

I se alătură Juliei, în dreptul ferestrei.

– Cred că o să ningă, comentă Lisa pe un ton neutru. Ce priveliște extraordinară!

– Nu-i așa? aprobă Julie râzând scurt. Iar de la celelalte ferestre se vede și mai frumos. Uite! Traversă încăperea și făcu un gest teatral cu mâna.

– Da, se vede clădirea principală, spuse Lisa.

– Deci iată-ne, foarte izolați, foarte mulțumiți de noi, așa cum subliniază cu plăcere doamna Bainbridge. Și niciodată, totuși, nu suntem pierduți din vedere. Ne vede Dumnezeu! chicoti ea ciudat. Ce perspectivă luminoasă!

– Oh, haide, o rugă Lisa. Ești la o distanță destul de mare de casa lor – mult mai departe decât ai fi față de niște vecini oarecare.

– Ne urmărește, spuse Julie. Ori de câte ori am fost aici, ea m-a urmărit. De două sau trei ori chiar mi-a făcut cu mâna. Poți să-ți imaginezi cum o să fie când voi locui aici?

– Oh, Julie! oftă Lisa tristă. Probabil este nerăbdătoare. Vrea să te ajute, să se asigure că totul va fi bine pentru voi. Tony este singurul ei fiu.

– Crezi că nu știu asta foarte bine? spuse Julie pe un ton sălbatic.

– Julie. Lisa își puse mâinile pe umerii ei și o privi îngrijorată. Dacă asta este ceea ce simți, nu crezi că ar trebui să mai amâni puțin nunta – până când ai să fii sigură că este bine ce faci?

Julie se smulse de lângă ea foarte supărată.

– Ce naiba tot spui? sunt foarte sigură că am să mă mărit cu Tony la data stabilită. Numai mama lui mă cam calcă pe nervi.

– Atunci crezi că ar fi imposibil să găsești un alt apartament? întrebă Lisa cu blândețe. Dacă te temi că va trebui să trăiești sub tutela doamnei Bainbridge...

– Lasă, e-n regulă. Am să mă obișnuiesc. Julie se apucă să se uite la mostre. Cred că astea ar merge în bucătărie, ce zici? Iar astea cu modele aurii, în baie. Am să le dau șefului de echipă, după care plecăm la Leeds.

Lisa oftă.

– Crezi că este o idee bună? Este evident că Dane nu vrea să ne ducem acolo.

– Oh, câteodată Dane se poartă cam aiurea. Dar eu vreau să merg la Leeds. Este o ocazie bună ca să ne uităm după rochia de mireasă.

– Credeam că vrei s-o cumperi de la un magazin din Skipton, spuse Lisa puțin agasată.

– Ei bine, poate că așa am să și fac. Dar putem să căutăm mai întâi la Leeds. Julie luă împăciuitoare mâna Lisei. Oh, draga mea, îți fac numai probleme, nu-i așa?

– Ca întotdeauna, reuși Lisa să glumească.

– Ne întoarcem acasă să ne schimbăm, stabili Julie încântată. Tu ai să te îmbraci cu ceva care să-i ia ochii lui Dane. Ar cam fi timpul ca voi doi să faceți pace. Eu sunt sigură că de fapt, el te place. Nu i-a plăcut deloc când te-am tachinat în legătură cu James.

– Mie nu-mi pasă de asta, spuse Lisa. Dar, te rog, nu-ți mai lăsa bogata imaginație să se ocupe de Dane și de mine. Apoi adăugă pe un ton încordat: Noi ne simțim destul de bine cu antipatia noastră reciprocă.

– Dar n-ar trebui să fie așa, spuse Julie cârcotașă. Ești superbă, Lisa. Iar pozele acelea din reviste au fost absolut fantastice. Dane este incredibil de sexy până și eu pot să-mi dau seama de asta.

Lisa își umezi buzele.

– Julie, indiferent ce vrei să pui la cale, las-o baltă. Nu se poate pur și simplu să aduni niște oameni și să obții rezultatul dorit. Și adevărul este că eu și Dane nu ne-am plăcut niciodată.

– Dar eu vreau să vă placeți unul pe celălalt, spuse Julie încăpățânată. Și Chas vrea asta. Când a auzit că te întorci acasă și că te aduce Dane, a fost grozav de încântat și a spus că cea mai mare dorință a lui...

– Julie, te rog! o întrerupse Lisa tăioasă. Nu vreau să aud asta. Nici nu vreau să mai discut despre asta. Toată povestea este ridicolă și dacă insiști, eu nu mai merg cu tine la Leeds. Chiar am să iau primul tren spre Londra.

– Bine, nu mai scot nici un sunet, promise Julie supusă, dar o privi mirată pe Lisa.

Spre ușurarea Lisei, Julie își ținu promisiunea și discută despre alte lucruri pe drumul spre casă și, ceva mai târziu, spre Leeds. Dar cu toate acestea călătoria nu fu mai liniștită. Julie conducea foarte ciudat, iar Lisa își ținu tot timpul respirația. Răsuflă ușurată când Julie frână în fața porților masive ale

întreprinderii Riderwood. Se îndreptară spre clădirea unde se aflau birourile.

Julie intră sigură pe ea și o salută pe portăreasă.

– Spune-i domnului Riderwood că urcăm chiar acum, îi aruncă ea peste umăr, îndreptându-se spre lift.

Față de perioada în care Chas mai era încă activ, birourile nu se schimbaseră prea mult, gândi Lisa, amintindu-și cu nostalgie cum o aducea Jennifer aici, când era copil. Lisa se așeza pe un scaun rotitor care se înălța miraculos, cu cât îl învârtea Chas mai repede. Domnișoara Palmer, bătrâna secretară, îi dădea bomboane mentolate dintr-o cutie de tinichea din sertarul biroului. Uneori o lăsa să-și bată numele la mașina de scris.

Pe jos erau tot mochetele verzi și moi, iar birourile din lemn de stejar străluceau de curățenie.

Dar domnișoara Palmer nu mai era acolo, desigur, iar Lisa se întrebă dacă blonda subțire și frumoasă care stătea în fața ultimului tip de mașină electrică de scris ar putea avea în sertar ceva atât de banal ca bomboanele cu mentă. Poate doar vreo sticluță de parfum Chanel numărul cinci.

Dane tocmai vorbea la telefon, așa că fetele fură nevoite să aștepte câteva minute. Julie începu să discute cu secretara, iar Lisa se duse la fereastră și privi afară. În aer plutea un miros de zăpadă. Câțiva fulgi trecură prin fața geamului, iar Lisa speră să nu se depună prea tare. Julie conducea destul de prost

și pe șoseaua uscată. Cum conducea pe zăpadă era mai bine nici să nu încerci să-ți imaginezi.

Se deschise o ușă din celălalt capăt al biroului și Dane spuse brusc:

– Am rezervat o masă la Wharfe Court pentru ora unu, așa că ar fi bine să ne grăbim. Sunteți gata?

Lisa se întoarse repede, jenată de apariția lui bruscă și de nerăbdarea din vocea lui. Atinse din greșeală un teanc de dosare care se afla pe marginea biroului, împrăștiind totul pe podea.

– Oh! exclamă ea necăjită și se așeză în genunchi ca să strângă dosarele. Erau multe hârtii, acoperite cu cifre.

– Lasă-le. O să le adune domnișoara Cartwright, spuse Dane.

Lisa se ridică în picioare, conștientă că se înroșise puternic.

– N-am vrut să fiu indiscretă, spuse ea.

– Sigur că nu. Îți manifești numai interesul sănătos față de afacerile familiei. Ei bine, în cazul acesta, tu și toate părțile interesate trebuie să vă liniștiți, pentru că te asigur că firma Riderwood nu suferă mai deloc din cauza recesiunii economice, spuse el caustic. Dacă cumva asta te îngrijora.

– Nu asta mă îngrijora, răspunse ea. Pur și simplu nu este treaba mea.

– Cu excepția faptului că firma plătește suma de bani pe care tata ți-o dă periodic, spuse Dane. Nu-i nevoie să-ți iei un asemenea aer jignit – domnișoara

Cartwright cunoaște problema. Ea este cea care se ocupă de transferul lunar al banilor.

– Atunci înseamnă că pot s-o scutesc măcar de una din îndatoririle pe care le are, spuse Lisa, tremurând de furie. Te rog ca din acest moment să oprești trimiterea banilor. N-am nevoie de banii tăi.

– Nici nu-mi imaginam așa ceva. Privirea lui se îndreptă cu cinism spre ea, oprindu-se asupra elegantului costum de catifea verde, asortat cu pulovărul scump, pe gât. Dar cu siguranță că ai să le găsești tu o întrebuințare. Este dorința tatei, nu a mea, așa că dacă vrei să faci vreo schimbare, va trebui să vorbești cu el.

Lisa era teribil de mâniată când se îndreptară spre lift. Chiar și Julie o privi cu milă.

– Lisa ar trebui să stea în față, protestă ea. De fapt, ea este invitata specială de azi. Eu nu sunt decât sora ta.

– Nu mi-am dat seama că sunteți invitatele mele, spuse Dane sever. Dar dacă una dintre voi o să se hotărască să stea în față, poate că o să ajungem și la masă.

Julie urcase repede în spate, aruncându-i Lisei o privire victorioasă. Lisa se uita îndârjită înainte când Dane porni mașina.

Wharfe Court era un loc încântător, observă Lisa. Era o casă țărănească ce fusese cu iscusință transformată în hotel și restaurant. Dacă ar fi fost într-o altă companie, gândi ea furioasă, poate că i-ar fi făcut chiar plăcere să vină aici să ia masa. Dar în

condițiile date, abia se uită la meniu, comandând supă simplă și grătar, spre dezamăgirea evidentă a chelnerului. Dane spusese scurt:

– Eu am să iau același lucru. Julie însă nu se grăbi, alegând în cele din urmă pepene și friptură cu sos de vin roșu și ciuperci.

Barul era aproape complet ocupat în timp ce ei își luau aperitivul așteptând să fie invitați la masă. Foarte mulți oameni îi recunoșteau pe Dane și Julie care salutau aproape pe toată lumea. Lisa fu și ea ținta unui număr important de priviri, dar ea le ignoră. Începuse să se obișnuiască cu asta și n-o mai deranja. Fu chiar amuzată că o parte dintre bărbați se opriseră la masa lor dintr-un motiv sau altul, iar Dane fusese silit să facă prezentările.

– Să ieși cu Lisa este un adevărat progres, remarcă Julie în timp ce se îndreptau spre sala de mese. Toate capetele se întorc după ea.

– Am observat, spuse Dane cu răceală.

– Ești cam țâfnos astăzi, spuse Julie cu reproș în glas. Tot mai ești supărat că ne-am autoinvitat la masă? Dar oricum nu aveai cu cine să ieși. Tina este plecată, nu-i așa?

– Da, răspunse el scurt și începu să discute imediat cu chelnerul care se ocupa de vinuri.

Deci numele actualei prietene era Tina, gândi Lisa. Încercă să și-o imagineze pe Tina. Era blondă, presupuse ea și probabil la fel de bogată ca și Dane. Cam așa erau toate femeile din viața lui.

– Ai fost să vezi apartamentul? i se adresă Dane pe un ton rece și formal de parcă Lisa ar fi fost o străină cu care trebuia să fie politicos.

– Da. Cred că o să fie fermecător, replică Lisa la fel de politicoasă.

Dane ridică din umeri.

– Din moment ce este ceea ce-și dorește Julie...

„Dar este oare?" ar fi vrut Lisa să întrebe. „De ce oare nu punem toți cărțile pe masă ca să putem afla exact ce dorește Julie? Tu ești fratele ei. Dacă nu vrea să-l supere pe Chas, atunci de ce nu ți se confesează ție?"

Dar chiar în acea clipă se aduse felul întâi, iar Lisa fu silită să păstreze tăcerea.

Masa se desfășură destul de dificil. Dane era mai degrabă taciturn și făcea cu greu față conversației copleșitoare pe care o făcea Julie. Pentru Lisa, totul parcă era învăluit într-un aer bizar de irealitate. „Toți jucăm niște roluri", gândi ea, „Nici unul dintre noi nu spune ce gândește cu adevărat".

Abia se atinse de mâncarea din fața ei, iar când sosiră dulciurile, Lisa alese o porție mică de salată de fructe.

– Te gândești la siluetă? râse Julie. Zău că nu e cazul.

– Așa crezi tu, replică Lisa. Oamenii pentru care lucrez observă fiecare gram în plus!

– Inclusiv Jos? întrebă Dane pe un ton mușcător.

– Printre alții, răspunse scurt Lisa.

Ochii lui erau reci și cenușii ca cerul de afară.

– Bănuiesc că este însurat.

– Da, este. Lisa încercă să pară interesată de salata de fructe pe care o avea în față și se sili să zâmbească. Dar desigur că asta n-are nici o importanță pentru mine.

Asta era perfect adevărat, gândi ea. De fapt, ironia era că Jos fusese întotdeauna ca un frate mai mare pentru ea, ocupând locul pe care Dane îl lăsase liber în inima ei. Dar oare ea își dorea ca Dane să joace rolul de frate în viața ei? se întrebă ea cu tristețe.

Se purta stupid și o știa foarte bine, dar ce importanță avea? Dane oricum o disprețuia. Așa fusese și avea să fie în viitor, așa că nimic din ceea ce putea Lisa să spună sau să facă nu va schimba nimic.

Julie se aplecă spre ea.

– Ce-i asta? Are cumva bietul James un rival? Imediat se lovi peste gură singură, privind-o pe Lisa cu ochii șăgalnici. Oh, Lisa, îmi pare rău. Știu că mi-ai spus să nu mai vorbesc despre el...

– Nu este exact ceea ce am spus, zise Lisa, mirându-se că putuse uita de înclinația Juliei de a face pozne.

Dane spuse pe un ton acid:

– Eu bănuiesc că are mai mulți rivali. Apoi făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

– Se spune că este mai sigur când numărul este mai mare, spuse Lisa degajată, deși nu așa se simțea.

Număr mare, gândi ea tristă, amintindu-și de viața ei aridă din ultimii doi ani. Era aproape amuzant. Se

gândi și la Simon și la relația lor prea prudentă. Apoi oftă.

Julie tocmai spunea:

– Lisa vrea să mă târască prin magazine azi, în căutarea rochiei de mireasă.

– Atunci este mai bine să vă las în centrul comercial al orașului, spuse Dane, terminându-și cafeaua și achitând nota de plată. Sunteți gata? mai întrebă el, fără să se uite la Lisa.

– Gata, confirmă Julie, făcând o grimasă. Nu cumva a fost puțin cam amară cafeaua asta?

Lisa rămase singură în hol, iar Dane să-și ia haina de la garderobă. Nu-l auzi apropiindu-se pe mocheta groasă și icni tare când îi simți mâna pe umăr.

– Te avertizez, Lisa, spuse el aspru. Dacă ții neapărat să-ți faci jocurile tale sordide, atunci te rog să faci asta la Londra, nu aici. Nu vreau să apară scandaluri care să-l supere pe tata și să întunece nunta Juliei. Ai înțeles?

– Am înțeles perfect. Lisa nu făcu nici o încercare să-și ascundă amărăciunea și privirea obosită și ostilă. Dane își luă mâna de pe umărul ei și o conduse spre parcare.

Vântul se întețise și viscolea zăpada. Lisa se opri instinctiv, cu răsuflarea tăiată și își strânse mai bine haina pe ea. Se dezechilibră puțin și se ciocni de Dane care o urmase afară. În aceeași clipă, vântul îi spulberă părul lung peste fața lui Dane care se afla în spatele ei.

Timp de câteva secunde Dane nu se clinti, ci rămase încremenit. Apoi urmă ceva de neînțeles și își îndepărtă de pe față șuvițele ei de păr. Era foarte palid, și un mușchi facial îi pulsa ciudat.

Naiba să te ia, Lisa, de ce a trebui să te întorci în viața noastră? întrebă el cu o voce răgușită.

Apoi se îndreptă spre mașină, lăsând-o singură în vântul rece.

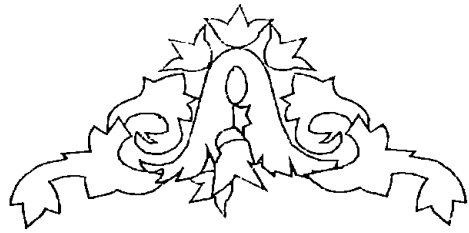

CAPITOLUL VII

Când ea și Julie ajunseră la primul magazin care se ocupa cu vânzarea rochiilor de mireasă, Lisa aproape că își recăpătase stăpânirea de sine.

Dane tăcuse aproape pe tot parcursul drumului spre oraș. Îi spusese numai Juliei că dacă vremea se înrăutățea era mai bine să lase mașina la fermă și să ia un taxi, el urmând să se ocupe de aducerea mașinii la Stoniscliffe. Lisei nu-i adresase nici un cuvânt și nici măcar o privire, dar ea fusese tot timpul conștientă de prezența lui, ca și când ar fi atins-o sau ar fi sărutat-o.

Acele câteva secunde în care trupul ei se sprijinise de al lui fuseseră o experiență cutremurătoare, chiar dacă foarte scurtă, în același timp.

Dar nu trebuia să se gândească la asta, își spuse ea, uitându-se la mătasea și dantela care îmbrăcau manechinele ce stăteau în acele ciudate poziții ireale și cu un zâmbet mult prea vesel pe buze.

„Aș putea să iau locul unuia dintre aceste manechine de ceară", gândi ea.

O tânără și plăcută vânzătoare se apropie și le întrebă cu ce le putea servi.

– Aș dori să văd o colecție de rochii de mireasă, vă rog, spuse Julie. Am măsura zece.

Au fost conduse într-o cabină de probă plină cu oglinzi și vânzătoarea o ajută pe Julie să se dezbrace și să-și schimbe cizmele grele cu o pereche de pantofi din satin, cu toc înalt. Apoi scoase din buzunar un metru de croitorie.

– Nu-i nevoie de așa ceva, spuse Julie destul de iritată. V-am spus că am măsura zece. Sunt sigură de asta.

Femeia murmură ceva despre faptul că dorise numai să verifice și petrecu repede metrul peste bustul, talia și șoldurile Juliei. Apoi se făcu nevăzută.

– Ce stupid, spuse Julie. Ar trebui să ne uităm și după o rochie pentru tine. Doar vei fi naşa mea. Poate ceva verde.

– Se spune că ar purta ghinion, zise Lisa.

– Eu nu cred în superstiții, răspunse hotărâtă Julie. Norocul și-l face omul cu mâna lui.

În acea clipă se întoarse vânzătoarea, însoțită de o ajutoare. Amândouă purtau în brațe rochii albe și elegante.

– Hmm, murmură Julie, uitându-se la ele. Ce părere ai, Lisa?

– Șifonul este frumos, spuse Lisa atentă. Și dantelele îmi plac, dar n-aș alege mătasea, dacă aș fi în locul tău.

– Am să probez șifonul, hotărî Julie. Dar să mă uit mai de aproape. Începu să examineze cu atenție rochia. Avea un corsaj strâmt cu nasturi mici și rotunzi și mâneci bufante. Lisa o văzu cum încremenește și cum în ochii ei apare o licărire periculoasă. Cred că

s-a făcut o greșeală, spuse Julie pe un ton foarte tăios. Această rochie este măsura doisprezece, iar eu v-am spus cât se poate de limpede că port măsura zece.

Vânzătoarea începu să-și ceară scuze.

– Îmi pare rău, doamnă, dar chiar eu v-am luat măsurile. Cred că iarna lumea ia puțin în greutate, fără să-și dea seama. Dacă vreți, vă rog mult să probați rochia.

– Nu m-am îngrășat absolut deloc, spuse Julie printre dinți. Nu vreau să probez o rochie care nu este mărimea mea. Ar fi o pierdere de vreme. Dacă nu vreți să-mi aduceți mărimea mea, spuneți numai și atunci am să mă duc la alt magazin.

– Foarte bine, doamnă. Femeia se îmbujorase, dar își păstrase aerul demn. Am să vă aduc o rochie mărimea zece. Apoi se retrase grăbită.

– Julie, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Lisa pe un ton tăios. Comportă-te ca un om normal. Poate că măsurile ți s-au schimbat puțin...

– Sigur că nu s-au schimbat, negă Julie înfierbântată. Categoric este ceva în neregulă cu blestematul ei de metru.

– Ei bine, eu tot mai cred că este păcat să n-o lași pe doamna Langtawaite să-ți facă rochia. Se pricepe foarte bine și...

– Nu! Julie numai că nu bătu din picior. Nici nu vreau să se apropie de mine femeia asta proastă și bârfitoare!

– Să știi că în general nunțile sunt evenimente publice, îi reaminti Lisa cu blândețe.

– Ei bine, a mea nu va fi, spuse Julie supărată. Făcu o pauză și-și duse mâna la cap. Este teribil de cald aici. Bine ar fi ca individa aia să se grăbească puțin.

– Mă mir că îți este cald, spuse Lisa privind amuzată sutienul decoltat al Juliei și chiloții din dantelă.

– Parcă totul este îmbâcsit, se apără Julie. Nu ți se pare?

– Nu tocmai, replică Lisa. Oh, iată-ți rochia.

Vânzătoarea zâmbea din nou, probabil obișnuită cu asemenea crize ale mireselor, ca cea pe care tocmai o făcuse Julie, gândi Lisa.

– Aceasta este mărimea zece, doamnă. Haideți s-o probați. Uitați, aici este un fermoar iar la spate are niște nasturi mascați. Să vă ajut... Femeia trase de fermoar dar nu reuși să-l miște decât câțiva centimetri, după care schimbă o privire semnificativă cu ajutoarea ei. Apoi mai trase o dată de fermoar. Era însă evident că rochia era prea strâmtă. De fapt, Lisa se întreba dacă nu cumva rochia se va rupe.

– Cred că sora mea și-a dat deja seama că nu se potrivește, spuse ea repede.

– Oricum rochia este încântătoare, completă vânzătoarea și dacă ar fi mărimea potrivită...

– Aceasta este măsura potrivită! urlă Julie. Nici măcar nu v-ați străduit să închideți bine fermoarul. Faceți asta numai pentru că nu puteți suporta să recunoașteți că n-ați avut dreptate.

Expresia vânzătoarei arăta foarte clar că ea nu se simte cu nimic vinovată, dar vocea ei rămase calmă

şi politicoasă. Rochia era un model foarte scump iar materialul era deosebit de fragil, aşa că orice tensionare se putea dovedi dezastruoasă.

– Atunci am s-o scot de pe mine! ţipă Julie, nervoasă. Luaţi-o de aici, luaţi-le pe toate. Oricum nu-mi place nici una dintre ele.

Lisa se afla pe punctul de a cere scuze, când un ţipăt scurt al tinerei vânzătoare o opri. Se întoarse ca s-o vadă pe Julie, care era foarte palidă, clătinându-se cu o mână la cap şi apoi alunecând fără zgomot şi foarte moale pe mochetă.

Toată lumea fu foarte drăguţă şi amabilă. Cineva aduse un pahar cu apă şi altcineva reuşi s-o ridice pe Julie şi s-o aşeze pe un scaun. La rugămintea Lisei, cineva se duse să cheme un taxi cu care să poată ajunge acasă.

Lisa îngenunche lângă Julie. În cele din urmă pleoapele i se mişcară puţin şi chiar îi reveni culoarea în obraji.

– Lisa, nu vreau să mai cumpăr nici o rochie azi. Mă... mă simt atât de rău.

– O să mergem acasă, spuse Lisa ferm. Nu încerca să vorbeşti. Gura i se uscase deodată. Sesizase privirea cu tâlc dintre vânzătoare şi ajutoarea ei şi apoi o interpretă fără cea mai mică dificultate.

Julie, gândi ea furioasă, Dumnezeule, oare poate fi adevărat?

În taxi nu avură ocazia să vorbească, presupunând totuşi că Julie ar fi fost în stare s-o facă. Fata era încă

foarte palidă și mai tot drumul rămase ghemuită și cu ochii închiși, pe locul ei.

Dar odată ajunse la Stoniscliffe, avea să aibă loc o confruntare serioasă, gândi Lisa nefericită.

Când taxiul opri în fața intrării principale, doamna Arkwright apăru imediat, arătând destul de alarmată.

– Domnișoară Julie! Ce s-a întâmplat?

– Doar o ameteală. Lisa încercă să aibă o voce cât mai liniștitoare. Vă rog să-i pregătiți o sticlă cu apă caldă până când o duc eu sus. Unde este domnul Riderwood? N-aș vrea să se îngrijoreze.

– Se odihnește, replică doamna Arkwright, continuând s-o privească neliniștită pe Julie. Este totuși foarte palidă. Ce-ar fi să-i pregătesc și un ceai?

– Da, ar fi splendid, spuse Lisa, întrebându-se dacă Julie nu se va plânge că ceaiul este amar, așa cum făcuse cu cafeaua la prânz.

O duse pe Julie în camera ei, îi scoase cizmele și o băgă în pat. Doamna Arkwright aduse sticla cu apă și tava cu ceaiul, iar Lisa avu nevoie de toată diplomația ca s-o poată face să iasă din cameră. Apoi Lisa se așeză pe marginea patului în care se afla întinsă Julie, cu ochii închiși.

– A sosit clipa adevărului, Julie, spuse ea cu blândețe, dar ferm. Ești însărcinată, nu-i așa?

– Nu știu despre ce vorbești, spuse Julie cu o voce răgușită, deschizând ochii.

– Ba eu cred că știi, spuse Lisa nerăbdătoare. Totul se poate explica – creșterea ta în greutate, capriciile, lipsa de poftă de mâncare și leșinul. Și desigur, graba

asta de a te căsători. Cred că tot din această cauză nu voiai ca doamna Langthwaite să-ți facă rochia de mireasă. Te temeai că ar putea să bănuiască ceva.

– Bineînțeles că ar fi bănuit. Ea observă tot. Julie îi strânse mâna Lisei. Și nu trebuie să afle nimeni, nimeni nu trebuie să afle. Nunta este destul de aproape iar copiii – primii copii – sunt câteodată prematuri, nu-i așa, Lisa?

Lisa își aminti vocea Juliei când era mică: „Nu-i așa că acolo, în întuneric, nu este nimeni, Lisa? Nu este nici o stafie care să mă fure dacă nu dorm, nu-i așa?"

– Nu-i așa? repetă Julie întrebarea.

Lisa oftă.

– Nu știu, draga mea. Și oricum, are vreo importanță? Asemenea lucruri se mai întâmplă, iar tu și Tony vă veți căsători și așa. Nu cred ca cineva să ridice din sprâncene.

– Oh, dar are importanță, spuse repede Julie, agățându-se de mâna Lisei. Nu vreau să afle nimeni.

Lisa zâmbi.

– Dar există oricum oameni care știu. Eu, și desigur și Tony...

– Nu, spuse Julie.

– Nu înțeleg, murmură Lisa.

Julie își umezi buzele.

– Lui nu i-am spus.

– Dar de ce nu? întrebă Lisa uluită. Draga mea, dar el are dreptul să știe. Trebuie să înțelegi asta. Crezi că s-ar schimba ceva? Doar te adoră.

Da, spuse Julie, știu. Dar numai că nu vreau ca el să afle despre copil. Deodată se înfioră. Nu vreau să știe nimeni în afară de mine.

Lisa îi aruncă o privire îngrijorată. Credea că înțelege. Tony ar fi putut să-i spună mamei lui, iar doamna Bainbridge ar fi dezaprobat acest lucru. Apoi, fără să vrea chiar, ar fi avut altă atitudine față de Julie și oricum situația era și așa destul de încordată între ele. Lisa putea crede că Julie voia ca soacra ei să nu afle până la nuntă, când vestea că mireasa așteaptă un copil avea să fie întâmpinată cu bucurie.

Se aplecă și o sărută pe Julie pe obraz.

– Încearcă să dormi, draga mea, și încearcă să nu îți se mai facă rău. N-ar fi bine pentru copil.

– Lisa. Degetele ei se încleștară o clipă pe mâna Lisei. Sunt atât de fericită că ești aici. Sunt atât de fericită că ești acasă. Aveam atâta nevoie de tine.

Lisa îi zâmbi.

– Asta-i bine. Este plăcut ca cineva să aibă nevoie de tine.

Coborî scările ca să-i telefoneze lui Dane ca să-i spună că Julie nu mai putea să-și ia singură mașina. Pe drum realiză că ceea ce-i spusese Juliei fusese foarte adevărat. Era plăcut ca cineva să aibă nevoie de tine. Niciodată nu reușise să se autopăcălească. Fusese singură de foarte multe ori în viață, mai ales când mama ei se recăsătorise. Până când apăruse Chas, ele fuseseră foarte apropiate și dependente una de alta. Totuși, niciodată nu purtase pică fericirii mamei ei, chiar dacă uneori se gândea cu dor la

vremurile trecute. Iar familia Farrell nu avusese niciodată nevoie de ea. Simon? se întrebă ea, dar fără să găsească un răspuns ferm. Dacă Lisa n-ar fi fost relativ bine cunoscută, oare el și-ar fi pierdut vremea cu ea? Cu siguranță că oricum relația lor nu era făcută să reziste, cel puțin din punctul lui de vedere. Superbul fotomodel era ca de gheață, gândi Lisa, făcând o grimasă.

Nu era sigură că era bine pentru ea ca Julie să aibă nevoie de ea. Fata ar fi trebuit să apeleze la Tony în asemenea situații. Lisa se întreba dacă n-ar fi trebuit chiar ea să-i spună lui Tony, dar Julie fusese hotărâtă să nu-i dea de știre. Era atât de greu să-ți dai seama cum este mai bine.

Lisa formă numărul și apoi ceru biroul lui Dane. Se aștepta să-i răspundă domnișoara Cartwright, așa că avu un șoc când auzi vocea lui Dane.

– Sunt Lisa, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Am venit mai devreme de la cumpărături pentru că Julie nu se simțea prea bine. M-am gândit să te anunț.

– Mi-ai spus, răspunse el laconic. Ce s-a întâmplat cu Julie?

– Nu știu, minți ea. Poate are gripă. Se întâmplă în perioada asta a anului. Apoi se gândi că nu face decât să flecărească spunând numai stupidități, când de fapt ea ar fi avut atâtea de spus, numai dacă și-ar fi putut găsi cuvintele.

– Poate, zise el. Spune-i să nu-și facă griji cu mașina. Și te rog să fii amabilă să-i spui doamnei Arkwright că nu voi cina acasă.

- Am să-i spun, spuse ea aparent degajată. La revedere, Dane. Apoi închise repede telefonul.

Ducându-se ca să transmită mesajul, Lisa se întreba de ce nu cina Dane acasă. O întâlnire de afaceri, sau poate ceva mai personal? Nu cu Tina însă, își reaminti ea făcând o ușoară grimasă. Tina era plecată, dar asta nu însemna că în viața lui Dane nu mai exista și altă femeie. Poate chiar mai multe.

Apoi Lisa se trezi întrebându-se cum ar fi să fie una dintre ele. Să fie Lisa Grayson, o necunoscută care să-l întâlnească pe Dane Riderwood la o petrecere sau în altă parte și să accepte invitația lui la cină. Să fie cu el, fără umbrele trecutului. Să cunoască un nou început în locul unui sfârșit. Să fie în brațele lui. Să cunoască plăcerea în locul acestei dureroase iubiri.

Lisa șopti:

„Și să știu că are nevoie de mine, chiar dacă numai pentru foarte puțin timp, chiar dacă relația noastră n-ar rezista."

Nu cerea prea mult, dar Lisa știa că mai bine ar fi urlat la lună decât să ceară așa ceva, iar această înțelegere a situației îi stătea ca o piatră pe inimă.

*

* *

Următoarele zile se scurseseră aproape fără evenimente. Julie trecuse peste ușoara ei indispoziție și nimeni nu bănui nimic.

Într-o după-amiază ele se duseră cu mașina la Skipton, iar Julie își cumpără rochia de mireasă din magazinul despre care vorbise mai demult. Era o rochie frumoasă dintr-un material ușor, cu broderii pe corsaj și pe mâneci, iar Julie părea încântată de ea. De această dată, observă Lisa recunoscătoare, Julie ceru măsura doisprezece.

Tocmai se uitau în vitrinele magazinelor de pe strada principală, când auziră o voce masculină salutându-le. Privind în jur, Lisa constată surprinsă că vocea aparținea lui James Dalton.

– James! Chipul Juliei se lumină brusc. Cât mă bucur că te văd. Dar ce Dumnezeu cauți aici?

– Vizitez un client, spuse el. Dar tu?

– Cumpărături, spuse Julie degajată, iar Lisa se aștepta ca sora ei să povestească despre rochia de mireasă, dar în loc de asta, Julie îl invită la un ceai. Ai puțin timp?

– Întotdeauna am, spuse el zâmbind și instalându-se între ele. Probabil că azi este ziua mea norocoasă.

– De ce vizitezi tu clienții? întrebă Julie după ce ajunseseră deja să bea ceaiul. Credeam că ești prea important pentru a face așa ceva.

El făcu o mutră amărâtă.

– Teoretic, da. Dar practic fac ce mi se spune.

Lisa îl studie pe ascuns în timp ce discuta cu Julie. Era extrem de atrăgător, decise ea, dar era cam slab, cu o undă de amărăciune în aerul gurii și bărbiei lui, pe care nu-l observase până atunci. Probabil că nu

avea o viață prea ușoară, gândi ea sincer, amintindu-și de frumusețea și răutatea Celiei și felul ei de a domina. Dar în definitiv, niciodată nu fusese altfel iar el văzuse asta înainte de a se căsători cu ea. Dacă crezuse cumva că optase pentru o viață ușoară, acum probabil că își schimbase părerea.

Ce ciudat era, își spuse Lisa, că a existat o vreme când ar fi sărit în sus de bucurie și emoție în fața perspectivei de a lua ceaiul cu James Dalton. Pe atunci avea încă o viziune romantică și idealizată despre iubire, pe care acum n-o mai avea. Dane îi distrusese toate idealurile, și asta pentru totdeauna.

Lisa își luă ceașca și sorbi puțin ceai, încercând să scape de nodul ce i se pusese în gât. Cât de înțeleaptă fusese că și-l scosese pe Dane din suflet și din viață pentru atâta timp. Fusese destul de greu să suporte agonia psihică de a-și aminti mereu cât de greșit evoluase relația lor, dar niciodată nu reușise să scape de puternica reacție fizică pe care o avea ori de câte ori se pronunța numele lui.

În timp ce se îndreptau spre parcare, Lisa încă mai era adâncită în gândurile ei dureroase, așa că exclamația bruscă a Juliei o surprinse.

– Oh, la naiba! Lisa, mi-am uitat mănușile înăuntru, pe masă. Mă duc să le iau, conchise ea plictisită.

– Nu, așteaptă-mă în mașină. Mă duc eu, spuse Lisa scurt, observând că Julie era palidă și destul de obosită.

Se duse apoi la masa la care băuseră ceaiul, dar nu găsi mănușile și, în cele din urmă le găsi în magazinul de unde cumpăraseră rochia de mireasă. Lisa le puse repede în geantă, mulțumi și alergă înapoi spre parcare.

Imediat cum ajunse acolo constată că mașina Julici dispăruse. James se dezlipi de Jeep-ul lui verde și se îndreptă spre ea.

– Mă tem că Julie a fost nevoită să plece, spuse el. Și-a amintit că are o întâlnire cu vicarul. Bănuiesc că în legătură cu florile pentru ceremonie, așa că m-a rugat pe mine să te duc înapoi la Stoniscliffe.

Lisei îi venea să urle de supărare, dar reuși să zâmbească politicos, să îngâne niște mulțumiri și să se urce în mașina lui James.

Dacă n-ar fi părut totul atât de grozav de stupid, Lisa ar fi putut s-o suspecteze pe Julie că încerca s-o împingă în brațele lui James. De fapt, era pentru prima oară când auzea că Julie are întâlnire cu vicarul. Mai toate detaliile pentru nuntă fuseseră hotărâte, după câte știa Lisa. După remarcile Juliei despre pasiunea ei pentru James, era aproape jenant să se trezească deodată și în aceste condiții în compania lui.

Cel puțin James părea la fel de jenat, dacă asta putea constitui o consolare. Schimbară câteva remarci neutre despre vreme, despre faptul că dacă avea să ningă așa zilnic, stratul de zăpadă va crește simțitor și despre diferența dintre viața în Yorkshire și viața de la Londra. James părea puțin invidios pe ea, gândi Lisa.

Dar compania socrului tău nu are o filială la Londra? întrebă Lisa. N-ai putea obține un transfer acolo?

- Nu-i așa de ușor cum pare, ridică el din umeri. Asemenea slujbe sunt privite de obicei ca o răsplată pentru buna purtare. Cred că eu n-am dat dovadă de așa ceva.

- Dumnezeule! spuse Lisa mirată. Dar ce-ai făcut?

- Păcatul omisiunii, spuse el liniștit. Cel puțin așa cred că s-ar putea numi. Incapacitatea de a mă dărui cu trup și suflet muncii pe care o am de îndeplinit. Și, mai serios de data asta, faptul că n-am asigurat bătrânului Lewison un nepot și deci un moștenitor.

- Oh, spuse Lisa dezarmată. Dar categoric mai este timp pentru asta. Tu și Celia nu v-ați căsătorit de prea mulți ani. Probabil că o sfârșiți prin a avea șase copii.

- Mă îndoiesc de asta, spuse James cu cinism, iar Lisa se grăbi să schimbe subiectul, jenată și conștientă de faptul că intrase pe un teren interzis, chiar dacă James o încurajase s-o facă. Problemele căsniciei lui, care existau fără îndoială, oricum nu erau treaba ei.

Se cufundară într-o tăcere neplăcută, iar când ajunseră la Stoniscliffe, Lisa se bucură că se încheiase această călătorie. James parcă în fața casei, unde Lisa îi mulțumi pentru că o adusese și îl invită formal în casă să bea ceva, invitație pe care, după cum se așteptase și Lisa, el o refuză politicos.

Onoarea a fost satisfăcută, gândi ea, întorcându-se și zâmbind ușor, observând în aceeași clipă cu

neplăcere că o altă mașină o urmase pe cea a lui James, o mașină pe care o recunoștea cu ușurință.

– Oh, la naiba! murmură Lisa furioasă, după care intră repede în casă, lăsându-i pe Dane și pe James să se salute. Scurte salutări, pentru că Lisa abia terminase de urcat scările când Dane apăru în hol.

– Lisa. Vocea lui era reținută, dar evident mânioasă. Vrei să cobori, te rog? Avem ceva de discutat. Ea ezită, iar el adăugă ferm: Te rog, nu mă pune în situația de a venit să te iau pe sus.

Speriată, Lisa se întoarse și coborî scările, trecând pe lângă el ca să intre în birou. El o urmă înăuntru, așezându-și servieta pe birou. O studie cu chipul întunecat și amenințător.

– Deci nu vrei să asculți nici de sfaturi, nici de avertismente, Lisa. De câte ori ți s-a spus că James Dalton nu este pentru tine?

Vocea ei tremură puțin.

– Și de câte ori trebuie să-ți spun că nu mă interesează deloc persoana lui?

– Mă îndoiesc că soția lui ar găsi afirmațiile tale acceptabile, spuse el. S-ar putea întreba de ce ți-ai petrecut după-amiaza cu el și cum de poate James să-și rupă din timpul de lucru ca să viziteze împrejurimile cu tine.

– Este atât de ușor să faci presupuneri, nu-i așa? întrebă ea încruntată. Nu mi-am petrecut după-amiaza cu James. Acum o jumătate de oră eram cu Julie la Skipton dar ea m-a lăsat acolo, iar eu am fost nevoită

să accept oferta lui James, dacă nu voiam să aștept cine știe câte ore autobuzul.

- Și cu James cum te-ai întâlnit așa, din întâmplare? Dane arăta foarte neîncrezător. Iar Julie desigur s-a hotărât să joace rolul lui Cupidon. Mă întreb a cui a fost ideea?

Lisa rămase pe gânduri. Oare acesta fusese cu adevărat motivul Juliei? Doar ea nu credea că mai putea avea vreo dragoste patetică pentru James?

– În orice caz n-a fost ideea mea. Își înălță bărbia și-l privi curajoasă. James nu mă mai impresionează absolut deloc.

– Sigur că nu. Un fotomodel poate să-și permită să aleagă, iar James este un ratat pentru o scârbă interesată ca tine.

Lisa încremeni observând furia din cuvintele lui.

– Mulțumesc, spuse ea. Acum pot pleca, sau mai ai alte insulte să-mi arunci în față?

– Adevărul doare, nu-i așa? întrebă el cu răutate.

– Adevărul, repetă ea înfiorându-se. Ce știi tu despre asta?

– Știu tot ce trebuie despre tine, Lisa. Am avut ocazia să te studiez de aproape atâția ani, dacă e nevoie să-ți aduc aminte. Și recunosc că o vreme chiar ai reușit să mă păcălești. Începusem chiar să cred că... Dane ezită puțin, cu chipul întunecat. Dar acum nu mai contează.

– Câtă dreptate ai, spuse ea, palidă de furie. Opinia ta contează prea puțin. Întotdeauna te-am urât și am

știut că ești un porc arogant și nesimțit. Cum am putut să fiu atât de proastă să te las să te apropii de mine...

– Dar lasă-mă pe mine! o întrerupse el batjocoritor. Prea sună ca și când ai fi o regină care acordă favoruri, Lisa. Hai să ne aducem aminte cum a fost. Am fost amândoi foarte înfierbântați. A fost o revelație. Desigur, dacă aș fi putut gândi clar, mi-aș fi dat seama de la început de realitate, de faptul că orice bărbat ar fi obținut din partea ta același răspuns. Până și un ticălos pervers ca Laurie Hammond.

Cuvintele lui căzură ca un ciocan peste sufletul ei rănit, dar Lisa refuză să-l lase să-și dea seama cât de mult rău îi făcuse.

– Dar, Dane, spuse ea dulce, doar nu poți fi gelos pe bietul Laurie, nu-i așa?

Îl văzu cum înnebunește și se întrebă dacă violența din vocea lui avea să devină realitate fizică.

– Nu, draga mea, spuse el în sfârșit. Nici pe el și nici pe alți fraieri care au beneficiat de... generozitatea ta. Numai că nu vreau ca James să devină unul dintre ei. Îmi este prieten și nu cred că ar putea rezista dacă ar afla că nimic nu este real.

– Ce nu e real? Fusese o proastă că întrebase, gândi ea disperată.

– Felul cum arăți, Lisa. Ochii aceștia nevinovați și gura ta pasionată. Probabil că așa trebuie să fi arătat și Eva când Adam a văzut-o prima oară în Paradis. Dar tu nu ești Eva, iubito, tu ești o cățea cu chip de înger și suflet de curvă. Mâna lui îi cuprinse bărbia cu atâta putere încât ea se întreba dacă în locul acela

nu se vor forma vânătăi. Nu-mi pasă câți bărbați ai avut la Londra, Lisa, sau ce fel de viață duci acolo. Dar aici trebuie să te comporți civilizat. Nici Chas, nici Julie nu trebuie să fie făcuți să sufere pentru că circulă tot felul de zvonuri despre tine.

– Zvonuri? Lisa se smulse din mâna lui. Vrei să-mi explici exact la ce te referi?

– Vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat acum doi ani, spuse el cu răceală. Chiar credeai că vizitele tale la Hammond puteau trece neobservate? Și că măcar o singură persoană din această comunitate mică n-o să observe și n-o să-mi facă aluzia de a supraveghea mai bine persoanele de sex feminin din familia mea? Eu am ignorat zvonurile, privirile ciudate și aluziile voalate. Chiar și atunci când te-am văzut cu ochii mei la lumina zilei, întorcându-te de la Hammond, am încercat să-mi spun că bârfitorii locali fac din țânțar armăsar și că inocența din ochii tăi este reală.

Un icnet părăsi buzele ei. În ciuda a tot ce făcuse, în ciuda suferințelor ei, tot apăruseră niște zvonuri. Lisa realiză că, desigur, la Julie se refereau bârfele și că probabil nimeni nu folosise nici un nume. Poate folosise ceva penibil, de genul „una dintre fete" sau „sora ta" iar Dane bănuise că despre ea este vorba. De fapt, fusese o presupunere firească, înțelese ea. Julie era mult prea tânără ca să fie bănuită.

Lisa simți deodată că i se face rău. Oamenii aveau memorie bună. Dacă reputația Juliei fusese deja stricată cu mulți ani în urmă, atunci ar fi fost un

dezastru dacă se afla că aștepta un copil. Nu era de mirare că fata voia să rămână totul secret.

– Ei bine? Vocea lui întrerupsese cu asprime reveria ei. Văd că n-ai nimic de spus.

– Ar avea vreun rost? replică ea repede. Acum pot pleca?

– Deocamdată, spuse el. Dar mai târziu vreau să-ți dai cuvântul, indiferent cât de puțin valorează el, că ai să-l lași în pace pe James. Nu știu ce mijloace ai folosit ca s-o convingi pe Julie să te lase singură cu el la Skipton, dar...

– Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, îl întrerupse ea. Foarte bine, ai cuvântul meu. Îl voi cruța pe James. Acum ești mulțumit?

Dane rămase o clipă tăcut, după care un zâmbet crud îi apăru pe buze.

– Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, o ironiză el cercetând-o cu privirea, parcă trecând prin haina, pulovărul și fusta ei, reamintindu-i cât se poate de clar că odată stătuse goală în brațele lui. Lisa își aminti și cât de mult îl dorise, ce nevoie și pasiune aprinsese în ea, lăsând-o în cele din urmă îndurerată, speriată și deziluzionată.

Ultimii doi ani fuseseră ani irosiți pentru ea. Își spusese că acțiunea crudă a lui Dane ucisese în ea toată căldura și tandrețea. Își folosise sexualitatea și aspectul fizic ca pe niște arme care să țină pe toată lumea la distanță. Și chiar reușise asta.

Dar știa foarte bine că fusese un succes trist. Ea se purtase glacial, ținându-și admiratorii și eventualii

amanți foarte departe, mai ales prin faptul că nici unul dintre ei nu reușise să trezească în ea acea dorință puternică pe care o avusese pentru Dane și pe care nici măcar neîncrederea și brutalitatea lui nu o distruseseră complet.

De acest gând încercase să se ascundă în ultimii doi ani sterpi, de gândul că indiferent ce se întâmplase între ei și câtă amărăciune îi despărțea, ea tot îl dorea din tot sufletul.

Oh, Doamne, gândi ea înnebunită, dacă m-ar atinge, dacă m-ar săruta...

Îl văzu mișcându-se, făcând un pas rapid spre ea, după care Dane se opri, cu un aer batjocoritor.

— M-ai întrebat dacă poți pleca. Ce mai aștepți? spuse el cu asprime în glas.

Buzele ei se mișcară cu greu, îngânând:

— Nimic. După care Lisa se întoarse și părăsi biroul.

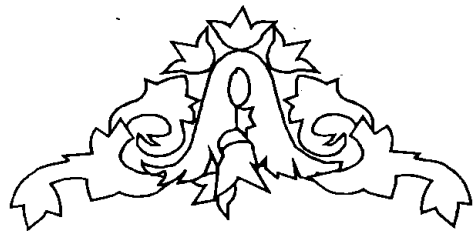

CAPITOLUL VIII

În seara aceea, Lisa fu gata să se certe cu Julie.

– Ce naiba te-a apucat să faci așa ceva? se înfurie Lisa. M-ai făcut să par o mare proastă și chiar mai rău. Și ce este cu această presupusă întâlnire cu vicarul?

Julie ridică din umeri. Stătea în fața toaletei și își peria părul. Îi aruncă deodată Lisei o privire șireată.

– Doar niște probleme cu imnurile, spuse ea aiurea.

– Imnuri? întrebă Lisa. Credeam că este vorba despre flori.

– Asta s-a rezolvat. Știi doar cum este în parohiile astea mici. Durează o veșnicie până se organizează totul. Vocea Juliei era foarte liniștită, dar Lisa nu se lăsă păcălită atât de ușor.

– Și n-ai putut să mai aștepți cinci minute? ceru ea explicații.

– Era târziu, spuse Julie. Iar James nu s-a supărat, sunt sigură.

– M-am supărat eu, spuse Lisa foarte clar. Și chiar și Dane, gândi ea. Ai rezolvat tot ce era de rezolvat la biserică?

Julie se jucă cu peria în păr.

– Nu tocmai. Vicarul plecase la căpătâiul unui bolnav, așa că a fost o pierdere de vreme.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Julie, oftă Lisa obosită, ce încerci să faci? Eu nu cred că ai vrut deloc să-l întâlnești pe vicar.

După o scurtă pauză, Julie spuse enervată:

– Bine, n-am vrut. Adevărul este că James mă enerva și pur și simplu m-am suit în mașină și am plecat. Nu m-am gândit la tine decât la jumătatea drumului spre casă, iar atunci nu mai avea rost să mă mai întorc. Mi-am imaginat oricum că James se va oferi să te aducă el.

– Ei bine, îți mulțumesc foarte mult, spuse Lisa sec. Ce Dumnezeu a putut să-ți spună ca să-ți provoace o asemenea reacție?

Julie începu să-și aplice parfum după urechi și la încheieturile mâinilor.

– Nu cine știe ce. Ea râse ciudat. Probabil totul s-a întâmplat numai din cauza stării mele. Se pare că mă enervez mai repede decât de obicei. Iar James agravează situația.

– Nu vreau să te contrazic, pentru că nu-l cunosc prea bine, încercă Lisa să spună degajată, deși în sinea ei avea o senzație neplăcută pentru care de fapt nu găsea nici o explicație. Vine și Tony la cină în seara asta?

– Nu, spuse Julie grăbită. Au niște musafiri și el trebuie să fie acasă ca să-i distreze.

– Și Tony n-a dorit ca tu să te duci acolo? întrebă Lisa puțin surprinsă.

– De fapt, a vrut, spuse Julie pe un ton aspru. Dar eu am refuzat. Am să văd destul în viitor această familie nemaipomenită, mai ales după nuntă. Nu văd

de ce ar trebui să încep de acum. Se răsuci pe scaun și-i zâmbi larg Lisei. Mergem jos? Îmi place foarte mult rochia ta. Mi-ar place să pot purta și eu nuanța asta de verde, este o culoare subtilă.

Pe scări, Julie sporovăi mai departe despre modă și nuanțe până când ajunseră în salon unde le aștepta Chas. Era în toane foarte bune și le anunță că în sfârșit, psihoterapia pe care o făcea dăduse rezultate.

– Până la urmă s-ar putea totuși să mă întorc pe terenul de sport. Zâmbi larg, după care o privi pe Julie. Dar, draga mea, nu voi putea să te duc la altar, decât printr-o minune. În legătură cu asta trebuie să ne resemnăm. Dacă nu cumva vrei să amâni nunta pentru câteva luni, adăugă el râzând.

– Nu! strigă Julie aproape cu violență. Tatăl ei o privi surprins, iar Dane care stătea în cealaltă parte a camerei pregătind băuturile ridică și el ochii și ridică din sprâncene. Julie se sili să zâmbească, rezemându-se de spătarul scaunului, dar Lisa observă cum își strângea pumnii. Îmi pare rău, tati.

– Nu contează, draga mea, spuse Chas cu blândețe. Știi bine că n-am vorbit serios. Nu vreau să stau în calea tinerei tale iubiri. Ce păcat că Tony n-a fost aici să-ți audă strigătul pasionat. S-ar fi simțit flatat!

Julie murmură încordată o replică și momentul dificil trecu.

*

* *

Pe măsură ce nunta se apropia, începuseră să sosească din ce în ce mai multe cadouri de nuntă.

Deși Julie insistase să fie o ceremonie cu minimum de agitație și musafiri, existau totuși destui oameni care știau și voiau s-o felicite.

– Mi-aș fi dorit să n-o facă, spuse ea aproape cu furie într-o dimineață, privind ultimele cadouri primite. Niciodată n-o să am destul loc pentru toate astea.

– Dar n-ai să-ți petreci toată viața în apartament, sublinie Lisa. Când vei avea o familie mai mare, vei avea nevoie și de o casă mai mare și până atunci toate aceste lucruri pot fi depozitate undeva.

– Da, spuse Julie înfiorându-se ușor.

– Ce este, draga mea? întrebă Lisa.

– Oh, mă gândeam numai. Julie râse neconvingător. La toți acei ani pe care-i am înaintea mea, ani de căsnicie cu Tony. Ce ciudat pare. Văzând că Lisa o privește îngrijorată, fata zâmbi. Sunt o mare proastă, nu-i așa? Crezi că toate miresele simt așa?

– Poate, spuse Lisa. Nu prea știu.

– Nu. Julie o privi gânditoare. Nu te-ai gândit niciodată să te măriți, Lisa? Fiind fotomodel, cu siguranță că ai întâlnit o mulțime de bărbați. Nu se poate să nu-ți fi plăcut nici unul.

Lisa îi zâmbi.

– Mulțumește-te cu propria nuntă, draga mea. Nu încerca să-mi găsești și mie o pereche. Sunt foarte fericită așa.

Aceste cuvinte o înfiorară pe Lisa. Fericită? Oare așa fusese? Chiar și umilința și durerea care o făcuseră

să părăsească Stoniscliffe cu doi ani în urmă erau preferabile stării în care se afla acum.

Stătea trează noaptea, privind neliniştită în întuneric, rugându-se s-o cuprindă somnul, dar când acesta venea, era presărat cu vise febrile.

Nopţile, gândi Lisa, erau cele mai rele. Ziua era mai ocupată ajutând-o pe Julie să despacheteze cadourile şi plimbându-se cu Chas. Vremea devenise aproape primăvăratică. Zăpada şi viscolul dispăruseră. Dar, după cum spunea şi Chas, era prea bine ca să fie adevărat.

Pe Dane îl evita pe cât era posibil, problemă uşurată şi de frecventele lui absenţe. Chas mormăia că nu-l vedea prea des, fapt care o făcu pe Lisa să creadă că el nu făcea decât să încerce să-i găsească scuze lui Dane. Lisa îşi spuse că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, când în realitate sufletul îi plângea.

Dar, foarte curând, Julie avea să se mărite iar Lisa avea să poată părăsi Stoniscliffe pentru totdeauna, îşi spuse ea ferm. La Londra o aştepta cariera. Chiar şi Simon o aştepta. Îi telefonase lui Jos ca să-i spună când se va întoarce, iar el o avertizase că Simon încercase de mai multe ori să afle unde este plecată.

Familia Dalton venise de mai multe ori la cină, iar Lisa observase imediat că în atitudinea Celiei faţă de ea apăruse o răceală evidentă. Nu exista nici un dubiu că cineva îi spusese că ea se aflase în maşina lui James, gândi Lisa resemnată.

Dar evenimentele care urmară fură neașteptate. Lisa se afla într-o după-amiază singură în salon, când ușa se deschise brusc și Celia fu introdusă de doamna Arkwright care era foarte îmbujorată.

– Oh. Lisa lăsă la o pare ziarul pe care-l citea și se ridică în picioare. Bună, Celia. Voiai să vorbești cu Julie? Acum nu este aici. Este...

– Nu voiam să vorbesc cu Julie. Eu cu tine am treabă. Celia se răstise cu ochii sclipind de mânie.

– Nu cred că înțeleg, spuse Lisa prudentă.

– Oh, ba sunt sigură că înțelegi. Celia râse într-un mod foarte neplăcut. Păcat că nu este cineva aici cu o cameră de luat vederi. Ar ieși o imagine de vinovăție exprimată de chipul tău. Se îndreptă spre Lisa și se opri în fața ei, săgetând-o cu privirea. Să nu te mai atingi de soțul meu!

– Oh, haide! explodă Lisa. Nu l-am văzut decât de față cu tine.

– Mincinoaso! Respirația Celiei se precipitase. Erai cu el, în mașina lui, când de fapt ar fi trebuit să fii în altă parte. Și te-ai întâlnit cu el pe ascuns. Eu nu sunt proastă!

Lisa își controlă cu greu nervii.

– Sunt sigură că nu ești, Celia, dar, serios, ești pe punctul de a te comporta prosteste. James m-a adus acasă cu mașina o singură dată. Nu avem absolut nimic unul cu celălalt.

– Și tu te aștepți să cred așa ceva? Celia râse, dar fără pic de veselie. De când te-ai întors, James s-a schimbat, a devenit capricios, neliniștit, abia îmi mai

răspunde civilizat. Nici la serviciu nu se comportă satisfăcător. Tata este furios.

– Poate că nu se simte bine, sugeră Lisa, aparent calmă.

– Poate că e îndrăgostit! izbucni Celia. Cu siguranță că a fost flatat de interesul tău, ca orice bărbat. Dar să nu-ți imaginezi că poate fi mai mult decât atât. James n-o să mă părăsească.

Lisa se simți deodată foarte plictisită și dezgustată de vulgaritatea remarcilor Celiei.

– Ești absolut sigură de asta? Credeam că această vizită a ta aici este un semn de insecuritate și nu de altceva.

Celia ridică mâna și îi trase Lisei o palmă. Lisa țipă și imediat auzi în spatele ei o voce aspră.

– Ce se întâmplă exact aici?

– Dane! Celia se repezi cu mâinile întinse spre el. Îmi pare rău să am făcut o scenă, dar nu mă pot înțelege cu fata asta. Nu-și dă seama cât rău îmi face mie și căsniciei mele. Am venit aici ca să fac apel la ea, să încerc să-i explic ce efecte poate avea inconștiența ei și mă tem că mi-am cam pierdut cumpătul.

Vocea lui Dane deveni mai blândă.

– Te sfătuiesc să te duci acasă, Celia. N-ai ce să mai faci aici. Am să mă ocup eu de Lisa. Apoi dispărură amândoi.

Lisa rămase încremenită lângă canapea și auzi mașina Celiei demarând.

Când Dane se întoarse, era aproape înnebunită de furie.

– Înainte de a spune vreun cuvânt, ascultă-mă, zise ea printre dinții încleștați. Nu am și nu am avut vreodată vreo legătură cu James Dalton. Dacă el are cumva vreo altă legătură, și Dumnezeu știe că eu nu l-aș condamna, atunci fermecătoarea lui soție ar trebui să caute în altă parte vinovatul. Nu sunt eu.

– Proastă mică! Vocea lui Dane era mușcătoare. Nu te-am avertizat în privința Celiei și a geloziei ei obsesive? Este clar că tu ai făcut tot posibilul să pui paie pe foc, vorbind despre dragostea ta de fetiță pentru Dalton și acceptând să fii plimbată cu mașina lui.

Lisa ar fi vrut să protesteze. În definitiv, nu ea pomenise de „dragostea de fetiță", ci Julie și tot Julie o pusese în situația de a fi trebuit să se întoarcă acasă cu James. Ar fi vrut să-i spună toate astea dar ceva o opri, ceva ca un fel de jenă sau disconfort.

Între timp, Dane continuă:

– Ar trebui să mulțumești Cerului că n-a făcut decât să te pălmuiască. N-ar fi fost prea bine pentru fața ta dacă și-ar fi folosit unghiile, fapt de care Celia este perfect capabilă.

Lisa se simțea ca de gheață. Continua să vadă în fața ochilor chipul contorsionat de furie și gelozie al Celiei. Se clătină o clipă, ridicându-și mâna spre obrazul lovit, care încă ardea.

– Lisa! Vocea lui Dane cuprindea o nuanță nouă care părea să fie îngrijorare.

– Sunt bine, spuse ea pe un ton scăzut. Lasă-mă numai să stau jos o secundă.

El mormăi ceva, după care se îndreptă spre ea ca un tigru urmărindu-și prada, o luă în brațe și o depuse pe canapea.

Lisa intră în panică.

– Lasă-mă în pace!

– Stai cuminte! spuse el scurt. Am să-ți aduc niște coniac.

– Urăsc coniacul. Lisa se trezi plângând. Lacrimi enorme, pe care nu și le mai putea controla, îi curgeau pe obrajii palizi. Lasă-mă, te rog. Oh, de ce a trebuit să mă aduci înapoi aici? Mai bine aș fi murit!

Vocea lui Dane era aspră și răgușită.

– Dar eu? Cum îți imaginezi că mă simt eu? Crezi că eu n-am blestemat ziua când te-ai întors aici? Crezi că nu mi-am dorit ca trecutul să fi fost mort și îngropat de o mie de ori? Dar nu este chiar așa de ușor, Lisa. Glasul lui devenise aproape o șoaptă. Ești ca o nebunie în interiorul meu, ca febra de care nu mă pot vindeca. Întinse o mână spre părul ei, cercetând șuvițele mătăsoase ca și când ar fi fost vreun material exotic, total necunoscut. Privirea lui se opri dureros pe buzele ei întredeschise. Dane spuse răgușit, cu o voce aproape de nerecunoscut: Doamne-Dumnezeule, Lisa, dă-mi înapoi liniștea sufletească!

Dane se înclină spre ea, iar gura lui o acoperi posesiv pe a ei, cu atâta forță de parcă ar fi vrut să-i soarbă toată dulceața.

Lisa începu să se zbată, dar trupul ei era țintuit pe pernele moi de greutatea corpului lui, iar ea nu se putea mișca decât înălțându-se și lipindu-se mai mult de el. Mâinile lui îi cuprinseră fața, dezmierdându-i linia fină a bărbiei, curba gâtului și atunci toată dorința de a se lupta cu el se topi sub atingerea lui pricepută.

Buzele lui se dezlipiră de ale ei și începură să-i sărute pielea ușor, repetat, făcând-o să-și dorească mai mult. Se opri apoi asupra lobului urechii și în locul de pe gât unde i se simțea pulsul.

Lisa icni. Mâinile i se strânseră convulsiv și cuprinseră capul lui Dane, trăgându-l cu insistență spre ea. Nimic nu mai conta în afară de excitația sălbatică pe care Dane o crea în interiorul ei. Amărăciunea și singurătatea ultimelor luni părură să dispară iar Lisa se simți din nou ca o tânără fată, abia ieșind din criza copilăriei, trăind experiența primei pasiuni fizice cu un bărbat pe care începuse să-l iubească cu toată inconștiența inimii ei tinere.

Această revelație o ameți. Toată viața ei își spusese că îl urăște. Dar nu era adevărat. Acum știa asta. Oh, la început nu-i plăcuse atitudinea lui superioară, dar părerile lui contaseră teribil de mult pentru ea. Chiar și numai un biet și întâmplător cuvânt de laudă o făcea să sară în sus de bucurie și, cu toate că aceste cuvinte fuseseră foarte rare, ea le păstrase în amintire.

Chiar și atunci când glumea cu Julie despre prietenele lui Dane, ea fusese conștientă de această suferință adâncă și intensă din sufletul ei.

Își spusese mereu că-l urăște, că violul lui plin de furie și dispreț îi veștejise floarea feminității, lăsându-i pe umerii fragili povara frigidității, povară de care nu avea să scape niciodată. Ori de câte ori un bărbat o sărutase sau încercase să se atingă de ea, Lisa se închisese în sine. Iar acum știa de ce.

În timp ce gura lui Dane o săruta pe a ei, în timp ce mâinile lui îi dezmierdau trupul, instinctul o purta orbește spre capitularea în fața pasiunii. Aceasta era puterea pe care o avea Dane asupra ei; chiar și atunci când el o rănea cumplit, ea era în stare să se târască la picioarele lui pentru un cuvânt tandru sau pentru o mângâiere. De asta fugise ea, de recunoașterea capitulării, de dorul pentru el care trecea până și peste brutalitatea de care Dane dădea dovadă.

Acum îl săruta și ea, buzele ei mișcându-se ușor și febril pe pomeții lui înalți și linia puternică a fălcilor. Acum se putea gândi la acel revărsat de zori cu regret în loc de amărăciune și înțelegea cât de diferit, cât de minunat ar fi putut fi.

Lisa gemu ușor în timp ce Dane își strecură mâinile sub pulovărul de lână și îi desprinse catarama sutienului. El îi atinse sânii de parcă ar fi fost flori iar ei se umflară și se treziră la viață sub degetele lui.

Dorința ei pentru el devenise o agonie. Lisa se mișcă disperată spre el, cu degetele înfipte în părul lui des, gustându-l, mirosindu-l și dorindu-și să i se dăruiască în cea mai intimă îmbrățișare care exista.

– Nu! gemu el deodată și se îndepărtă de ea. O privea cu ochii arzători. Părul umed îi atârna în șuvițe

dezordonate pe frunte. Lisa îi întoarse privirea, lăsându-l să citească în ochii ei semideschiși dorința ei puternică. Avea trupul languros și gura tremurătoare și dulce.

– Dane, șopti ea rugătoare.

El clătină din cap aproape cu violență, așezându-se pe cealaltă parte a canapelei, fără s-o atingă.

– Oh, Doamne, Lisa, ce facem noi? Probabil suntem nebuni! murmură el. Privea în jurul lui cu buzele strâmbate într-un râs batjocoritor. Suntem în biroul meu, spuse el sec. În orice clipă ar putea intra cineva. Cu toate astea tu mă faci să uit de toate, chiar și de simțul decenței.

Lisa se ridică țeapănă, încercând să-și bage la loc pulovărul în fustă, dar mâinile ei tremurau prea tare ca să îndeplinească chiar și o sarcină atât de simplă.

– Lasă-mă pe mine, spuse el hotărât.

Lisa rămase cu capul aplecat în timp ce el îi încheia și îndrepta hainele ca și când ar fi redevenit copil. Respirația lui caldă îi aburea obrazul plecat. Simți că el îi ridică părul încâlcit și își îngroapă fața în șuvițele lui înmiresmate. Lisa se înfioră, amintindu-și cum abia cu câteva zile înainte el se speriase de atingerea întâmplătoare a părului ei de parcă l-ar fi contaminat. El îi sărută curba netedă a gâtului cu buze moi și excitante, iar ea se întoarse plină de pasiune căutându-i gura.

Dane murmură ceva neinteligibil, după care se aplecă și o sărută din nou, explorându-i îndelung gura dulce care se lipea fără rezerve de a lui.

Când Dane o eliberă, capul ei căzu pe umărul lui.

– Trebuie să te am, spuse el cu o voce groasă și răgușită. Trebuie să ne avem unul pe celălalt. Știi asta, nu-i așa? Mi-ai intrat în sânge, Dumnezeu să ne ajute. Dane îi îndepărtă șuvițele de păr de pe față și o privi cu intensitate și întrebător din ochi. Vino la mine în noaptea asta, Lisa.

Ea nu-l putea refuza și nici propriile simțuri înnebunite. Așa că răspunse oftând ușor:

– Da, oh, da!

Dane se aplecă și își trecu gura peste a ei posesiv ca o promisiune, după care ieși repede din încăpere.

Lisa își ridică o mână și o lipi de buze ca și când ar fi vrut să păstreze pentru totdeauna ultimul sărut al lui Dane. Era aproape ametită. Ceea ce se întâmplase între ei depășea orice imaginație, iar acum ea avea nevoie de timp ca să se gândească și să înțeleagă tot.

Auzi voci apropiindu-se și se ridică repede în picioare, se îndreptă spre ușă și ieși afară în aerul rece. Era târziu după-amiază și se întunecase deja. Câțiva fulgi de zăpadă pluteau prin aer iar Lisa coborî treptele terasei fără să-i pese de frig.

Trebuia să evadeze, gândi ea. Nu putea da ochii cu nimeni, nu putea lua parte la nici o conversație normală acum când sentimentele ei erau atât de prinse într-un vârtej.

Julie era probabil prea absorbită de propriile afaceri ca să-i dea vreo atenție, dar Chas ar fi observat

că era distrată, gândi ea, ridicându-şi mâinile şi lipindu-le de obrajii îmbujoraţi.

Îşi dăduse seama că Dane nu spusese nici un cuvânt de dragoste. Vorbise de dorinţă, febră a sângelui, pasiune fizică, dar atâta tot. Ea se înfioră deodată, spunându-şi că aceasta se întâmpla din cauza vântului rece. Îşi cuprinse corpul cu braţele şi începu să se plimbe încet în jurul casei, la adăpostul ei.

Nu fi proastă, îşi spuse ea cu asprime. Dane nu caută o relaţie permanentă. Este vorba numai despre un leac care să-i vindece febra. Când va trece nunta şi se va întoarce la Londra, totul se va termina.

Dar cel puţin voi fi trăit această noapte şi voi trăi cu ajutorul ei oricât va fi nevoie. Poate că mă voi vindeca şi eu, poate că mă voi elibera din aceste lanţuri cu care el m-a cuprins încă de când l-am văzut prima oară. Am să-mi pot construi o viaţă a mea departe de aici, departe de el. Am mai făcut asta o dată şi am reuşit.

Dane va avea munca lui, casa asta şi pe Tina sau pe oricare altă femeie pe care o va considera potrivită.

Lisa se opri şi privi în gol înaintea ei în timp ce fulgii de zăpadă se lipeau de faţa ei ca nişte lacrimi îngheţate.

Intră din nou în casă însă pe uşa din spate, sperând să se strecoare sus ca să se schimbe pentru cină, dar holul era neobişnuit de aglomerat. Era şi Chas acolo, frumos şi calm în sacoul lui verde iar Dane se afla în spatele lui.

I se opri inima în loc când îl văzu. Oh, Doamne, cât îl iubesc! gândi ea neliniștită.

Ar fi vrut s-o privească, să-i zâmbească, să împartă cu ea secretul lor comun că în noaptea care urma vor fi împreună. Dar el nu-i zâmbi. Când îi întâlni ochii, ai lui erau reci, ca ochii unui străin.

Julie îi ieși înainte.

– Oh, iată-te, draga mea Lisa, doar n-ai ieșit afară în zăpadă fără haină? Ai să faci pneumonie până la nuntă. Nu-i de mirare că nu te-am putut găsi!

– M-ai căutat? Era o întrebare, gândi ea, dar ce mai conta? De fapt tot ce dorea cu adevărat să afle era de ce Dane părea un străin.

Julie râse.

– Prin toată casa. Ai primit un telefon de la cineva cu o voce foarte sexy, cineva care se numea Simon. Se pare că îi este dor de tine.

Lisa rămase nemișcată și spuse:

– Dar este imposibil! Nici nu i-am spus unde plec.

– Se pare că a făcut rost de adresă de la o persoană numită Dinah. A spus că sigur ai să-l ierți. Julie râse din nou. Ei bine, draga mea, cred că ai putea să pari ceva mai încântată. Nu-i plăcut să existe un biet om devotat care să te aștepte să te întorci?

Lisa se uită spre Dane și spuse:

– Fantastic. Acum dacă vreți să mă scuzați, am să mă duc sus să mă schimb.

– Dar n-ai de gând să-l suni? întrebă Julie mirată.

Lisa încleștă degetele pe balustrada de lemn.

– Mai târziu, poate, spuse ea și apoi urcă scările fără să privească înapoi.

Când ajunse în camera ei, se gândi că era evident că Simon îi dăduse de înțeles Juliei că erau foarte apropiați. Era clar că se supărase din cauza bruștei ei dispariții din viața lui și nu și-ar fi putut găsi un moment mai nepotrivit ca să atragă din nou atenția asupra lui. Lisa oftă. Bietul Simon, medită ea cu amărăciune. Fără îndoială că ar fi fost și mai supărat dacă ar fi realizat că în ultimele zile ea nici măcar nu se gândise la el. Nu avea absolut nici o importanță în viața ei și nici nu va avea vreodată, iar asta trebuia ca să-i explice, cât mai blând posibil, când aveau să se întâlnească din nou.

Făcu un duș și se schimbă la fel de repede ca pentru o ședință de pozat. Se fardă cu grijă, după care îmbrăcă o rochie din mătase neagră, destul de simplu croită. Își perie părul când acesta căzu ca o masă strălucitoare pe umerii ei și își puse în urechi niște clipsuri cu perle.

Când Lisa coborî în salon, Tony era deja acolo și chiar un observator întâmplător ar fi putut jura că el nu se simțea prea grozav. El și Julie erau lângă fereastră, angajați într-o conversație șoptită, dar evident plină de furie. Tony părea foarte supărat, iar Julie foarte rebelă. Lisa tresări când primi de la Dane un pahar cu sherry, după care îi mulțumi pe un ton formal. După ce își îndeplini îndatoririle de gazdă, el se întoarse tăcut și se îndepărtă. Lisa îi urmări silueta înaltă când se îndrepta spre Chas, care se afla în

cealaltă parte a încăperii. Încercă să se autoconvingă că răceala lui era justificată de dorința de a păstra discreția și că mai târziu, când vor fi singuri, totul va fi diferit. Lisa își încleștă pumnii între faldurile bogate ale rochiei. Oh, Doamne, fă să fie așa, gândi ea disperată. N-ar mai fi putut să suporte o nouă respingere din partea lui.

Lisa se îndreptă spre fereastră și rămase acolo privind în întuneric. Părea să ningă și mai tare ca până atunci. După un minut sau două, Julie i se alătură, îmbujorată și cu ochii neobișnuit de strălucitori.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă Lisa.

Julie râse scurt și amar.

– Nu mare lucru. Tony s-a supărat pentru că persoana cu covoarele a fost azi la apartament și eu n-am fost acolo.

Lisa o privi scurt și pătrunzător pe sora ei.

– Știai că omul acela va veni?

– Am uitat, ridică Julie din umeri.

– Oh, Julie! oftă Lisa. Cum ai putut uita așa ceva?

– Destul de ușor, după cum vezi, spuse Julie cu dezinvoltură. Mai am și alte lucruri pe cap decât blestematul acela de apartament, dar Tony, desigur, a luat totul ca un afront personal pentru că mama lui a fost acolo, fiind nevoită să-și amâne din cauza asta cine știe ce întâlnire și așa mai departe. În orice caz, covoarele au fost alese în mod corespunzător, așa că nu înțeleg de ce face atâta gălăgie pe chestia asta.

– Poate din cauza lipsei tale de interes față de noul tău cămin, spuse Lisa încercând să nu fie prea tăioasă. N-ar fi mai bine să-i spui lui Tony ce părere ai despre apartament și să încercați împreună să găsiți o soluție satisfăcătoare?

– Măcar de ar exista o asemenea soluție, mormăi Julie, mușcându-și buzele.

Urmărind-o pe furiș în timpul cinei, Lisa observă cu îngrijorare că ea și Tony abia vorbeau unul cu celălalt și că el avea întipărită pe chip o expresie jignită și posomorâtă, dealtfel foarte puțin atrăgătoare. Nu fu deloc surprinzător că imediat ce doamna Arkwright servi cafeaua, Julie anunță brusc că are o migrenă și că se duce să se culce.

La rândul lui, Tony murmură cu greu niște scuze și plecă la numai câteva minute după aceea. Dane se retrăsese deja în birou ca să rezolve niște hârtii, iar Lisa începu o partidă de șah cu Chas.

Tot el o învățase să joace cu câțiva ani înainte și era foarte mândru de talentul ei. În seara aceasta însă, Lisei îi fu imposibil să se concentreze, așa că Chas învinse fără nici o dificultate. Observând evidenta lui dezamăgire, Lisa se scuză și spuse că este obosită.

– Nimeni nu prea este în apele lui în seara asta, mormăi Chas, așezând piesele de șah la loc, în cutia lor. Sper că nu v-ați îmbolnăvit cu toții de gripă. Ce s-a întâmplat între Tony și Julie? Să nu-mi spui că nu s-au certat.

– Oh, nu cred că mare lucru, încercă Lisa să-l liniștească pe Chas. Este o perioadă grea pentru

amândoi. Julie este nervoasă ca orice fată înaintea nunții și din cauza asta sare în sus din orice.

– Nervoasă! spuse Chas ironic. Și de ce ar fi atât de nervoasă? Îl cunoaște pe Tony de o viață. Nu se schimbă nimic major. Este un băiat bun, de nădejde și niciodată n-am sperat că va avea bunul simț să se mărite cu el.

Lisa zâmbi și spuse ceva neutru, dar în sinea ei era departe de a fi convinsă că sora ei își găsise o pereche atât de potrivită până la urmă și se întrebă dacă Julie s-ar fi căsătorit dacă n-ar fi fost însărcinată. Indiferența și chiar antipatia ei față de noul cămin era din multe puncte de vedere irațională, dar în același timp, și lipsa de sensibilitate legată de această situație a lui Tony, era și ea supărătoare.

Când urcă, Lisa bătu ușor la ușa Juliei ca să vadă dacă sora ei mai este trează, dar nu primi nici un răspuns.

Se dezbrăcă încet și își puse halatul, fără să mai aprindă lumina în cameră. Apoi se așeză pe marginea patului și așteptă. Îl auzi pe Chas intrând în camera lui și apoi pe infirmieră urându-i noapte bună. Rămase pe loc ascultând cum zgomotele casei scad și apoi dispar, în timp ce inima ei bătea rar și tare. Dură o eternitate până nu se mai auzi nimic și abia atunci Lisa se mișcă. Când se ridică, picioarele îi tremurau foarte tare. Se duse din nou la ușa Juliei și îi șopti numele, dar nu primi nici un răspuns. Se întoarse și o luă repede și fără zgomot, ca o stafie, pe culoar.

Peste tot era întuneric și umbre și atâta liniște încât Lisa putea auzi fulgii de zăpadă lovindu-se de geamuri.

Când ajunse la ușa lui Dane se opri, în timp ce amintirile îi reveneau în minte cu violență, încercând să-și stăpânească respirația agitată.

Dar de această dată avea să fie altfel, gândi ea, plină de pasiune. Dane n-o iubea, dar cel puțin n-o mai ura, iar ea avea să se mulțumească cu atâta fericire câtă putea obține.

Fără nici un zgomot, apăsă clanța și intră în camera lui. Era întuneric, dar prin fereastră pătrundea suficientă lumină pentru ca Lisa să observe că patul mare era gol și nici nu fusese atins în noaptea aceea. Cuvertura era așezată în modul inconfundabil al doamnei Arkwright, iar pernele se aflau la locul lor.

Multă vreme, Lisa rămase încremenită ca o stâncă, după care ridică o mână și își atinse obrazul ca și când cineva ar fi lovit-o acolo, iar acum ea încerca să-și îndulcească durerea.

– Dane, spuse ea cu o voce care semăna cu un oftat.

Părăsi camera și străbătu coridorul până la casa scărilor. Când ajunse în hol, văzu lumină pe sub ușa biroului. O deschise brusc și intră fără să mai bată.

Lampa de pe birou era aprinsă și peste tot erau împrăștiate tot felul de hârtii. Totuși, Dane nu lucra. Stătea răstignit pe scaun, cu cravata și sacoul scoase și cu cămașa descheiată aproape până la talie. Avea mânecile suflecate și brațele puternice și musculoase

dezgolite. Părul negru îi atârna în dezordine pe frunte în timp ce privea fără să vadă paharul de whisky pe care-l avea în mână și sticla pe jumătate goală de pe masă.

– Ce este, Lisa? întrebă el foarte încet.

Ea nu-i răspunse imediat, ci rămase uitându-se fix la el, nevenindu-i să creadă. El bău ce mai rămăsese în pahar, după care îl umplu la loc. Apoi repetă:

– Ce este, Lisa? Voiai ceva?

– Am fost în camera ta. Întinse rugător mâinile spre el. Nu erai acolo, așa că am venit să te caut.

– Pot să te întreb de ce? Dane continuă să n-o privească. Avea vocea calmă și străină, de parcă ar fi fost mai absorbit de propriile gânduri decât de conversație.

– Știi foarte bine de ce, spuse ea înfierbântată. Mi-ai cerut să vin la tine, așa că sunt aici.

– Da, ești într-adevăr, spuse el rar. Totuși aș fi crezut să bunul tău simț ar fi putut să-ți arate că nesăbuita mea invitație din această după-amiază a fost contrazisă de... de alte evenimente și că nici nu am nevoie și nici nu-ți solicit prezența aici sau în patul meu.

Lisa tresări puternic.

– Dar de ce? șopti ea. De ce îmi faci asta, de ce ne faci asta?

– Dintr-o grămadă de motive. El ridică indiferent din umeri. N-am să te plictisesc enumerându-le pe toate, așa că să spunem numai că din cauza considerației, nepotrivite, ce-i drept, pe care o am

pentru acest biet fraier care te așteaptă la Londra. El crede probabil că merită să te aștepte, așa că ar fi mai bine să nu-l dezamăgești prea tare.

– Simon, te referi la Simon? Lisa nici măcar nu se mai gândea la acel telefon neașteptat pe care-l primise mai devreme. Dar el nu înseamnă nimic pentru mine.

– Trebuie să însemne ceva, din moment ce de obicei îți împarți viața cu el, spuse el sec.

– Viața mea? începu ea nevenindu-i să creadă, după care făcu o pauză, amintindu-și că mai demult îi dăduse lui Dane în mod deliberat impresia că ea și Simon locuiesc împreună. Înghiți în sec. Oh, înțeleg.

– Mă bucur că înțelegi. Dane o privi cu pleoapele pe jumătate lăsate. Făcu o grimasă batjocoritoare. Ai un chip încântător, Lisa, și un trup tentant, dar totul nu este decât fațadă. Nu este nimic în spatele acestui zâmbet și al acestor ochi frumoși; nici loialitate, nici feminitate, nici căldură. Din cauza asta te risipești în întâlniri întâmplătoare, pentru că știi că nu ai destulă profunzime ca să ai o relație adevărată cu un bărbat? De ce nu vrei să ieși din acest tipar? Dacă Simon te iubește...

– Nu mă iubește, îl întrerupse ea încet. Și nici eu nu-l iubesc pe el. După cum ai spus chiar tu, nu este decât o relație întâmplătoare.

Dar nu în sensul pe care ți-l imaginezi tu, adăugă ea în gând, cu inima sfâșiată. Niciodată în sensul acela.

Apoi continuă cu voce scăzută:

– Dane, imediat după nunta Juliei, am să plec și nu va mai trebui să mă vezi niciodată.

– Sunt perfect conștient de asta, crede-mă, spuse el aspru, iar ea tresări ușor. Trebuia să-și adune tot curajul ca să poată continua.

– Știu că întotdeauna ai avut o părere proastă despre mine, spuse ea. Niciodată nu ți-a convenit că am devenit membri ai familiei tale, eu și mama mea.

– Pe mama ta am învățat s-o accept. Dane trânti cu zgomot paharul pe birou și o parte din lichid se vărsă pe suprafața lucioasă.

– O să rămână urme pe lemn. Lisa privi în jurul ei. N-ai niște șervețele sau vreo cârpă?

– Încerci să mă convingi de talentele tale domestice? o ironiză el. Nu ține, Lisa, așa că păstrează distanța... și încheie-te mai bine la halat, adăugă el puțin răstit. Se pare că s-a desfăcut puțin.

Lisa se supuse, îmbujorându-se toată.

– Memoria mea funcționează perfect, continuă el după o scurtă pauză. Îmi amintesc exact cum arăți goală. Este o imagine pe care am păstrat-o în minte timp de doi ani, Dumnezeu să mă ajute. Așa că nu este nevoie să pozezi în vampă. Păstrează-ți trucurile ieftine pentru aparatul de luat vederi și pentru prietenul tău, fotograful. Ar trebui să deschideți o piață nouă.

Lisa se înlănțui cu propriile brațe ca și când ar fi vrut să se apere de disprețul din vorbele lui.

Dane continuă nemilos:

– Tocmai ai vorbit despre mama ta. Ce-ar fi gândit Jennifer dacă ți-ar fi văzut pozele împrăștiate prin

toate revistele posibile? De exemplu poza aceea în care erai îmbrăcată în niște bikini aurii aproape invizibili. Ce-ar fi spus dacă și-ar fi văzut fetița, mândria și bucuria ei, expusă privirilor lacome ale tuturor? Nu s-ar fi întrebat de unde ai învățat să-ți umezești buzele și să te uiți la aparatul de fotografiat de parcă ai promite din ochi Paradisul de pe pământ?

– La tine mă uitam, Dane, șopti ea.

– La mine? El râse sălbatic. Și de ce asta, Lisa? Ce mă face atât de important printre atâția alții?

Vocea ei deveni deodată amară.

– Este o tradiție să-ți amintești mereu de bărbatul cu care ai făcut prima dată dragoste. Dumnezeule, dragoste! Își lăsă capul pe spate și se uită fix la el. Ai vorbit despre mama și despre ce ar fi crezut ea despre viața de fotomodel. Dar ce-ar fi gândit despre tine, Dane, dacă ar fi trăit să afle că m-ai violat?

– Bine gândit, Lisa, spuse el sardonic. Dar nu și convingător. Porcul ăla pervers de Laurie Hammond nu s-a ostenit în viața lui cu o virgină, iar petrecerile pe care le dădea erau deja notorii. Dacă brigada împotriva drogurilor n-ar fi făcut raidul acela la locuința lui, sunt sigur că s-ar fi găsit câțiva localnici care să-și facă singuri dreptate. Și după ce te-ai înhăitat cu un asemenea ticălos, îndrăznești să pretinzi că ești nevinovată?

– Cine ți-a spus că m-am înhăitat cu el? întrebă ea furioasă. Bârfe, zvonuri și aluzii. Dar pot să bag mâna-n foc că nimeni nu a pomenit numele meu. Nimeni nu ți-a spus că Lisa Grayson a fost la una

din petrecerile de la casa Hammond, pentru că nimeni n-ar fi putut spune așa ceva, Dane. Pentru că eu n-am fost niciodată acolo, în afară de o singură dată, într-o după-amiază când m-am dus să-i avertizez... Lisa se opri, conștientă că intrase pe un teren periculos.

– Ca să-i avertizezi? Că va urma o razie? Că se forma deja un comitet local împotriva lor?

Ea ridică disperată din umeri.

– Că, după cum ai spus tu, deveniseră notorii.

– Cât spirit critic din partea ta, o ironiză el. Chiar te aștepți ca eu să cred basmul ăsta?

– Are vreo importanță? întrebă Lisa epuizată. Orice ți-aș spune despre mine, tu tot ai să crezi ce poate fi mai rău. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum. Lisa râse scurt. Doamne, ar fi trebuit să mă obișnuiesc! Ce proastă am fost când am crezut că lucrurile pot fi altfel!

– Un punct de vedere nerealist, desigur. Dane termină băutura care-i mai rămăsese. Chiar dacă te-aș fi avut în noaptea asta, mai devreme sau mai târziu Simon, sau altul, ar fi intervenit între noi, iar eu n-am de gând să devin unul dintre trofeele din lungul șirag pe care-l porți la centură, draga mea.

– Fii atent, dragul meu. Era rândul ei să fie ironică. Sună periculos, ca un semn de slăbiciune.

– Dacă este, spuse el calm, privind-o în ochi, atunci sunt sigur că am să pot trece peste această slăbiciune. Acum poate vrei să te întorci în camera ta, iar de mâine ne vom purta ca și până acum și vom pretinde că nebunia din după-amiaza trecută nici n-a existat.

– Este chiar atât de simplu? întrebă Lisa zâmbind ciudat. Ce bine pentru tine! Dar eu nu pot uita chiar atât de ușor. De fapt, în ultimii doi ani n-am făcut altceva decât să mă lupt cu amintirile. Acum nu mai pot lupta. Eu... te doresc, Dane.

În timp ce vorbea, își dezlegă cordonul și își trase halatul de pe umeri. Halatul căzu pe covor, la picioarele ei. În ochii ei se putea citi adevărul, dorința ei întreagă și aerul umil prin care se ruga ca el să simtă la fel.

Dane nu se clinti. Era nemișcat ca o statuie.

– Bineînțeles că nu este chiar atât de simplu, spuse el cu o voce mai profundă decât de obicei. Dacă aș spune că nu sunt tentat, ar însemna să fiu ori sfânt, ori mincinos, iar eu sfânt n-am fost niciodată, după cum ai avut chiar tu ocazia să-ți dai seama. Dar este o problemă de priorități, iar ale tale se pare că au altă ordine. Acum îmbracă-te și ieși afară de aici.

Lisa rămase o clipă încremenită, nevenindu-i să creadă că ratase din nou. Era aproape absurd, gândi ea uluită. Cunoștea bine efectul pe care-l producea asupra majorității bărbaților care se uitau la ea. În ochii lui Simon se citea o foame greu de reținut, ori de câte ori se afla în aceeași încăpere cu ea. Și totuși stătea acolo, goală, în fața lui Dane, iar asta nu conta deloc. El o respinsese din nou.

Se aplecă repede și își recuperă halatul și se înfășură în el cu grație și cu un soi de demnitate patetică, în timp ce încerca din răsputeri să-și controleze emoțiile.

Dane se ridică în picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! spuse el cu o voce extraordinar de încordată. Stăpânirea lui de sine se clătina, iar ea știa asta. Dar această stăpânire nu cedase iar ea nu mai putea găsi la Dane decât respingere, așa cum se întâmplase de fapt întotdeauna.

Fără un cuvânt, Lisa se întoarse și părăsi camera. În timp ce urca scările se simțea amorțită. Avea numai o senzație de sufocare în zona gâtului iar ochii îi ardeau teribil. Dar nu voia să plângă. Vărsase deja prea multe lacrimi.

Mai târziu, gândi ea detașată, îi va fi rușine că i se oferise așa lui Dane. Dar nu acum. Acum nu se mai putea gândi decât la cum să fugă, de această casă și de acest bărbat, pentru totdeauna.

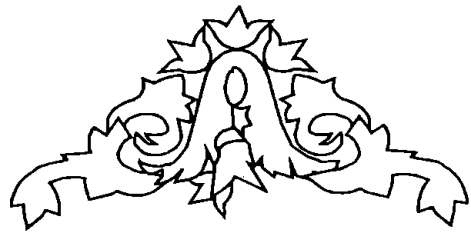

CAPITOLUL IX

Lisa intră pe întuneric în camera ei și rămase pe loc, încercând să-și pună ordine în gândurile care i se învârteau nebune prin minte, gânduri pe care trebuia neapărat să le canalizeze într-o direcție concretă și comună, decisivă.

Dar ce să facă? gândi ea. Era imposibil să plece acum. Trebuia măcar să aștepte să se facă lumină afară și să ajungă într-un fel de Leeds, de unde să ia primul tren spre Londra. Trebuia să se gândească la o poveste care să-l satisfacă pe Chas și va trebui să-i spună și Juliei că nu mai putea rămâne la nuntă, să găsească o explicație convingătoare pentru absența ei. Desigur, nu adevărul. Asta era de asemenea imposibil.

Când auzi un geamăt estompat, avu impresia pentru o clipă că vine chiar de la ea. Își duse mâna la gură, încercând să perceapă din nou zgomotul pe care tocmai îl auzise.

Lisa realiză că zgomotul provine din camera alăturată. Se încordă, ascultând cu foarte multă atenție. Probabil că nu era nimic, încercă ea să-și spună. Poate un coșmar. Uneori oamenii țipă când au vise urâte. Dar plânsul Juliei deveni din ce în ce mai puternic și mai persistent.

Lisa oftă adânc și chiar simți o oarecare ciudă. Ea era teribil de nefericită și totuși Julie era cea care plângea în noapte, iar ea, Lisa, trebuia să se ducă s-o calmeze și s-o consoleze așa cum făcuse de atâtea ori de când erau copii.

Veioza din camera Juliei era aprinsă iar ea stătea întinsă în pat, tremurând toată și cu fața pe jumătate ascunsă în pernă. Lisa se așeză pe marginea patului și-i puse o mână timidă pe umăr, observând cu adâncă mirare că Julie era complet dezbrăcată.

Lisa își depăși nodul din gât și întrebă cu o voce foare blândă:

– Draga mea, ce este? Te rog, spune-mi.

– Nu pot, gemu Julie. Nu pot să spun nimănui.

Lisa oftă din nou.

– Dar nici nu poți să continui să-ți porți singură în spate povara secretului tău. Ce este? Făcu o pauză, amintindu-și de mânia de pe chipul lui Tomy în timpul cinei și de furtuna care plutea atunci în aer. V-ați certat?

Urmă o tăcere, după care Julie se ridică puțin, aruncându-și brațele pe după gâtul Lisei și lipindu-și fața udă de lacrimi de umărul ei.

– Da, se văită ea, tremurând din ce în ce mai tare. Da, și oh, Lisa, nu pot să îndur! N-am să-l mai văd niciodată.

Lisa își mușcă buzele.

– Julie, dragostea mea, asemenea lucruri se întâmplă frecvent înaintea nunții. Sunt sigură că nu

este nimic cu adevărat serios. Am văzut că nu erați în termeni tocmai buni, dar...

– Este adevărat, insistă Julie aproape isterică. Mi-a spus că nu trebuie să ne mai întâlnim. El spune că a fost o nebunie. Aproape că i-am spus despre copil. Am vrut să-i spun, dar n-am găsit cuvintele.

– Vrei să-i spun eu?

Urmă o scurtă pauză și apoi Julie clătină din cap.

– Nu, spuse ea amărâtă.

– Dar nici el nu poate să scape chiar așa de ușor de responsabilități, spuse Lisa pe un ton tăios. Nunta este foarte aproape. Ce va crede familia lui?

– Familia lui? Julie râse sacadat și strâmb. Te referi la familia Bainbridge, nu-i așa? Tu crezi că eu vorbesc de Tony?

– Desigur. Lisa simți deodată că i se face frig, de parcă ceva foarte vag până atunci prindea formă, o formă înfricoșătoare. Nu asta mi-ai spus tu? Că te-ai certat cu Tony?

Julie clătină încet din cap, uitându-se cu ochii plini de lacrimi la Lisa.

– Este vorba de James, spuse ea cu răsuflarea tăiată. James Dalton. Îl iubesc de peste un an. Dar ea n-o să-i dea drumul niciodată. James îi aparține, la fel ca toate celelalte bunuri pe care le-a cumpărat cu banii tatălui ei. El n-are absolut nimic al lui. Chiar și casa este pe numele ei. Cuvintele se rostogoleau chinuite, iar Lisa le asculta stupefiată. James n-o iubește. Celia îl tratează ca pe un gunoi. Îl condamnă

până și pentru faptul că n-a avut copii, ea spune că este vina lui. Dar eu știu că greșește.

– Oh, Doamne, murmură Lisa, înghițind în sec. Julie, tu încerci să-mi spui că James este tatăl copilului?

– Da, răspunse Julie simplu și cu oarecare mândrie.

– Dar Tony, ce caută el în toată povestea asta? întrebă Lisa înnebunită.

Julie ridică din umeri.

– Tony voia oricum să se însoare cu mine. Eu nu-l puteam avea pe James și aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.

– Dar nu poți face așa ceva, spuse Lisa repede și cu insistență. Simțul tău de decență, de moralitate, nu ți-a spus că nu te poți mărita cu un bărbat ca să-l faci tatăl copilului altcuiva?

– Dar Tony vrea să se însoare cu mine. Julie se încruntă. Dintotdeauna se ține de capul meu. El este fericit, așa că pentru ce atâta agitație?

– Nu părea prea fericit în seara asta.

– Oh, asta. Julie ridică din nou din umeri. N-a fost nimic important. Va trebui numai să fiu drăguță cu el, atâta tot. O să se obișnuiască.

– Deci în timp ce de fapt ar fi trebuit să alegi covoarele, presupun că erai la una din întâlnirile tale cu James. Și îmi imaginez că tot așa se explică și plimbările tale matinale, spuse Lisa supărată. Îmi dai voie să te întreb, așa, din curiozitate, de ce ai vrut să mă arunci pe mine în brațele lui?

Julie își mușcă buza de jos. Părea foarte tânără iar Lisei îi veni să-i dea o palmă.

– Celia bănuia ceva. Aproape că îl acuza pe James că are o legătură... așa că...

– Așa că te-ai gândit să mă faci pe mine ținta suspiciunilor ei justificate, continuă Lisa ideea. Îți mulțumesc foarte mult! Nu prea o să te pot invidia dacă Celia va afla adevărul. Probabil o să te sfâșie.

– Doar n-ai să-i spui? Lisa, promite-mi...

– N-am să suflu o vorbă. Lisa se ridică în picioare. Am să plec mâine dimineață cu primul tren.

– Din cauza asta? întrebă Julie mirată.

– Din motive personale.

– Dar dacă pleci, n-ai să fii aici la nuntă.

– Julie! Lisa se întorsese să plece, dar acum se răsuci brusc spre sora ei. Ești nebună? Doar nu intenționezi să faci totuși această căsătorie. Nu se poate să faci așa ceva. Nu-l iubești pe Tony, asta este mai mult decât evident, chiar dacă la început eu n-am vrut s-o cred. Ți-ai bătut jos de propria viață, dar n-ai voie să-l amesteci și pe el în ea. N-ar fi drept.

– Dar trebuie să mă mărit cu el! țipă Julie intrând în panică. Dar copilul? Ce-aș putea face?

Lisa oftă și se așeză din nou pe pat, luând mâinile tremurătoare ale Juliei în ale ei.

– Ar trebui să începi să-ți controlezi propria viață, în loc s-o lași pe ea să te controleze, spuse ea mai aspru ca de obicei. Nu poți să fugi și să te ascunzi în spatele altora. În afară de asta, mai este și partea practică. Te-o fi iubind Tony ca pe ochii din cap, dar

nici prost nu e. Dacă nu ați fost deja amanți, atunci el nu va putea accepta că acest copil este al lui și după câte am înțeles de la tine, până acum nu te-ai culcat încă cu el. Ai făcut-o?

Julie se uită în pământ, dar cu o expresie rebelă pe față.

– Nu, mormăi ea în cele din urmă. Tremura destul de tare și se agățase convulsiv cu degetele de marginea patului. Lisa, sunt atât de speriată! Te rog, ajută-mă! Ce să fac?

– Ai putea veni cu mine la Londra, spuse Lisa șovăitoare. Este ceva loc în apartament, cu toate că va fi puțin cam aglomerat. Și te-aș putea întreține eu, măcar până la nașterea copilului. Primesc de la tatăl tău o alocație, de care nu m-am atins absolut deloc. Am putea folosi acum acești bani.

– Nu pot face asta, Lisa, șopti Julie făcând ochii mari. Ar afla toată lumea și eu n-aș putea îndura așa ceva.

– Va trebui totuși să iei odată lucrurile așa cum sunt, replică Lisa obosită. Te-ai gândit vreodată ce se va întâmpla când Tony o să afle de sarcina ta și o să facă niște calcule?

– N-o să afle, spuse Julie, însă nu prea convinsă. Dar nu pot contramanda nunta, Lisa. Trebuie să înțelegi asta. Tata încă nu și-a revenit complet. Șocul o să-l îmbolnăvească din nou.

Vocea Juliei se mai înviorase, ca și când tocmai își găsise o justificare, gândi Lisa tristă. Oare Julie credea cu adevărat că mai putea câștiga ceva

protejându-l acum pe Chas de un scandal, când de fapt, în viitor îl așteptau necazuri mult mai mari?

Lisa încercă să vorbească foarte calm:

– Nu mă mai pot certa cu tine, Julie. Mai vorbim mâine dimineață, înainte să plec. Pot conta pe tine să mă duci cu mașina până la Leeds? De acolo am să iau trenul.

– Sigur că da, o asigură Julie, după care ezită. Da, dar eu n-am să vin cu tine, Lisa. Pur și simplu nu pot.

Lisa se sili să zâmbească.

– Atunci n-am să mai spun nimic despre asta. Dar trebuie să te gândești la ceea ce ți-am spus, Julie. Nu se poate să ruinezi viața altora numai ca să te protejezi pe tine.

Lisa se întinse pe pat, dar îi fu imposibil să adoarmă. Se hotărî să se gândească la Julie pentru că asta punea o barieră între ea și imaginea lui Dane. Agonia din sufletul ei aștepta cea mai mică ocazie ca să se dezlănțuie, iar Lisa nu putea accepta asta. Așa că rămase culcată în întuneric, întrebându-se de ce nu ghicise adevărul despre Julie când avusese atâtea indicii la dispoziție.

Poate că, până la urmă, faptul că o protejase atât de mult pe sora ei vitregă nu fusese benefic, gândi Lisa amărâtă. În loc să ia pe umerii ei toată vina lui Julie, poate ar fi fost mai bine să-i spună lui Dane că sora lor obișnuia să ia parte la petrecerile familiei Hammond. Lisa încercase s-o ferească pe Julie de mânia lui Dane și nu reușise decât s-o atragă asupra ei.

Totul ar putea fi atât de diferit, gândi Lisa. Totuși acum Julie cea iubită și protejată avea impresia că se afla deasupra obișnuitelor legi morale ale societății

Ne-am purtat cu toții cu mănuși cu ea pentru mult prea multă vreme, recunoscu Lisa în sinea ei, privind pe fereastră cum se revarsă zorii cenușii ai zilei care tocmai începea.

Imediat ce se lumină, Lisa își făcu repede bagajele, așezând ordonat și mecanic în valiză hainele pe care le adusese cu ea. Ninsoarea se oprise în timpul nopții, dar peisajul de afară părea ostil și străin în mantia lui albă. Lisa își mușcă buzele până la sânge, temându-se că până la urmă nu va putea pleca. Atunci auzi cum sună lăptarul și ceva mai târziu poștașul și se mai relaxă. Cel puțin drumurile erau accesibile, chiar dacă condițiile de circulație erau departe de a fi ideale.

Așteptă în camera ei până când mașina lui Dane părăsi curtea, după care coborî și își luă micul dejun compus din pâine prăjită și cafea. După ce termină, se îndreptă spre camera lui Chas. Îl găsi îmbrăcat și așezat pe scaunul lui cu rotile, puțin încruntat asupra rebusului din fața lui. Tocmai primea posomorât pastilele pe care infirmiera era hotărâtă să i le administreze. Când ea intră, Chas se lumină la față.

– Iată-te, scumpa mea. Se pare că nunta Juliei va fi albă din toate punctele de vedere.

– Da, nu-i așa? spuse ea calmă. Dar se pare că eu nu voi participa. Am primit azi-dimineață o scrisoasre de la agentul meu. Este vorba despre un contract – unul foarte important – care însă nu mă poate aștepta

prea mult. Dacă nu mă întorc chiar azi la Londra, am să-l pierd.

– Asta ar fi așa de cumplit? Chas părea rănit, iar Lisa se simți deodată teribil de vinovată.

– Dar e viața mea, sublinie ea cu blândețe.

– Chiar voiam să-ți vorbesc despre asta, spuse Chas repede. Nu trebuie să muncești ca să te întreții, Lisa. În ciuda recesiunii, pot să-mi întrețin familia, slavă Domnului. Și dacă Julie o să plece, casa o să fie goală. Speram ca tu să rămâi aici.

– Nu pot, spuse Lisa cu voce spartă. Trebuie... trebuie să plec la Londra. Locul meu nu este aici, Chas. Sunt o intrusă și asta voi fi întotdeauna. Te iubesc și am să-ți fiu întotdeauna recunoscătoare, dar este mai bine pentru toată lumea dacă plec, trebuie să crezi asta.

Plină de tact, infirmiera părăsise camera. Chas se înclină puțin, destul de îngrijorat.

– Draga mea, nu vreau să fiu indiscret, dar este vorba de Dane, nu-i așa? Știu că poate fi foarte dur. Te-a jignit? Am să vorbesc eu cu el...

– Nu, te rog. Lisa încercă să reziste privirii rugătoare a tatălui ei vitreg. Nimeni nu putea spune sau face nimic. Este mai bine să stăm departe unul de celălalt, atâta tot. N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată aici. Făcu o pauză. Îmi pare rău.

– Și mie, spuse Chas binevoitor. Mai rău decât îți poți imagina. Dar trebuie să-ți trăiești viața ta, Lisa, iar eu n-am dreptul să mă amestec în ea. Chiar trebuie

să pleci înainte de nuntă? Julie și toată lumea se vor supăra.

– Lui Julie i-am explicat deja, spuse Lisa încet. Cred că a înțeles. Iar eu nu mă pot amesteca în viața ei și nu pot să-ți spun că nunta nici n-ar trebui să aibă loc, gândi Lisa nefericită. Julie trebuie să facă ce este mai bine pentru ea, iar eu nu pot decât să mă rog să nu distrugă prea multe vieți în drumul ei.

Când Lisa se întoarse în camera ei, Julie o aștepta.

– Ai vorbit serios, nu-i așa? întrebă ea, arătând spre valiza Lisei. Chiar vrei să pleci. Din cauza mea?

– Nu numai, spuse Lisa intenționat evaziv.

Julie o privi dureros de neliniștită.

– Ți-ai luat rămas bun de la tata? I-ai... i-ai spus?

– Nu, spuse Lisa și oftă când văzu expresia de ușurare de pe chipul Juliei. Din partea mea, secretul tău este în siguranță.

– Ești un înger! Julie o sărută repede pe obraz. Totul o să se rezolve, Lisa, ai să vezi.

– Ai un talent special să te amăgești singură, spuse Lisa pe un ton amar. Dar hai să nu mai discutăm. Riști să mă duci cu mașina sau, mai bine, să chem un taxi?

– Oh, nu-s probleme cu zăpada, spuse Julie neglijentă. Apoi făcu o scurtă pauză. Nu mai vrei să spui la revedere la nimeni?

– Nu. Lisa evită s-o privească în ochi pe sora ei.

Julie ridică din umeri.

– Atunci hai să mergem. Vocea ei părea nonșalantă dar privirea pe care i-o aruncă Lisei era evident jenată.

În timp ce pornea mașina din fața casei, Lisa se gândi că pentru prima oară în viața lor, Julie era încântată s-o vadă plecând. Lisa știa deja prea multe.

În vreme ce mașina se deplasa pe drumurile acoperite cu zăpadă, cele două surori abia schimbară câte o vorbă neutră. Lisa fu încântată să constate că Julie se concentra asupra drumului și că risca mult mai puțin decât de obicei. Drumul era drept, străjuit de pereți de piatră și șanțuri adânci. În spatele pereților se vedeau turme de oi, maro și cenușii pe albul orbitor al zăpezii.

Așteptând într-o intersecție o altă mașină care avea prioritate să treacă, Julie spuse deodată:

– Ce ciudat, uite-l pe Dane.

– Unde? întrebă Lisa speriată privind afară. Nu se poate. Doar s-a dus la serviciu. Eu l-am văzut plecând.

– Poate că a uitat ceva și s-a întors. Înainte ca Lisa să poată spune ceva, Julie claxonă și îi făcu cu mâna lui Dane. Ne-a văzut, adăugă ea satisfăcută.

Lisa își înăbuși un geamăt.

– Nu opri, spuse ea cu insistență.

– Poftim? Dar el oprește. Este evident că vrea să vorbească cu noi.

– Ei bine, eu nu vreau să vorbesc cu el. Julie, pentru numele lui Dumnezeu, nu opri, te rog! Exclamația puternică gâtui vocea Lisei, iar Julie oftă, puțin mirată.

– Oh, foarte bine. Dar n-o să fie prea încântat. Julie apăsă pe accelerație și mașina țâșni înainte.

Lisa se ghemui pe locul ei, dar următoarele cuvinte ale Juliei o făcură să tresară.

– Ne urmărește!

– Dar este ridicol.

– Vrei să-l lăsăm în urmă? Pot să încerc, dacă vrei. Julie acceleră din nou.

– Nu, nu! se sperie Lisa.

Julie privi în oglinda retrovizoare.

– A aprins farurile. Este clar că vrea să oprim. Fata chicoti. Ei, hai să ne distrăm puțin.

Mașina rula acum cu o viteză teribilă.

– Julie, pentru numele lui Dumnezeu, încetinește! strigă Lisa.

– De ce aș face-o? întrebă ea nepăsătoare. În definitiv, tu erai cea care nu voiai să vorbești cu el.

– Dar nu putem să fim mai rapide decât el, nici dacă drumul ar fi impecabil. Lisa privi alarmată kilometrajul.

– Oh, nu te mai agita atâta, oftă Julie. Nu-i decât puțină zăpadă. Nu este deloc înghețat.

În timp ce vorbea, mașina începu să se legene și să alunece într-o parte. Lisa o văzu pe Julie, albă ca varul, trăgând de volan. Încercă s-o avertizeze, dar cuvintele i se opriră în gât. Mașina se izbi de parapet și apoi alunecă în șanț. Lisa simți că ceva îi izbește capul, după care totul se întunecă.

*

* *

Lisa văzu o undă de lumină străbătând întunericul și auzi niște voci, însă de undeva de la mare distanță.

Încercă să răspundă pentru că i se păru că-și aude numele, dar nu reuși să scoată nici un sunet pentru că mușchii gâtului nu voiau s-o asculte. În cele din urmă îngăimă ceva, iar asta păru să satisfacă vocile, pentru că ele tăcură, iar Lisa adormi din nou.

Se trezi încet, conștientă de o durere îngrozitoare la tâmplă, însoțită de o amorțeală generalizată în tot corpul. Prima persoană pe care o văzu lângă ea fu Chas. Ea se afla pe un pat dintr-o cameră ciudată, probabil o rezervă dintr-un spital.

Lisa îi zâmbi lui Chas, folosindu-și cu greu mușchii faciali.

– Mă simt ca o rană ambulantă, spuse ea.

Chas îi luă mâna.

– Ai să te mai simți așa încă o zi sau două, spuse el. Blestemata aia de mașină s-a răsturnat.

Lisa voia să-l întrebe cum ajunsese acolo când brusc, își aminti tot și scoase un țipăt scurt.

– Julie... Julie ce face?

– O să fie bine, spuse el cu greu, după o pauză, iar Lisa îl privi și citi pe fața lui toată durerea și îngrijorarea din lume.

– A pierdut copilul, nu-i așa? întrebă Lisa timid.

– Așa e. Încerc mereu să-mi spun că este mai bine așa, în condițiile date. Aș vrea însă s-o și cred. Chas ezită puțin. A fost o lovitură teribilă pentru Tony. Am anulat nunta, bineînțeles. Oricum ar fi trebuit amânată, dar acum nu mai poate avea loc sub nici o formă. Tony s-a oferit să vină s-o vadă, dar eu mi-am

dat seama că n-ar face-o din tot sufletul, așa că e mai bine să nu vină.

– Așa cred și eu, spuse Lisa. Eu am încercat să-i spun...

– Ai știut că nu Tony este tatăl copilului? Tonul tăios al lui Chas spunea multe despre încordarea care-l stăpânea.

– Da, am știut. Mi-a spus Julie. Lisa așteptă următoarea întrebare, dar aceasta nu veni.

– Mă simt vinovat din multe puncte de vedere. Nu a fost un copil prea puternic, iar eu i-am cedat mai des decât ar fi trebuit. Chas înghiți în sec. Dacă Jennifer a mea, dacă mama ta ar fi trăit, poate ar fi fost altfel. Julie o iubea și ținea cont de părerile ei. Dar așa cum a fost, am protejat-o cu toții, i-am găsit mereu scuze, când ar fi trebuit să luăm o atitudine mai fermă. Clătină din cap, tot fără să-i vină să creadă. Chiar era în stare să-l păcălească pe bietul băiat să se însoare cu ea. S-a comportat ca și când moralitatea ar fi fost ceva ce trebuia respectat numai de către ceilalți. Asta îmi este cel mai greu să suport.

Chas avea nevoie să vorbească. Lisa știa asta și tot ce putea face era să-l asculte, dar în cele din urmă apăru domnișoara Henderson și îl luă înapoi la Stoniscliffe. Lisa avea o durere de cap îngrozitoare.

Rămasă din nou singură, se așeză mai bine în perne și închise ochii. Câteva lacrimi fierbinți i se rostogoliră pe obrajii palizi.

– Îți plângi frumusețea distrusă? întrebă Dane cu un glas aspru.

Lisa deschise repede ochii și gemu speriată, uitându-se la el. Oare de când stătea acolo și o privea cum plânge? se întrebă ea.

Apoi înțelese cuvintele rostite de el. Ridică o mână și își atinse bandajul de pe frunte.

– Lasă aerul ăsta disperat, continuă vocea aspră. Nu este o rană gravă. Mi s-a spus că nici măcar nu vei rămâne cu cicatrice. Iar ai scăpat ieftin, Lisa!

– Nu, șopti ea. Oh, Doamne, nu!

Dane îi prinse încheietura mâinii iar Lisa țipă scurt.

– Unde naiba voiai să pleci azi-dimineață? întrebă el cu răceală. Cum ai reușit s-o convingi pe Julie să te ducă în asemenea condiții cu mașina? Știi foarte bine că nici pe vreme bună nu conduce extraordinar. Dar asta n-a contat pentru tine, nu-i așa? Fuga este singurul tău răspuns și n-a avut importanță pentru tine că în afară de viața ta ai riscat și viața Juliei.

Lisa închise ochii, ca să nu-i mai vadă pe ai lui. Dane o socotea vinovată pentru ceea ce se întâmplase. Credea că ea o îndemnase pe Julie să accelereze. Lisa ar fi vrut să se apere, dar o durea prea tare capul și era prea slăbită.

– N-am vrut să se întâmple nimic din toate acestea, spuse ea pe un ton anemic.

– Oh, asta cred. Dar nu poți scăpa întotdeauna de responsabilități, afirmând că ai avut intenții bune. Ai distrus viața Juliei.

– Aș putea fi eu răspunzătoare de asta? Ar fi vrut să-și cuprindă capul cu mâinile, dar știa că el ar fi interpretat asta ca o încercare de a-i provoca mila.

– Al cui exemplu l-a urmat Julie în anii adolescenței? Al tău, Lisa, numai al tău. Întotdeauna te-a admirat. Știa de relația ta cu Laurie Hammond? I se părea oare romantică? Și toate legăturile tale sordide de la Londra – i se păreau grozave? Oh, da, tu i-ai servit drept exemplu, numai că Julie n-a fost suficient de abilă ca să evite consecințele acțiunii ei. Ai făcut o fetiță nevinovată să creadă că se poate face dragoste cu oricine i se pare extraordinar.

Cuvintele lui cădeau ca niște lovituri de ciocan peste inima ei, iar Lisa se clătină sub acest tir susținut.

– Viața Juliei este pur și timplu distrusă iar tu nu te-ai ales decât cu o amărâtă de zgârietură. Totul se repetă la nesfârșit. Acum înțeleg de ce ținea atât de mult să vii aici, de ce erai singura care o putea ajuta. Pentru că tu puteai găsi o soluție, nu-i așa, Lisa? O ieșire din încurcătura în care se afla. Poate cunoșteai vreo clinică unde să poată face o întrerupere de sarcină fără să i se pună prea multe întrebări. Tu ai fost cea care a sfătuit-o să facă această căsătorie și să ia bietei familii Bainbridge tot ce avea.

– Nu, murmură ea slab. Gura îi ardea și era uscată și amară. În fața ochilor îi dansau numai lumini și culori. Dane parcă plutea undeva deasupra ei, mânia din ochii lui chinuindu-i sufletul. Încercă să găsească butonul soneriei de lângă pat, dar nu mai avea putere în degete. Întunericul o învălui din nou, numai că de această dată, ea se bucură. Ultimul lucru pe care-l văzu era amărăciunea din ochii lui Dane, după care, țipând fără glas, Lisa se cufundă în abis.

Deveni vag conștientă de niște zgomote și agitație. Apoi simți o înțepătură în braț, după care căzu recunoscătoare într-un somn adânc, efect al injecției care i se făcuse.

Când deschise iar ochii, descoperi că afară era o zi luminoasă și rece, cu un cer albastru și cu un soare cu dinți care strălucea printre țurțurii de gheață care atârnau la fereastra ei. Aproape ca și când ar fi așteptat un semnal, ușa se deschise și infirmiera intră aducând un lighean și un prosop.

– Vă simțiți mai bine, nu-i așa? întrebă ea veselă. Doctorul Simms spune că după noaptea trecută va trebui să mai rămâneți câteva zile la noi, sub observație. Și dacă vedem că vă mai supără așa, nu veți mai primi nici vizitatori.

Auzind acest avertisment, Lisa zâmbi trist.

– Puteți lăsa ligheanul, spuse ea. Mă descurc eu singură.

– Ei bine, dacă sunteți așa sigură. Tânăra infirmieră se uită neliniștită la ceas. Este ora de vizită și azi am cam rămas în urmă. Ceva mai târziu o să vină cineva să vă panseze din nou.

Femeia ieși, lăsând-o pe Lisa să se bucure de baia sumară pe care reuși să și-o facă. Azi o durea mai puțin capul și, în general, se simțea ceva mai bine.

Adevărata durere, adâncă și violentă, era în sufletul ei și creștea pe măsură ce-i reveneau în minte cuvintele acuzatoare ale lui Dane. Întotdeauna el crezuse tot ce putea fi mai rău despre ea și întotdeauna aparențele fuseseră împotriva Lisei.

Nu numai supărarea față de ea îl făcuse să vorbească atât de crud, gândi Lisa obosită. Comportarea lui fusese accentuată și de teama și grija pentru starea Juliei, iar ea putea înțelege asta.

Lisa se gândi: „O iubește pe Julie, îi pasă de ea". Și cumva, această idee îi amplifică durerea interioară. Pentru că, odată, pentru o perioadă scurtă și efemeră, Dane ar fi putut s-o iubească și pe ea. Odată, demult, dorința lui ar fi putut să se transforme în ceva mai profund și mai tandru.

Lisa știa acum că nu numai pe Julie o protejase până atunci, ci și pe Dane, împotriva dezamăgirii pe care ar fi putut-o simți dacă ar fi cunoscut comportamentul Juliei, pe care o iubea atât. Dane și Chas ar fi fost răniți de adevăr. Așa că Lisa tăcuse și astfel fusese ea cea care suferise pentru toți.

În cursul dimineții, Lisa primi niște flori de la Chas, desigur. Una dintre infirmiere îi spuse că primise o sumedenie de apeluri telefonice, dintre care o parte de la niște ziariști.

Lisa gemu în sinea ei. Uitase că viața unui fotomodel era publică, totuși fu bucuroasă că regulile stricte ale spitalului o protejau de curiozitatea reporterilor.

Se purta absolut docil, odihnindu-se când i se spunea și mâncând ce i se dădea, chiar dacă cu o totală lipsă de poftă de mâncare.

Doctorul Simms era mulțumit de ea și chiar îi spusese asta cu ocazia vizitei de seară. Dacă progresa așa și în continuare, peste două zile putea pleca acasă.

Totuși, medicul se declară mai puțin încântat când Lisa îi spuse că de la spital intenționa să plece direct la Londra.

– Nu-mi prea place ideea asta, spuse el foarte clar. Ai suferit un șoc puternic și o lovitură zdravănă la cap și va trebui să te odihnești într-un mediu unde are cine să te îngrijească, cel puțin o săptămână. Am să stau de vorbă cu tatăl tău vitreg.

Lisa nu mai insistă, dar era în continuare foarte hotărâtă să plece la Londra. Nu se mai putea întoarce la Stoniscliffe, indiferent ce presiune ar fi exercitat doctorul Simms asupra lui Chas.

Ca să schimbe subiectul, întrebă de starea Juliei. Întrebase de mai multe ori în acea zi și aflase numai că sora ei vitregă se simțea atât de bine pe cât era de așteptat, dar că era ținută pe sedative.

Doctorul Simms se încruntă puțin.

– Din punct de vedere fizic se simte bine, dar în rest nu prea. Este extrem de agitată emoțional și avem mari probleme cu ea încercând s-o calmăm și s-o convingem să accepte ce s-a întâmplat. Doctorul ezită. Speram ca logodnicul ei să ne fie de ajutor, dar numai ideea a făcut-o să intre într-o gravă stare de isterie.

Lisa își mușcă buzele.

– Cred că logodna s-a rupt, îndrăzni ea să spună, întrebându-se cât vorbise și ce trădase Julie în prezența personalului medical.

– Înțeleg, spuse doctorul Simms, dezaprobator.

– Poate că aș putea eu vorbi cu domnișoara Riderwood, sugeră Lisa, dar doctorul clătină din cap.

– Doarme mai tot timpul și, în afară de asta, am primit dispoziție să nu-i lăsăm pe cei din familie s-o viziteze. Tatăl ei o să vină chiar în seara asta.

Lisa tăcu. Nici măcar nu mai întrebă cine dăduse această dispoziție. Știa prea bine.

*

* *

Ziarele de duminică au fost un adevărat șoc. Lisa află din ele că de fapt era grav rănită și chiar desfigurată pe viață.

– Ce stupid! spuse una dintre surorile medicale în timp ce îi schimba cu pricepere pansamentul. Tăietura asta mică nici măcar n-o să lase semn. Ce, au impresia că noi nu știm să vă îngrijim?

Lisa observă că în glasul femeii era o undă de ciudă, de parcă ar fi fost răspunzătoare de minciunile din ziare, ea care nu primise și nici nu dăduse vreun telefon. Sau poate că sunt eu prea sensibilă, gândi Lisa.

Dar de fapt nu credea asta. Era evident că Dane dăduse dispoziție ca ea să nu fie lăsată s-o viziteze pe Julie și probabil că personalul spitalului făcuse tot felul de presupuneri din această cauză. Iar ziarele de scandal nu pledau deloc în favoarea ei.

După prânz, Lisa dormi puțin. Un zgomot ușor o trezi și o făcu să deschidă ochii și să constate uluită

că James Dalton se afla lângă patul ei. Avea un buchet de flori în mână, pe care-l oferi cu stângăcie Lisei.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu mi-au spus că dormi.

– Probabil nu știau. Lisa încercă să zâmbească. Mă simt aproape ca un șarlatan stând aici în pat, când de fapt n-am absolut nimic.

James îngăimă un răspuns afectat, după care își aduse un scaun lângă pat. Pe chip îi era întipărită o expresie încordată.

După o scurtă pauză, Lisa spuse cu oarecare rezervă:

– Este foarte drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi, James, dar nu cred că Celia...

– La naiba cu Celia! o întrerupse el violent. A trebuit să vin, Lisa. Trebuie să aflu adevărul. Circulă tot felul de zvonuri, iar eu trebuie să mă prefac că nu-mi pasă când de fapt aproape că mi-am pierdut mințile. James o privi disperat pe Lisa. Este adevărat că Julie a pierdut sarcina?

Lisa aprobă încet din cap. James gemu înnebunit.

– Oh, Doamne, era copilul meu! Ți-a spus ceva despre noi?

– Da, mi-a spus tot, puțin înainte de accident, spuse Lisa prudent. Era foarte supărată. Spunea ceva despre o ceartă.

– Da, ne-am certat. James râse trist. Am încercat să-i spun că nu trebuie să ne mai vedem și că nunta ei va schimba tot. Julie părea să creadă că relația noastră putea continua ca și până atunci. Știam că

nu-l iubește pe Bainbridge iar eu am vrut s-o conving să nu se mărite cu el.

– De ce? întrebă Lisa cu răceală. Pentru ca tu, om însurat, să o poți avea pe Julie la dispoziția ta? Ce bine pentru ea!

James tresări.

– Da, cred că așa voiam, chiar dacă nu voiam să recunosc. Dar o iubesc, Lisa. Ne iubim. Ea este sensul existenței mele. Știam că nu avusese relații cu Bainbridge și după ce am auzit zvonul despre copil și despre ruperea logodnei, am început să înțeleg. Știam că n-o să-mi permită s-o văd. Trebuie să fiu atent cu întrebările ca să nu afle Celia...

– Oh, da, trebuie să fim atenți ca Celia să nu afle nimic, spuse Lisa disprețuitoare. Îmi permiți să te întreb cum ai de gând să-i explici această vizită la mine?

James ridică neajutorat din umeri.

– Asta nu știu. Făcu o pauză. Știu că mă disprețuiești, Lisa. Se vede pe fața ta. Dar îți jur că n-am știut că Julie poartă în pântece copilul meu.

– Ar fi avut vreo importanță? întrebă Lisa încet. Oricum, ești însurat cu Celia.

– Nu știu, spuse James trist. Dar știu că pierderea copilului are o importanță copleșitoare. Știu că este un paradox, dar este adevărat. Julie și cu mine trebuie să fim împreună, acum mai mult ca niciodată. Ar trebui să fiu cu ea, s-o consolez. Am nevoie de acest drept și, Dumnezeule, am să-l obțin.

Lisa îl privi nedumerită.

– Vrei să spui că ești gata s-o părăsești pe Celia și să renunți la viața ușoară? întrebă ea cu cinism iar James se înroși.

– Singurul lucru bun din viața mea a fost Julie. Am acceptat să depind de Celia pentru că de fapt nu-mi păsa ce se întâmplă cu mine. Dar m-aș putea descurca și singur. Am fost fericit când am fost în Africa. Aveam o slujbă și mă pricepeam la ea. Pe atunci Celia nu deținea controlul. Cred că tocmai din cauza asta a insistat să ne întoarcem acasă și nu din cauza revoluției imaginare. Voia să preia din nou conducerea, așa cum era obișnuită. Ei bine, atunci s-a întâmplat pentru prima oară. Dacă nu va fi de acord să divorțeze, atunci vom aștepta și vom obține hotărârea fără consimțământul ei. Nu există nici un motiv pe lume ca cineva să rămână legat într-o căsnicie distrusă.

Lisa îl privi lung. Era clar că este sincer, dar oare de ce nu luase toate aceste hotărâri la începutul legăturii lui cu Julie? Probabil o semnificație avea și faptul că pierderea copilului îl făcuse să se gândească la distrugerea sigură a vieții lui în calitate de soț al Celiei. Oare nu spunea Julie că Celia îl condamna pe James și pentru ceea ce făcuse în copilărie? Dacă așa era, fericirea viitoare a lui James și a Juliei avea să aibă baze destul de fragile.

„Dar asta nu este treaba mea, își spuse Lisa. O să iasă scandal mare, dar fiecare trebuie să-și trăiască viața lui. Cu siguranță că mai mare decât este, încurcătura nici nu putea deveni."

James se aplecă și-i luă mâna, apoi spuse pe un ton insistent:

– Lisa, ascultă-mă, poți să te vezi cu Julie? Poți să-i transmiți un mesaj?

Lisa clătină din cap.

– Este imposibil. Nu mi se permite s-o văd pe Julie. Când a avut loc accidentul, ea mă ducea cu mașina la Leeds și acum toată lumea crede că eu sunt vinovată...

– Toată lumea? James o privi fără să-i vină să creadă. Nu pot să cred că Charles Riderwood poate fi atât de prost. Tot ce se poate spune despre tine este că ai fost nechibzuită când ai acceptat să te ducă ea cu mașina, pentru că eu cred că Julie este cel mai prost șofer din lume.

Lisa își plecă privirea.

– În tot cazul, eu n-am voie s-o văd.

James era disperat.

– Atunci ce mă fac? murmură el.

– Sunt sigură că ai să găsești tu o soluție, îl asigură Lisa sec. Până acum v-ați descurcat de minune.

– Da. James nu sesiză nota sarcastică din vocea Lisei. Poate dacă i-aș scrie un bilet, aș putea ruga o infirmieră să i-l dea. Făcu o pauză și o privi pe Lisa. Tu tot mai crezi că sunt un nenorocit, nu-i așa? Dar am să mă reabilitez în fața ei, Lisa, îți jur că o voi face. Deodată, James își îngropă fața în pătura de pe patul Lisei. Niciodată n-am simțit așa ceva, pentru nimeni. Trebuie să mă crezi.

Lisa îi privi capul blond și îi atinse dintr-odată părul.

– Te cred, spuse ea cu blândețe.

Un zgomot foarte slab, ca un oftat, îi atrase atenția că nu mai erau singuri. Se uită în jur și încremeni. Ușa era deschisă, iar Dane se afla acolo, nemișcat ca o statuie.

Pe deasupra capului plecat al lui James, ochii lor se întâlniră, ai ei rugători iar ai lui neîncrezători și batjocoritori.

Apoi, la fel de încet cum apăruse, Dane dispăru iar ușa se trânti între ei pentru totdeauna.

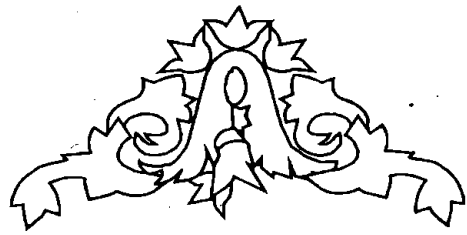

CAPITOLUL X

– Mare aiureală a ieșit aici! spuse Myra acuzatoare. Ea și Jos ședeau pe cele două margini ale patului Lisei. Fețele lor exprimau afecțiune și îngrijorare. Treptat, răceala din sufletul Lisei începu să se topească.

– Cât mă bucur că vă văd pe amândoi! Ce surpriză! exclamă Lisa.

– Ce să spun despre surpriza mea când am deschis ziarele de dimineață, spuse Jos amărât. Am telefonat la spital imediat. Nu ți-au transmis mesajul?

Lisa clătină din cap.

– Nu prea cred că sunt pacientul favorit al spitalului în această perioadă. Mă aflu aici pentru că aceasta este o rezervă privată și tatăl meu vitreg a plătit pentru ca eu să fiu bine îngrijită, dar personalul spitalului consideră că eu sunt perfect sănătoasă, dar că am un deosebit talent de a dramatiza situația.

– Ce obrăznicie! spuse Myra indignată, privind îngrijorată pansamentul de pe fruntea Lisei. Ce se află sub pansament?

– Nu mare lucru, o asigură Lisa, zâmbind sincer pentru prima oară după accident.

– Slavă Domnului, spuse Myra prompt, după care se mai liniști.

– Ai fi putut fi un mare diplomat, draga mea, glumi Jos, zâmbindu-i Lisei. Oricum, nu vor rămâne urme. Presupun că ți-au spus asta.

– Oh, da, doctorul Simms s-a exprimat foarte clar. Aș vrea numai să nu-mi pese de asta, spuse Lisa oftând.

– Hei! spuse Jos, după care o mângâie pe obraz. O să ne pese nouă. Tu vezi doar să te faci bine. Nu uita că tu ești una din cartelele mele de masă

– Una dintre cele multe, replică Lisa privindu-l înțelegătoare.

Myra se uită în jur, strâmbând din nas.

– Toate spitalele au același miros. Cât timp trebuie să mai stai aici?

– Nu trebuie să mai stau deloc. Lisa clătină din cap. Cred că toată lumea abia așteaptă să scape de mine. Ezită puțin, după care întrebă dacă poate să se întoarcă la Londra.

– Bineînțeles, spuseră amândoi în cor, după care Myra continuă: Tocmai asta voiam să-ți propunem și să-ți sugerăm să vii să stai la noi până te refaci complet.

Lisa încercă să protesteze, dar Myra rămase neînduplecată.

– Ba exact asta trebuie să faci. N-ai voie să stai singură în apartamentul acela, iar turneul lui Dinah s-a prelungit, așa că ea nu s-a întors încă și noi ne-am bucura să stai cu noi.

În cele din urmă, Lisa acceptă. Dacă se întorcea în apartamentul ei gol, precis urma să fie tristă tot

timpul, în timp ce în mediul zăpăcit și plin de viață din casa lor, nimeni nu s-ar fi putut plânge de tristețe.

– Am să vorbesc cu doctorul Simms, spuse ea.

– Iar noi o să ne întoarcem mâine dimineață să te luăm, promise Myra, zâmbind spre Lisa. Oricum, trebuie să vii la noi pentru că i-am spus lui Joseph că ne întoarcem cu tine, iar dacă apărem fără mătușica Lisa, o să avem mare scandal cu el.

– Unde este Joseph? Lisa privi în jur, de parcă ar fi existat o posibilitate cât de firavă de a ascunde un băiețel de doi ani în acea rezervă.

– Oh, l-am lăsat la bunica lui, spuse Myra. A răcit puțin și m-am gândit că ar fi mai bine să nu-l luăm cu noi. Femeia se înfioră. Știi doar ce se spune despre vremea rece din nord.

Lisa se simți cu mult mai fericită după ce Myra și Jos plecară. Coborî din pat și rămase o vreme la fereastră. În fiecare zi făcuse asta și se mirase cât de tare îi tremurau de fiecare dată picioarele. Sora spunea că aceasta era numai o reacție, iar Lisa nu se îndoia că avea dreptate.

Se hotărî să sune, iar când apăru infirmiera, Lisa îi spuse că pleca a doua zi dimineața și că voia să facă o baie.

Femeia ezită puțin și începu să spună ceva despre doctorul Simms, dar Lisa repetă că vrea să plece și își reînnoi cererea de a face baie și în cele din urmă femeia se văzu nevoită să se declare de acord.

– Dar sunteți foarte palidă, spuse ea. Vreți să vă ajut?

– Nu, mulțumesc, spuse Lisa politicoasă.

În drum spre baie, Lisa auzi două infirmiere discutând despre vizita lui Jos. Văzuseră o emisiune de televiziune despre el și îl considerau o figură foarte importantă, dar nu puteau înțelege cine este Myra și ce rol avea Lisa în toată treaba asta.

– Oare soția lui nu are nimic de spus? se întreba una din infirmiere, iar Lisa zâmbi amar.

– Absolut nimic, spuse ea când trecu pe lângă cabinetul în care se aflau cele două. Imediat de acolo auzi niște exclamații jenate.

Baia pe care o făcu fu minunată și Lisa se bucură să se îmbrace cu hainele ei și nu cu cele ale spitalului. Se gândi că ar fi putut să le ceară mai de mult, dar până atunci nu-i prea păsa de așa ceva.

Infirmiera avusese desigur dreptate, gândi Lisa, studiindu-se cu ochi critici. Era într-adevăr foarte palidă. Nu mai avea nimic din bronzul pe care-l adusese din Caraibe. Trăsăturile feței i se cam ascuțiseră iar ochii păreau acum enormi. Arăt ca o pisică înfometată lăsată la ușă, aprecie ea.

Dar de fapt chiar asta devenise, iar foame de Dane avea să-i fie toată viața. Doar că această foame nu mai avea acum nici o șansă s-o potolească.

Întorcându-se de la baie se opri în dreptul camerei lui Julie, dar nici măcar nu încercă să bată la ușă.

– La revedere, Julie. Fii fericită, te rog, fii fericită, spuse ea încet, după care se îndepărtă.

*
* *

După o săptămână petrecută la Jos și Myra, Lisa începu să arate și să se simtă mult mai bine. Myra era o bucătăreasă excelentă și plină de imaginație. Familia ei se îngrășa văzând cu ochii, iar Myra era hotărâtă să-i aplice și Lisei același tratament.

Lisa se gândi că s-ar putea apuca din nou de lucru dar când îi spuse asta lui Jos, acesta îi răspunse:

– Ia-o încet, draga mea. Din asta Lisa deduse că nu arăta suficient de bine.

Își scosese pansamentul și semnul mic de pe frunte putea fi mascat de păr, așa că asta nu era o problemă, dar privirea hăituită nu și-o putea masca. Jos sigur observase asta pentru că era un artist fotograf și era antrenat să vadă asemenea lucruri. Dacă o fotografia acum, sigur Lisa n-ar fi semănat deloc cu reclama pentru cosmeticele Amber.

Între timp, Lisei îi făcu plăcere s-o ajute pe Myra la curățenia imensei case în stil victorian în care locuiau, să se joace cu micul Joseph și să stea de vorbă cu prietenele Myrei sau cu lumea cosmopolită care venea seara la cină. Se simțea din nou ca într-o familie, dar fără supărarea și atmosfera încordată care domneau la Stoniscliffe.

Desigur, nu exista clipă din zi sau din noapte în care să nu se gândească la Dane. Nu-și putea scoate

din minte ultima lui imagine, acuzația amară din ochii lui, când îl văzuse pe James sprijinit cu capul pe patul ei, după care urmase acea ușă închisă definitiv între ei.

Cât de proastă fusese să-și imagineze, să viseze că lucrurile puteau fi altfel între ei, gândi Lisa, întrebându-se ce reacție ar fi avut dacă ar fi aflat că ea se întorsese la Londra cu un bărbat însurat, pentru că se întâmplase ca Jos să vină singur s-o ia de la spital, după care se duseseră împreună s-o ia și pe Myra, de la hotel.

Într-o după-amiază, Lisa se afla în bucătărie împreună cu Myra care gătea ceva și cu Joseph care făcea o mizerie de nedescris încercând să picteze.

– În seara asta vine Simon la cină, spuse Myra. Sper că nu te deranjează, dar de când a aflat că ești aici, tot timpul se roagă să-l invităm.

Lisa ridică din umeri. Simon era ultima problemă pe care ea o avea atunci.

– Sigur că nu mă deranjează.

Myra îi aruncă o privire enigmatică.

– Așa m-am gândit și eu. Bietul Simon! Sau să spun mai bine, biata Lisa?

Lisa se sili să zâmbească.

– Poate proasta de Lisa. Probabil că sunt o proastă că îl las pe Simon să-mi alunece printre degete. În definitiv, n-o să fiu frumoasă toată viața, iar slujba de fotomodel este numai pentru tinere.

– Oh, la naiba cu Simon! Myra făcu un gest indiferent cu polonicul. Pe mine mă interesează

celălalt bărbat, acela care te face să arăți ca moartea, atunci când crezi că nu te vede nimeni. Poate că nu-ți dai seama, draga mea, dar foarte des te cufunzi într-o reverie care în mod sigur nu este prea plăcută.

Lisa își mușcă buzele.

– Nici nu este plăcută. Nu pot vorbi despre asta, Myra. Aș vrea s-o fac și poate că într-o zi am să și reușesc, dar nu acum.

Myra zâmbi cu căldură.

– Când vrei tu, scumpa mea. Oh, Doamne, Joseph, culorile trebuie să le aplici pe hârtie, nu pe fața ta! Uită-te la el, Lisa, cât e de caraghios!

Simon nu trebuia să fie singurul invitat, dar cuplul care mai era invitat anunță că nu mai poate veni, pentru că nu găsise pe nimeni care să rămână cu copilul acasă.

Simon intră pe ușă zâmbind, cu o sticlă de vin în mână, dar Lisa înțelese că era necăjit.

– Salutare, frumoasă necunoscută, îi spuse el Lisei și o sărută. Totuși vocea lui era încordată și buzele lui abia atinseră obrazul Lisei pe care ea îl oferise.

– Bună, Simon, răspunse ea calmă.

Mâncarea era delicioasă și toată lumea ar fi trebuit să petreacă grozav, dar nu se întâmplă așa. După ce cina se termină, Jos și Myra se scuzară sub pretextul că trebuiau să spele vasele, iar Lisa rămase singură cu Simon în camera de zi.

– Te simți bine aici? întrebă Simon.

– Foarte bine.

– Înțeleg că Jos și Myra te-au luat de la spital. Nu ți-a trecut prin cap să-mi spui mie să vin să te iau?

– Sinceră să fiu, nu, nu mi-a trecut prin cap.

– Nu, spuse el amar. Au trecut câteva săptămâni, Lisa, fără un semn de viață, fără un cuvânt de la tine. Asta arată foarte limpede câtă importanță am eu în viața ta.

– Nu mi-am dat seama că îți dorești și altceva. Asta nu era tocmai adevărat, gândi Lisa vinovată, dar îi dădea astfel ocazia lui Simon să iasă cu demnitate din această situație.

– Oh, Doamne! izbucni el. Doar știi, trebuie să știi ce simt pentru tine. Dacă mi-ai fi cerut-o, aș fi venit până la capătul pământului ca să te readuc la Londra. Chiar dacă acele povești oribile care au apărut în ziare ar fi fost adevărate, eu tot te-aș fi dorit.

Lisa presupuse că Simon era sincer, dar tonul lui dramatic și cuvintele prețioase i se părură ridicole.

– N-am știut, spuse ea slab. Credeam că suntem prieteni. Nu putem fi prieteni?

– Eu vreau mai mult decât atât, Lisa, spuse el hotărât. Mult, mult mai mult. Simon se ridică în picioare în timp ce vorbea și vărsă pe covor o parte din conținutul paharului pe care-l avea în mână.

Lisa se ridică și ea.

– Oh, Doamne, mă duc să aduc o cârpă. Deodată i se păru că este mai bine să evite să mai stea singură cu Simon în camera de zi.

– Lasă-l naibii de covor, spuse Simon violent. Myra este atât de neglijentă încât nici n-o să observe.

Deci asta avea el de spus despre gazdă, gândi Lisa făcând un pas înapoi. Simon se apropie de ea, luând-o în brațe și lipind-o de el. Lisa îi simți respirația fierbinte pe obraz.

– Nu mă trata ca pe un străin, Lisa, mârâi el. Până acum am păstrat distanța pentru că asta ai vrut tu, dar mai putem continua așa. Ești atât de frumoasă. Te doresc, trebuie să te am!

Gura lui se lipi de a ei cu o lăcomie care o sperie, după care îi cuprinse sânii cu mâinile.

Când reuși din nou să vorbească, Lisa spuse gemând:

– Simon, pentru numele lui Dumnezeu! Dar el nici nu-i dădu atenție. Lisa auzi soneria de la ușă și se rugă să fie cei doi Jefferson care spuseseră că poate apar ceva mai târziu, dacă reușesc să găsească pe cineva care să stea cu copilul. Trebuia să vină cineva, care s-o salveze din acest coșmar. Niciodată nu-și imaginase că va trebui să se lupte așa cu Simon, dar el parcă își pierduse controlul și cedase propriilor dorințe și fantezii fără să se mai gîndească la consecințe.

Lisa auzi zgomot de pași, apoi vocea Myrei spunând:

– Intrați acolo.

Salvarea mea! gândi Lisa și îi binecuvântă în gând pe cei doi Jefferson.

Când se deschise ușa, Simon îi dădu drumul atât de brusc încât ea de dezechilibră. El se uită furios spre cel care apăruse în cadrul ușii și urlă:

– Cine naiba ești tu?

– Numele meu este Riderwood, spuse Dane foarte calm. Este evident că deranjez și regret din tot sufletul. Acum am să plec!

Lisa își putu imagina cum arată. Avea aproape toți nasturii bluzei de mătase descheiați, iar părul îi atârna ciufulit pe umeri. Acum înțelegea de ce Julie prefera câteodată să facă o criză de isterie; în clipa aceea și Lisa ar fi vrut să se întindă pe jos, să dea din picioare și să țipe.

Simon spuse răgușit:

– Ce-i asta? Riderwood? Nu este numele celor la care a stat Lisa când a fost în Yorkshire? Tu ești unul dintre ei?

– Da. Dane intrase în cameră și îl privi pe Simon în ochi.

– Oh, înțeleg, mârâi Simon. Doamne, acum înțeleg! Nu este de mirare că atâta timp n-am primit nici un mesaj, nici un telefon măcar. Nu este de mirare că deodată eu am încetat să mai exist! Râse scurt și răutăcios văzând că Lisa se înroșește și își cuprinde cu palmele obrajii fierbinți. Dumnezeule, ce prost am fost! Ei bine, uită-te la ea, prietene. Frumoasa Lisa Grayson este a ta. Și sper că tu vei putea obține mai mult de la cățeaua asta frigidă, adăugă el pe un ton răzbunător.

Dane îl lovi, iar el căzu pe un scaun și își duse mâna la falcă, nevenindu-i să creadă că ceea ce se întâmplase era adevărat.

– Să nu te mai găsesc aici când mă întorc, spuse Dane aspru. Apoi o luă pe Lisa de braț și o scoase din cameră fără nici un fel de ceremonie. Unde putem vorbi? o întrebă el.

Era o casă mare, cu o mulțime de camere. Ar fi putut fi singuri în oricare dintre ele, dar Lisa nu reuși să scoată nici o vorbă și rămase privindu-l uimită.

– Oh, Doamne, murmură el și deschise cea mai apropiată ușă, împingând-o pe Lisa în încăperea respectivă, care se dovedi a fi camera de baie, în care Myra îngrămădise o grămadă de plante și piese de mobilier din răchită. Dane trase un scaun cu spătar, pe care Lisa se prăbuși imediat.

– Presupun că ăsta era Simon, spuse el.

Lisa aprobă din cap.

– Când am intrat tocmai te luptai cu el. Având în vedere acest lucru și ultima lui afirmație, pot trage concluzia că de fapt nu trăiești cu el?

– Are vreo importanță? Lisa începuse să-și recapete graiul.

– Da, contează foarte mult! Uită-te la mine, Lisa.

Până atunci își privise mâinile încleștate în poală, dar acum Lisa își ridică ochii obosiți spre Dane.

– Cum ai aflat unde sunt? spuse ea rar.

– La spital mi-au spus că ai plecat la Londra cu Jos Temple. Te-am căutat în apartamentul tău, nu te-am găsit, și m-am hotărât să vin să-l întreb pe el. Chipul lui avu pentru o clipă o expresie întunecată și severă, iar Lisa tresări instinctiv. El o privi nevenindu-i să creadă, după care o întrebă foarte trist:

Atât de tare te-am înspăimântat, Lisa? Am venit aici să încerc să mă împac cu tine, dacă este posibil. Trebuie să recunosc că doamna Temple a fost o surpriză pentru mine.

– Repet, are vreo importanță? Întotdeauna ai crezut tot ce poate fi mai rău despre mine, Dane. Poți să gândești ce vrei despre mine și despre Jos.

– Da, m-am obișnuit să cred ce-i mai rău despre tine, spuse el. La început a fost ușor. Eram un puști arogant și aș fi urât pe oricine ar fi încercat să ia locul mamei mele. Dar pe Jennifer nimeni nu o putea urî multă vreme. Faptul că am cunoscut-o s-a dovedit a fi un privilegiu. Dar cu tine a fost altceva, pentru că nici tu nu mă prea plăceai pe mine, iar asta a fost un fel de provocare. Apoi, într-o zi când m-am întors acasă, tu nu mai erai deloc o fetiță. Erai aproape femeie și încă una care avea să fie frumoasă. Erau zorii frumuseții tale viitoare și din cauza asta ți-am și cumpărat discul acela de ziua ta. Am încercat să-mi spun că sunt încântat că am două surori frumoase, dar n-a ținut. Pe măsură ce timpul trecea, trebuia să recunosc adevărul că eu nu eram fratele tău și în mod cert nu te doream ca pe o soră.

– Dar mă doreai, spuse ea rece și clar. Cred că ai demonstrat asta cât se poate de limpede, și chiar m-ai avut.

Fu rândul lui Dane să tresară, observă ea uluită.

– Da, așa este, Dumnezeu să mă ierte. Nu mă aștept să mă ierți și tu. Am greșit imens în felul în care te-am tratat. Asta m-a urmărit tot timpul, cum ai fost

atunci și pretinsa ta inocență. Îmi spuneam mereu că nu este posibil, pentru că altfel n-aș fi putut suporta ceea ce se întâmplase de fapt și anume că tu fuseseși virgină și că eu îți stricasem toată viața, tot viitorul și totodată relația pe care am fi putut s-o avem împreună. Dar acum trebuie să aflu adevărul și să învăț să-l înfrunt. Așa este? Eu am fost primul?

Lisa închise ochii și spuse încet:

– Da.

– Oh, Doamne, murmură Dane, după care urmă o lungă tăcere. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar eram prea furios, prea gelos ca să mă mai gândesc la altceva decât la faptul că te doream. Abia mult mai târziu am îndrăznit să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi realizat atunci că o femeie cu experiența pe care credeam că o ai n-ar fi fost atât de speriată și în același timp cuprinsă total de pasiune – chiar așa brutală ca aceea pe care ți-am arătat-o eu. Făcu o scurtă pauză. Atunci m-am întors, ca să vorbim despre asta, să văd dacă se mai putea repara ceva, dar tu plecaseși.

Lisa spuse printre dinții încleștați:

– Și bineînțeles că n-ai putut să vii după mine.

– Aș fi putut să vin, spuse el trist, dacă n-ar fi fost acea deplasare în Europa pe care mă angajasem deja s-o fac. Principiul meu era să nu las niciodată problemele personale să se amestece cu viața profesională. Pe vremea aceea lucrurile nu mergeau prea bine pentru firma Riderwood iar Chas muncea

ca un câine în Statele Unite. Dar mă hotărâsem ca imediat după ce mă întorc, să vin să te caut.

– Dar n-ai făcut-o.

Dane o privi atent.

– Când m-am întors tu erai deja fotomodelul colecției Amber. Pozele acelea blestemate erau peste tot. Ori de câte ori deschideam un ziar, găseam câte o știre despre tine la rubrica de scandal, știre care anunța că trăiești când cu un bărbat, când cu altul. Atunci a trebuit să admit că probabil instinctul mă înșelase în privința ta. Eram și furios că plecarea ta îi rănise pe Chas și pe Julie. Aveam impresia că îi trădaseși. Chas te tratase întotdeauna ca pe propriul copil, iar Julie depindea de tine din toate punctele de vedere, iar tu îi părăsiseși.

– Dar trebuia să plec, șopti Lisa.

– Pentru că te-am silit eu? gemu Dane. Eram la jumătatea drumului spre Leeds când deodată mi-a venit ideea că s-ar putea să dispari din nou. N-aveam nici o logică, dar brusc am înțeles că n-am voie să te las să faci iar așa ceva, așa că m-am întors și atunci te-am văzut cu Julie în mașină. Era ca și când s-ar fi repetat un coșmar, iar când mașina s-a răsturnat în șanț am crezut că voi înnebuni. Dane clătină din cap, amintindu-și. Abia la sosirea ambulanței mi-am dat seama că Julie era aceea care avea nevoie urgentă de ajutor medical. Și atunci m-am înfuriat din nou, pentru că am crezut că tu ai îndemnat-o să riște și să conducă atât de repede.

Lisa avu senzația că visează. Totul i se părea atât de neverosimil. Se agăță cu putere de marginea scaunului. Oare ce căuta ea în această încăpere plină de plante, cu tapet exotic aplicat de Myra pe pereți? Cum era posibil să stea aici cu Dane care vorbea despre furie și totuși nu era furios? Era ridicol, absurd și asta o făcu să râdă aproape isteric.

Deodată simți o durere puternică pe obraz și se ghemui icnind pe scaunul ei.

– Ajunge, spuse Dane aspru. Am avut destul parte de isteria Juliei în ultimul timp.

– M-ai lovit, protestă Lisa, gata să izbucnească în plâns.

– Iar acum am să te sărut. Îi cuprinse bărbia cu mâna și îi privi gura de parcă ar fi fost o floare rară și prețioasă.

– Ce face Julie? Este tot în spital? întrebă Lisa cu respirația tăiată.

– Nu, s-a luat după tine și s-a externat. Ea și James Dalton ocupă acum o garsonieră în Leeds și se comportă de parcă ar fi personajele principale dintr-o tragedie de Shakespeare, spuse Dane pe un ton sardonic.

– Nu-ți pasă? întrebă Lisa uluită.

– Desigur că îmi pasă. Julie este sora mea. Nu mi-am imaginat-o niciodată ca pe o persoană care distruge căsnicii. Asta nu pentru că mai era ceva de distrus în căsnicia lui James și Celia. Iar ceea ce au Julie și James, în afara convingerii că ei sunt îndrăgostiții neînțeleși ai lumii, este destul de puțin,

spuse Dane plictisit. Se pare că vor să plece în Africa și din partea mea, n-au decât s-o facă și dacă se poate, cât mai repede posibil.

– Cum a primit Chas veștile acestea? întrebă repede Lisa.

– Mai bine decât ne-am imaginat oricare dintre noi. Chas are o mare putere de adaptare, de care a avut mare nevoie pentru că Julie ne-a spus absolut tot.

– Tot?

Dane aprobă încet din cap.

– De la felul în care o apărai întotdeauna la școală, până la povestea cu Hammond și modul în care a încercat să-și ascundă relația cu Dalton. Ne-a spus toate detaliile, inclusiv despre cum te-ai rugat de ea să încetinească înainte de accident. Toate astea ne-au picat destul de greu, mai ales lui Chas. Dar nici el, nici Julie nu și-au dat seama de marele rău pe care ea l-a făcut și anume răul pe care ni l-a făcut nouă.

– Deci acum știi, spuse Lisa după o lungă tăcere. Ai bătut atâta drum ca să-mi spui asta?

– Nu numai. Am venit să te întreb de ce? De ce naiba ai luat asupra ta toate prostiile pe care le-a făcut Julie? Când te-am acuzat pentru prima oară, de ce nu mi-ai spus adevărul?

– M-ai fi crezut?

– Poate că nu imediat, dar oricum aș fi verificat ce mi-ai fi spus. Dumnezeu știe că Julie ar fi trebuit să fie oprită. Am cedat toți în fața ei, în parte din cauza temperamentului pe care-l are. De multă vreme

Chas era îngrijorat din cauza ei. Nu-i caut scuze, dar dacă ar fi pus toate cărțile pe masă mai de mult, poate că n-ar fi ajuns la scandalul creat de planul ei nebunesc de a se căsători cu Tony Bainbridge.

– Cum aș fi putut să spun ceva? oftă Lisa. Chas m-a tratat ca pe o fiică, dar eu am fost întotdeauna o intrusă. Tu, Chas și Julie erați familia Riderwood, un cerc în care nu puteam pătrunde. Nici nu puteam face nimic ca să stric acest cerc, răsplătind bunătatea lui Chas, distrugându-i încrederea în propriul copil.

– Așa că i-ai distrus încrederea în tine, spuse Dane. Oh Doamne, fraieră mică! Ezită puțin. Și am mai avut un motiv să vin aici. Vreau să te rog să mă ierți pentru toate, Lisa, pentru tot ce-am spus și am făcut ca să te rănesc, pentru fiecare gând rău pe care l-am avut despre tine. Sunt gata să-ți cer iertare în genunchi dacă este nevoie și dacă așa vrei tu. Îmi doresc să te întorci la Stoniscliffe. Chas are nevoie de tine.

Lisa clătină din cap.

– Nu mă pot întoarce acolo.

Urmă o clipă de tăcere, după care Dane se ridică și se îndepărtă de scaunul ei, spunând:

– Deci nu mă poți ierta. Ți-aș influența decizia dacă ți-aș spune că eu mă gândesc să mă mut?

Durerea adâncă din sufletul Lisei revenise și acum parcă o sfâșia toată. Își înclină capul, lăsându-și părul ciufulit să-i acopere fața.

– Asta... n-ar schimba nimic.

Îl auzi oftând.

– Înțeleg. Îmi pare rău, Lisa. Îmi dau seama că te-am supărat și acesta este ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac. Acum am să plec.

Acum o să plece și n-am să-l mai văd niciodată, gândi Lisa înspăimântată. Apoi auzi propria voce care părea de nerecunoscut.

– Ai spus că ai să mă săruți.

Dane se afla deja lângă ușă, cu mâna pe clanță, dar se întoarse brusc la cuvintele Lisei. Din doi pași mari fu lângă ea, o luă în brațe și își lipi sălbatic și posesiv gura de gura ei. Ea se agăță de el, cu lacrimile atâta timp înfrânte curgându-i pe față, în timp ce-i răspundea din toată inima la acest sărut.

Gemând, el își dezlipi buzele de ale ei și îi cuprinse fața cu mâinile, privind-o cu intensitate.

– Nu știu câți bărbați au existat în viața ta, Lisa, dar eu am fost primul și am să fiu și ultimul. Ești a mea și niciodată n-am să te mai las să pleci. Mâine ne întoarcem în Yorkshire împreună.

Lisa încercă să zâmbească.

– Pentru că Chas are nevoie de mine?

– Pentru că eu am nevoie de tine. Pentru că ne vom căsători și vom da bârfitorilor și altceva de comentat în afară de povestea cu James și Julie. Am pierdut doi ani prețioși și să fiu al naibii dacă o să mai pierd vreo secundă de acum înainte.

Lisa râse timid.

– Ce-o să spună Chas? Și... Tina?

– Tina nu este importantă. A fost numai o întâmplare plăcută, dar care n-a reușit să mă facă să

nu mă mai gândesc la tine. Nimeni n-a reușit să facă asta până acum. Cât despre Chas, sunt sigur că a pus deja șampania la gheață. Mi-a spus să nu cumva să mă întorc fără tine.

– Oh! oftă Lisa. Deci erai atât de sigur de mine?

– Nu eram deloc sigur de tine, spuse Dane încet, privind-o atent. Lisa citi în ochii lui o nesiguranță, ceva vulnerabil care îi frânse inima. Nici măcar nu știam dacă o să mă asculți sau dacă am să pot să te fac să înțelegi ce simt și că de fapt îți cer mai mult, mai mult decât să mă ierți. Tu ai stat tot timpul pe scaunul acesta blestemat, ca o mică stafie, fără să scoți o vorbă.

– Așteptam un cuvânt de la tine care să-mi arate că-ți pasă. Știam că mă dorești, dar asta nu era destul. Întotdeauna mi-am dorit să mă iubești, chiar și atunci când eram mică și credeam că te urăsc. Un simplu cuvânt de laudă din partea ta mă făcea să plutesc. De asta am spus că nu pot să mă întorc la Stoniscliffe. Aș fi preferat să mor decât să trăiesc cu tine sub același acoperiș în vechile condiții.

Dane spuse rar:

– Știu că am așteptat prea mult timp ca s-o spun, Lisa, dar te iubesc. Este banal să spui că întotdeauna îi rănești pe cei pe care-i iubești, dar în cazul nostru este adevărat. Dar am să repar asta, iubita mea, chiar dacă o să-mi ia tot restul vieții.

– Cred că asta o să-mi placă. Zâmbind, Lisa își încolăci brațele pe după gâtul lui, bucurându-se de neașteptata putere pe care o avea acum asupra lui.

Este prima oară când sunt cerută în căsătorie într-o cameră de baie!

– Simon unde te-a cerut?

– Nu m-a cerut. Niciodată n-am lăsat vreuna din relațiile mele să ajungă în stadiul acesta. Ai auzit ce-a spus, că sunt frigidă. Ei bine, într-un fel era adevărat. Nu voiam să mă sărute sau să mă atingă nimeni după tine. Pentru asta te consideram pe tine vinovat, pentru tot ceea ce se întâmplase între noi. Îmi spuneam mereu că din cauza ta nu mă puteam împlini ca femeie. Așa că de fapt n-a mai fost nici un bărbat în viața mea. Ai vrut să fii primul și ultimul. Ei bine, ești, dragul meu. Primul, ultimul și singurul bărbat din viața mea.

Dane o privi multă vreme, după care spuse emoționat:

– Nu merit asta.

O sărută din nou, dezmierdându-i buzele cu toată tandrețea pe care și-o dorise întotdeauna, umplând-o de încântare.

Fusese întuneric, amărăciune, dar toate astea erau uitate și în curând, foarte curând, avea să urmeze un nou revărsat de zori și o nouă vară.

SFÂRȘIT